

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 29

Warszawa, 19 listopada 2015 r.

Panie i Panowie Posłowie
na Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej

Uprzejmie przekazuję wniesiony w VII kadencji w dniu 30 czerwca 2015 r. na podstawie art. 118 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 2, art. 4 ust. 3 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1999 r. o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli, a także na podstawie art. 32 ust. 1 regulaminu Sejmu, **obywatelski projekt ustawy**

- o zawodzie fizjoterapeuty.

Projekt ustawy został wniesiony zgodnie z postanowieniami art. 7 ust. 2, art. 9 ust. 2 oraz art. 10 ust. 2 ustawy o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli.

Do reprezentowania Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej – na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli – został wskazany Pan Ernest Wiśniewski, a jako osoba uprawniona do jego zastępstwa w pracach nad projektem ustawy wskazany został Pan Tomasz Marek.

MARSZAŁEK SEJMU

(-)Marek Kuchciński

USTAWA
z dnia 2015 r.
o zawodzie fizjoterapeuty¹⁾

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

1. Ustawa określa zasady:
 - 1) wykonywania zawodu fizjoterapeuty;
 - 2) uzyskiwania prawa wykonywania zawodu fizjoterapeuty;
 - 3) kształcenia podyplomowego fizjoterapeuty;
 - 4) odpowiedzialności zawodowej fizjoterapeutów.
2. Ustawa określa również organizację i zadania samorządu zawodowego fizjoterapeutów oraz prawa i obowiązki jego członków.

Art. 2.

Zawód fizjoterapeuty jest samodzielnym zawodem medycznym.

Art. 3.

1. Samorząd zawodowy fizjoterapeutów, zwany dalej „samorządem”, reprezentuje osoby wykonujące zawód fizjoterapeuty oraz sprawuje pieczę nad należytym wykonywaniem tego zawodu w granicach interesu publicznego i dla jego ochrony.
2. Przynależność fizjoterapeutów do samorządu jest obowiązkowa.
3. Samorząd jest niezależny w wykonywaniu swoich zadań i podlega wyłącznie przepisom ustawy.
4. Jednostką organizacyjną samorządu, posiadającą osobowość prawną, jest Krajowa Izba Fizjoterapeutów z siedzibą w Warszawie.
5. Nadzór nad działalnością samorządu sprawuje minister właściwy do spraw zdrowia w zakresie i formach określonych niniejszą ustawą.

Rozdział 2
Zasady wykonywania zawodu

Art. 4.

1. Wykonywanie zawodu fizjoterapeuty polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych, w szczególności na:

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz ustawę z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia.

- 1) samodzielnej kwalifikacji pacjenta do poddania zabiegom fizjoterapeutycznym, w tym wykonywanie badań czynnościowych, niezbędnych do programowania i kontrolowania procesu fizjoterapii;
 - 2) programowaniu i wykonywaniu zabiegów fizjoterapeutycznych, w tym masażu i stosowanie metod fizjoterapii;
 - 3) dobieraniu, zlecaniu i dostosowywaniu do potrzeb pacjenta wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi i środkami pomocniczymi wykonywanymi metodami produkcji indywidualnej i seryjnej;
 - 4) nauczaniu pacjentów posługiwania się wyrobami medycznymi będącymi przedmiotami ortopedycznymi i środkami pomocniczymi wykonywanymi na zamówienie lub metodami produkcji indywidualnej i seryjnej;
 - 5) prowadzeniu dokumentacji medycznej;
 - 6) kontrolowaniu efektywności procesu fizjoterapii;
 - 7) prowadzeniu działalności profilaktycznej, polegającej na kierowaniu i popularyzowaniu zachowań prozdrowotnych oraz kształtowaniu i podtrzymywaniu sprawności i wydolności osób w różnym wieku w celu zapobiegania niepełnosprawności;
 - 8) wydawaniu opinii odnośnie stanu funkcjonalnego osób poddawanych fizjoterapii oraz przebiegu procesu fizjoterapii.
2. Za wykonywanie zawodu fizjoterapeuty uważa się również:
- 1) nauczanie zawodu fizjoterapeuty oraz wykonywanie pracy na rzecz doskonalenia zawodowego fizjoterapeutów;
 - 2) prowadzenie prac naukowo-badawczych w zakresie fizjoterapii.
3. Fizjoterapeutę wykonującego swój zawód w ramach działalności gospodarczej uważa się za podmiot leczniczy wykonujący działalność leczniczą w rodzaju ambulatoryjne świadczenia zdrowotne w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej.

Art. 5.

Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Fizjoterapeutów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy wykaz czynności zawodowych fizjoterapeuty w ramach poszczególnych zadań zawodowych i odpowiadający im poziom wykształcenia niezbędny do ich wykonywania określony w ramach wymagań kwalifikacyjnych niezbędnych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, kierując się potrzebami rynku pracy w ochronie zdrowia oraz koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego pacjentów.

Art. 6.

1. Prawo posługiwania się tytułem zawodowym „fizjoterapeuta” przysługuje osobie posiadającej prawo wykonywania zawodu.
2. Tytuł, o którym mowa w ust. 1, podlega ochronie prawnej.
3. Fizjoterapeutcie posiadającemu ukończone szkolenie specjalizacyjne przysługuje prawo posługiwania się tytułem zawodowym specjalisty w dziedzinie fizjoterapii.

Art. 7.

Obywatel państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo używania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej tytułu zawodowego „fizjoterapeuta”, jeżeli posiada kwalifikacje uprawniające do wykonywania zawodu fizjoterapeuty określone w ustawie.

Art. 8.

1. Fizjoterapeuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo używania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnego tytułu określającego wykształcenie, uzyskanego w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub jego skrótu.

2. Krajowa Rada Fizjoterapeutów może wymagać, aby tytuł określający wykształcenie, uzyskany przez fizjoterapeutę, był używany wraz ze wskazaniem nazwy i siedziby instytucji, która ten tytuł przyznała.
3. Jeżeli tytuł określający wykształcenie, uzyskany przez fizjoterapeutę będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jest tożsamy i może być mylony z tytułem określającym wykształcenie używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego fizjoterapeuta nie jest uprawniony, w szczególności gdy jego uzyskanie wymaga na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dodatkowego wykształcenia, którego fizjoterapeuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie posiada, Krajowa Rada Fizjoterapeutów może określić brzmienie tytułu, którym fizjoterapeuta może się posługiwać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 9.

1. Fizjoterapeuta wykonuje zawód z należytą starannością, zgodnie z zasadami etyki zawodowej, poszanowaniem praw pacjenta, dbałością o jego bezpieczeństwo, wykorzystując wskazania aktualnej wiedzy medycznej.
2. Przy wykonywaniu zawodu fizjoterapeuta współpracuje z osobami wykonującymi inne zawody medyczne w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 217, z późn. zm.²⁾).
3. W przypadku uzasadnionych wątpliwości odnoszących się do zleceń lekarza w zakresie fizjoterapii fizjoterapeuta ma prawo domagać się od lekarza, który wydał zlecenie, by uzasadnił potrzebę jego wykonania, a także odmowy wykonania określonego świadczenia. Odmowę wykonania świadczenia fizjoterapeuta uzasadnia w dokumentacji medycznej.

Art. 10.

1. Fizjoterapeuta nie może przekraczać swoich uprawnień przy wykonywaniu zadań służących zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu, profilaktyce i poprawie zdrowia oraz innych zadań wynikających z procesu leczenia.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy zwłoka w udzieleniu świadczenia mogłaby spowodować stan nagłego zagrożenia zdrowotnego.

Art. 11.

Fizjoterapeuta ma prawo wglądu do dokumentacji medycznej pacjenta oraz do uzyskania od podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2012 r. poz. 159 i 742, z 2013 r. poz. 1245 oraz z 2014 r. poz. 1822) pełnej informacji o stanie zdrowia pacjenta, rozpoznaniu, proponowanych metodach diagnostycznych, leczniczych, rehabilitacyjnych, zapobiegawczych i dających się przewidzieć następstwach podejmowanych działań, w zakresie niezbędnym do udzielanych przez siebie świadczeń zdrowotnych.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 24, 423, 619, 1138, 1146, 1491 i 1626.

Art. 12.

1. Jeżeli osoba wykonująca zawód medyczny stwierdziła naruszenie zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty, jest obowiązana niezwłocznie przekazać swoje uwagi osobie naruszającej zasady wykonywania zawodu.
2. W przypadku gdy działanie, o którym mowa w ust. 1, okaże się nieskuteczne, a dalsze naruszanie zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty może prowadzić do zagrożenia życia lub zdrowia pacjenta, osoba wykonująca zawód medyczny niezwłocznie zawiadamia o tym Rzecznika Dyscyplinarnego.

Art. 13.

Fizjoterapeuta jest obowiązany:

- 1) informować pacjenta o jego prawach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta;
- 2) udzielić informacji pacjentowi lub jego przedstawicielowi ustawowemu albo osobie bliskiej lub opiekunowi faktycznemu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Art. 14.

1. Fizjoterapeuta jest obowiązany do zachowania w tajemnicy informacji związanych z pacjentem, uzyskanych w związku z wykonywaniem zawodu.
2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, gdy:
 - 1) tak stanowią odrębne przepisy;
 - 2) zachowanie tajemnicy może stanowić niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia pacjenta lub innych osób;
 - 3) pacjent lub jego przedstawiciel ustawowy wyraża zgodę na ujawnienie tajemnicy;
 - 4) zachodzi potrzeba przekazania niezbędnych informacji o pacjencie związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych osobom uczestniczącym w udzielaniu tych świadczeń.
3. Fizjoterapeuta, z zastrzeżeniem sytuacji, o których mowa w ust. 2 pkt 1–3, jest związany tajemnicą również po śmierci pacjenta.

Art. 15.

Fizjoterapeuta ma obowiązek prowadzenia i udostępniania dokumentacji medycznej na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Art. 16.

1. Krajowa Izba Fizjoterapeutów jest uprawniona do wizytacji w celu oceny wykonywania zawodu przez fizjoterapeutę.
2. Wizytacja jest przeprowadzana przez fizjoterapeutów upoważnionych przez Krajową Radę Fizjoterapeutów.
3. Osoby, o których mowa w ust. 2, wykonując czynności wizytacyjne za okazaniem upoważnienia, mają prawo:
 - 1) żądania informacji i dokumentacji medycznej;
 - 2) wstępu do pomieszczeń podmiotu wykonującego działalność leczniczą;
 - 3) udziału w czynnościach związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych;
 - 4) wglądu do dokumentacji medycznej;
 - 5) żądania ustnych i pisemnych wyjaśnień.
4. Po wykonaniu czynności wizytacyjnych sporządza się wystąpienie powizytacyjne, które zawiera:
 - 1) imię i nazwisko oraz adres miejsca zamieszkania, albo nazwę (firmę) oraz adres siedziby;

- 2) miejsce udzielania świadczeń zdrowotnych;
 - 3) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności wizytacyjnych;
 - 4) imiona i nazwiska osób wykonujących czynności wizytacyjne;
 - 5) opis stanu faktycznego;
 - 6) opis ewentualnych nieprawidłowości;
 - 7) wnioski osób wykonujących czynności wizytacyjne;
 - 8) datę i miejsce sporządzenia wystąpienia powizytacyjnego.
5. Jeżeli w wystąpieniu powizytacyjnym stwierdzono postępowanie sprzeczne z zasadami etyki zawodowej lub zawinione naruszenie przepisów dotyczących wykonywania zawodu fizjoterapeuty, Krajowa Rada Fizjoterapeutów powiadamia Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej.

Art. 17.

1. Fizjoterapeuta, który nie wykonuje zawodu łącznie przez okres dłuższy niż 5 lat w okresie ostatnich 6 lat, a zamierza podjąć jego wykonywanie, ma obowiązek zawiadomić o tym Krajową Radę Fizjoterapeutów i odbyć trwające nie dłużej niż 6 miesięcy przeszkolenie pod nadzorem innej osoby uprawnionej do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, legitymującej się co najmniej 5-letnim doświadczeniem zawodowym, zwanej dalej „opiekunem”. Opiekuna wskazuje kierownik podmiotu, w którym odbywa się przeszkolenie.
2. Krajowa Rada Fizjoterapeutów określi miejsce, czas trwania i program przeszkolenia, o którym mowa w ust. 1.
3. Przeszkolenie, o którym mowa w ust. 1, może odbyć się również na podstawie umowy o pracę u pracodawcy, który zatrudnia albo ma zamiar zatrudnić fizjoterapeutę, o którym mowa w ust. 1, z zachowaniem warunków określonych w tym przepisie.
4. Krajowa Rada Fizjoterapeutów określi, w drodze uchwały, ramowy program przeszkolenia, sposób i tryb odbywania oraz zaliczenia przeszkolenia, mając na uwadze konieczność odnowienia wiedzy i umiejętności praktycznych przez fizjoterapeutów powracających do wykonywania zawodu oraz czas, w którym fizjoterapeuta nie wykonywał zawodu.

Art. 18.

1. Jeżeli istnieje uzasadnione podejrzenie całkowitej albo częściowej niezdolności fizjoterapeuty do wykonywania zawodu, spowodowanej jego stanem zdrowia, Krajowa Rada Fizjoterapeutów powołuje komisję medyczną, zwaną dalej „komisją”, złożoną ze specjalistów odpowiednich dziedzin medycyny.
2. Komisja wydaje orzeczenie w przedmiocie niezdolności fizjoterapeuty do wykonywania zawodu.
3. Fizjoterapeuta, którego sprawa dotyczy, jest obowiązany do stawienia się przed komisją.
4. Krajowa Rada Fizjoterapeutów, na podstawie orzeczenia komisji, podejmuje uchwałę o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu na okres trwania niezdolności do wykonywania zawodu albo o ograniczeniu wykonywania określonych czynności zawodowych na okres trwania niezdolności do wykonywania zawodu.
5. Fizjoterapeuta, którego sprawa dotyczy, jest uprawniony do uczestnictwa, z prawem zabrania głosu, w posiedzeniu Krajowej Rady Fizjoterapeutów w czasie rozpatrywania jego sprawy.
6. Jeżeli fizjoterapeuta odmawia poddania się badaniu przez komisję lub jeżeli Krajowa Rada Fizjoterapeutów na podstawie wyników postępowania wyjaśniającego uzna, że dalsze wykonywanie zawodu lub ściśle określonych czynności zawodowych ze względu na stan zdrowia fizjoterapeuty nie jest możliwe – Krajowa Rada Fizjoterapeutów podejmuje uchwałę o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu albo o ograniczeniu wykonywania określonych czynności zawodowych.
7. Fizjoterapeucie, w stosunku do którego podjęto uchwałę o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu albo o ograniczeniu wykonywania określonych czynności zawodowych,

- przysługuje prawo wniesienia odwołania od uchwały o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu albo o ograniczeniu wykonywania określonych czynności zawodowych do ministra właściwego do spraw zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania uchwały.
8. Fizjoterapeuta, o którym mowa w ust. 7, może wystąpić do Krajowej Rady Fizjoterapeutów o uchylenie uchwały o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu albo o ograniczeniu wykonywania określonych czynności zawodowych, jeżeli ustaną przyczyny zawieszenia lub ograniczenia.
 9. Postępowanie w sprawach określonych w ust. 1–6 jest poufne i odbywa się z zachowaniem przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1182 i 1662).
 10. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Fizjoterapeutów, określi, w drodze rozporządzenia, wymagania dotyczące osób wchodzących w skład komisji, tryb orzekania o niezdolności do wykonywania zawodu oraz szczegółowy sposób i tryb postępowania w sprawach zawieszania prawa wykonywania zawodu albo ograniczenia wykonywania określonych czynności zawodowych, mając na względzie zapewnienie prawidłowego wykonywania zawodu oraz ochronę praw osób, wobec których wszczęto postępowanie.

Rozdział 3

Prawo wykonywania zawodu

Art. 19.

1. Prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty przysługuje osobie, która spełnia łącznie następujące warunki:
 - 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 2) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu fizjoterapeuty;
 - 3) wykazuje znajomość języka polskiego w stopniu wystarczającym do wykonywania zawodu fizjoterapeuty;
 - 4) wykazuje nienaganną postawę etyczną;
 - 5) posiada dyplom, świadectwo lub inny dokument, zwane dalej „dyplomem”:
 - a) potwierdzający kwalifikacje, o których mowa w ust. 2, lub
 - b) potwierdzający kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty uzyskane w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, uznane w Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z przepisami o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, lub
 - c) potwierdzający kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, wydany w państwie innym niż państwo wskazane w lit. a i b, uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny z dyplomem uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 6) złożyła z wynikiem pozytywnym Państwowy Egzamin Fizjoterapii.
2. Dyplomami potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji są dyplomy wydane osobie, która:
 - 1) rozpoczęła po dniu 31 grudnia 1997 r. studia wyższe na kierunku fizjoterapia zgodnie ze standardami kształcenia określonymi w odrębnych przepisach i uzyskała tytuł licencjata lub magistra na tym kierunku;
 - 2) rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1998 r. studia wyższe na kierunku rehabilitacja ruchowa i uzyskała tytuł magistra na tym kierunku;
 - 3) rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1998 r. studia wyższe w Akademii Wychowania Fizycznego i uzyskała tytuł magistra oraz ukończyła specjalizację I lub II stopnia w dziedzinie rehabilitacji ruchowej;
 - 4) rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1980 r. studia wyższe na kierunku wychowanie fizyczne i uzyskała tytuł magistra na tym kierunku oraz ukończyła w ramach studiów

dwuletnią specjalizację z zakresu gimnastyki leczniczej lub rehabilitacji ruchowej potwierdzoną legitymacją instruktora rehabilitacji ruchowej lub gimnastyki leczniczej;

- 5) rozpoczęła przed dniem 1 stycznia 1980 r. studia wyższe na kierunku wychowanie fizyczne i uzyskała tytuł magistra na tym kierunku oraz ukończyła 3– miesięczny kurs specjalizacyjny z rehabilitacji zgodnie z przepisami Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu;
 - 6) ukończyła przed dniem wejścia w życie ustawy szkołę policealną publiczną lub niepubliczną o uprawnieniach szkoły publicznej i uzyskała tytuł zawodowy technik fizjoterapii.
3. Standardy kształcenia dla kierunku fizjoterapia określają przepisy wydane na podstawie art. 9b ust. 1a ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.³⁾).
4. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie niezbędny do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, uwzględniając zakres uprawnień zawodowych określonych w art. 4.

Art. 20.

1. Prawo wykonywania zawodu stwierdza, na wniosek osoby zainteresowanej, Krajowa Rada Fizjoterapeutów.
2. Krajowa Rada Fizjoterapeutów po przyjęciu wniosku niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 1 miesiąca od dnia jego złożenia, potwierdza otrzymanie wniosku oraz informuje wnioskodawcę o ewentualnych brakach, wzywając go do ich uzupełnienia.
3. Krajowa Rada Fizjoterapeutów stwierdza, w drodze uchwały, prawo wykonywania zawodu albo odmawia stwierdzenia tego prawa.
4. Postępowanie w sprawie stwierdzenia prawa wykonywania zawodu powinno się zakończyć niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wszystkich wymaganych dokumentów określonych ustawą.
5. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów, świadectw lub innych dokumentów wydanych przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej Krajowa Rada Fizjoterapeutów zwraca się do odpowiednich władz lub organizacji tego państwa o potwierdzenie autentyczności dyplomów, świadectw lub innych dokumentów wydanych przez to państwo oraz o poświadczenie, że fizjoterapeuta zamierzający wykonywać zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uzyskał wykształcenie zgodne z przepisami obowiązującymi w określonym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Art. 21.

1. Wniosek, o którym mowa w art. 20 ust. 1, obejmuje następujące dane wnioskodawcy:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko;
 - 2) numer PESEL, a w przypadku osoby nieposiadającej numeru PESEL – datę urodzenia, nazwę i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
 - 3) obywatelstwo;
 - 4) adres miejsca zamieszkania;
 - 5) adres do korespondencji, jeżeli jest inny niż adres miejsca zamieszkania;
 - 6) informacje o wykształceniu: nazwę szkoły, okres kształcenia, tytuł zawodowy, nazwę dyplomu, rok uzyskania dyplomu, numer dyplomu;
 - 7) datę złożenia z wynikiem pozytywnym Państwowego Egzaminu Fizjoterapii.
2. Do wniosku dołącza się:

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 742 i 1544, z 2013 r. poz. 675, 829 i 1650, z 2014 r. poz. 7, 768, 1004, 1146, 1198.

- 1) odpis albo potwierdzoną za zgodność z oryginałem kopię dyplomu, o którym mowa w art. 19 ust. 1 pkt 5 lit. a i c, a w przypadku osób, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 5 lit. b, wyłącznie kopię decyzji o uznaniu kwalifikacji;
 - 2) orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania zawodu wydane na podstawie przepisów o przeprowadzaniu badań lekarskich pracowników oraz orzeczeń wydawanych dla celów przewidzianych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502);
 - 3) oświadczenie o pełnej zdolności do czynności prawnych;
 - 4) oświadczenie wnioskodawcy o znajomości języka polskiego w stopniu wystarczającym do wykonywania zawodu, w przypadku obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
 - 5) dokument potwierdzający znajomość języka polskiego jako obcego, wydany przez Państwową Komisję Poświadczania Znajomości Języka Polskiego, o której mowa w ustawie z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2011 r. Nr 43, poz. 224 i Nr 84, poz. 455), w przypadku obywatela innego państwa niż państwo wskazane w pkt 5;
 - 6) dowód wniesienia opłaty za stwierdzenie prawa wykonywania zawodu.
3. W przypadku ubiegania się o stwierdzenie prawa wykonywania zawodu przez osobę obowiązującą do odbycia stażu, o której mowa w art. 17, do wniosku dołącza się również zaświadczenie potwierdzające zakończenie stażu uzupełniającego.

Art. 22.

1. Stwierdzenie prawa wykonywania zawodu podlega opłacie. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 10 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, do dnia 15 stycznia każdego roku.
2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód Krajowej Izby Fizjoterapeutów.
3. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i sposób uiszczania opłaty za stwierdzenie prawa wykonywania zawodu, uwzględniając niezbędne koszty związane z przeprowadzeniem czynności.

Art. 23.

1. Do uchwał w sprawach stwierdzenia i przyznania prawa wykonywania zawodu stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 oraz z 2014 r. poz. 183) dotyczące decyzji administracyjnych.
2. Od ostatecznych uchwał podjętych w przedmiocie stwierdzenia i przyznania prawa wykonywania zawodu skargę do sądu administracyjnego może wnieść także minister właściwy do spraw zdrowia.
3. W sprawach określonych w ust. 1, w których skargę do sądu administracyjnego wniósł inny uprawniony podmiot, minister właściwy do spraw zdrowia może wziąć udział w postępowaniu sądowym na prawach przysługujących prokuratorowi. Przepis art. 8 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, 1101 i 1529) stosuje się odpowiednio.

Art. 24.

1. Na podstawie uchwał o stwierdzeniu lub przyznaniu prawa wykonywania zawodu Krajowa Rada Fizjoterapeutów dokonuje wpisu do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów i wydaje dokument „Prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty”.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Fizjoterapeutów, określi, w drodze rozporządzenia, wzór dokumentu „Prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty”, mając na względzie treść informacji, jakie mają znajdować się w tych dokumentach.

Art. 25.

1. Państwowy Egzamin Fizjoterapii (PEF) organizuje i przeprowadza CEM.
2. PEF odbywa się dwa razy do roku, równocześnie w tych samych terminach, zgodnie z regulaminem przeprowadzania PEF, o którym mowa w art. 30 ust. 2, w miejscach i terminach ustalonych przez dyrektora CEM.
3. Do PEF może przystąpić osoba posiadająca co najmniej tytuł zawodowy licencjata fizjoterapii po przedstawieniu dyplomu albo zaświadczenia potwierdzającego ukończenie studiów na kierunku fizjoterapia oraz dokumentu potwierdzającego tożsamość.
4. Osoba zamierzająca przystąpić do PEF składa wniosek w tej sprawie do dyrektora CEM.
5. PEF jest składany w formie pisemnych testów opracowanych na każdy termin egzaminu przez ekspertów w zakresie zagadnień objętych PEF.
6. PEF polega na rozwiązaniu testu, składającego się z 200 pytań zawierających cztery odpowiedzi, z których tylko jedna jest prawidłowa. Za każdą prawidłową odpowiedź uzyskuje się 1 punkt.
7. Pytania testowe obejmują problematykę z zakresu dziedzin określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 30 ust. 1.
8. Podczas zdawania PEF zdający nie może korzystać z żadnych pomocy naukowych i dydaktycznych, a także nie może posiadać urządzeń służących do kopiowania oraz przekazywania i odbioru informacji. Naruszenie tego zakazu stanowi podstawę zdyskwalifikowania osoby zdającej egzamin, co jest równoważne z uzyskaniem przez nią wyniku negatywnego.
9. Testy i pytania testowe są opracowywane, przetwarzane, dystrybuowane i przechowywane w sposób uniemożliwiający dostęp do nich przez osoby inne niż uczestniczące w ich opracowywaniu, przetwarzaniu, dystrybuowaniu, przechowywaniu, przeprowadzając PEF lub sprawujące nadzór nad jego prowadzeniem.
10. Testy i pytania testowe nie podlegają udostępnianiu na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2014 r. poz. 782 i 1662).

Art. 26.

1. PEF składa się przed Komisją Egzaminacyjną.
2. Członków Komisji Egzaminacyjnej powołuje i odwołuje dyrektor CEM, uwzględniając reprezentacje podmiotów zgłaszających. Kandydatów do Komisji Egzaminacyjnej zgłaszają dyrektor CEM, rektorzy uczelni prowadzących kształcenie na kierunku fizjoterapia i Krajowa Rada Fizjoterapeutów.
3. Członkiem Komisji Egzaminacyjnej nie może być osoba skazana prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe.
4. Przewodniczącym Komisji Egzaminacyjnej jest osoba wskazana przez dyrektora CEM.
5. W celu przeprowadzenia PEF w ustalonych terminach i miejscach dyrektor CEM wyznacza spośród członków Komisji Egzaminacyjnej Zespoły Egzaminacyjne.
6. Członkiem Zespołu Egzaminacyjnego nie może być osoba, w stosunku do której kandydat do złożenia PEF w tym Zespole Egzaminacyjnym jest:
 - 1) jego małżonkiem;
 - 2) osobą pozostającą z nim w stosunku:
 - a) pokrewieństwa albo powinowactwa do drugiego stopnia,
 - b) przysposobienia;

- 3) osobą pozostającą z nim we wspólnym pożyciu;
- 4) osobą pozostającą wobec niego w stosunku zależności służbowej.
7. Powody wyłączenia określone w ust. 6 pkt 1 lub 2 trwają pomimo ustania małżeństwa lub przysposobienia.
8. Członkowie Zespołu Egzaminacyjnego przed rozpoczęciem PEF składają dyrektorowi CEM pisemne oświadczenie, że nie pozostają z żadnym z kandydatów do złożenia PEF w tym Zespole Egzaminacyjnym w stosunku, o którym mowa w ust. 6, oraz nie zostali skazani prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe.
9. Dyrektor CEM odwołuje członka Komisji Egzaminacyjnej w przypadku:
 - 1) złożenia rezygnacji;
 - 2) choroby uniemożliwiającej sprawowanie przez niego funkcji członka Komisji Egzaminacyjnej;
 - 3) niewykonywania lub nienależytego wykonywania obowiązków członka Komisji Egzaminacyjnej;
 - 4) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe;
 - 5) złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia, o którym mowa w ust. 8.

Art. 27.

1. Osoba zdająca PEF w danym terminie, może wnieść w terminie 3 dni od dnia przystąpienia do PEF merytoryczne zastrzeżenia do zadania testowego wykorzystanego podczas tego PEF. Zastrzeżenia składa się do dyrektora CEM na formularzu, którego wzór opracowuje CEM.
2. Zastrzeżenia, o których mowa w ust. 1, rozpatruje, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od ostatecznego dnia do ich wniesienia, komisja powołana przez dyrektora CEM spośród osób, których wiedza, doświadczenie i autorytet dają rękojmię prawidłowego rozpatrzenia wniesionych zastrzeżeń. W przypadku uznania zastrzeżenia komisja unieważnia zadanie objęte zastrzeżeniem. Rozstrzygnięcie to powoduje obniżenie maksymalnej możliwej do uzyskania liczby punktów z testu. Za unieważnione pytanie nie przyznaje się punktów.
3. Rozstrzygnięcia komisji, o której mowa w ust. 2, niezgodne z przepisami prawa są nieważne.
4. Pozytywny wynik z PEF otrzymuje osoba zdająca, która uzyskała co najmniej 60% maksymalnej liczby punktów z testu. Wynik egzaminu nie stanowi decyzji w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego.
5. Osoba, która złożyła PEF z wynikiem negatywnym albo złożyła PEF z niesatysfakcjonującym ją wynikiem, może przystąpić ponownie do egzaminu w innym terminie.
6. W przypadku rażących uchybień dotyczących procedury przebiegu PEF dyrektor CEM, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw zdrowia, może wydać zarządzenie o unieważnieniu egzaminu dla poszczególnych albo wszystkich zdających.
7. Osobie, która złożyła PEF, dyrektor CEM wydaje świadectwo złożenia PEF w terminie 21 dni od dnia złożenia egzaminu.
8. Dokumentacja dotycząca PEF oraz kopie świadectw złożenia PEF są przechowywane przez właściwe podmioty zgodnie z przepisami art. 5 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2011 r. Nr 123, poz. 698 i Nr 171, poz. 1016 oraz z 2014 r. poz. 822).

Art. 28.

1. W przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w art. 25 ust. 4, po raz czwarty albo kolejny, osoba zdająca wnosi opłatę egzaminacyjną w wysokości nie wyższej niż 10% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w

Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, do dnia 15 stycznia każdego roku. Dokument potwierdzający wniesienie opłaty egzaminacyjnej dołącza się do wniosku.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 29.

1. Członkom Zespołów Egzaminacyjnych, o których mowa w art. 26 ust. 5, oraz komisji, o której mowa w art. 27 ust. 2, przysługuje:

- 1) wynagrodzenie w wysokości 300 zł dla przewodniczącego i 130 zł dla członków Zespołu Egzaminacyjnego albo komisji, o której mowa w art. 27 ust. 2, za udział w pracach tego zespołu albo tej komisji;
- 2) zwrot kosztów przejazdu w wysokości i na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy;
- 3) zwolnienie od pracy w dniu wykonywania czynności Zespołu Egzaminacyjnego albo komisji, o której mowa w art. 27 ust. 2, bez zachowania prawa do wynagrodzenia.

2. Kwoty, o których mowa w ust. 1 pkt 1, podlegają waloryzacji z uwzględnieniem średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej przyjętego w ustawie budżetowej.

Art. 30.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Fizjoterapeutów, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz dziedzin oraz zakres problematyki uwzględnianej przy opracowywaniu pytań testowych PEF, mając na uwadze zakres wiedzy i umiejętności, które przystępujący do egzaminu powinien posiadać,
- 2) wzory zaświadczeń, o których mowa w art. 26 ust. 3,
- 3) zakres danych zamieszczonych we wniosku o przystąpienie do PEF,
- 4) tryb powoływania członków Komisji Egzaminacyjnej, o której mowa w art. 26 ust. 1, i komisji, o której mowa w art. 27 ust. 2,
- 5) wzór oświadczenia, o którym mowa w art. 26 ust. 8,
- 6) sposób i szczegółowy tryb zgłaszania do PEF oraz przeprowadzania PEF, w tym okres, w którym powinny być wyznaczone ich terminy,
- 7) wysokość opłaty, o której mowa w art. 28 ust. 1, oraz sposób jej uiszczenia,
- 8) szczegółowy tryb unieważniania PEF,
- 9) szczegółowy sposób ustalania wyników PEF,
- 10) wzór świadectwa złożenia PEF

– uwzględniając prawidłowy przebieg PEF oraz zachowanie bezstronności pracy Zespołów Egzaminacyjnych i komisji, o której mowa w art. 27 ust. 2.

2. Dyrektor CEM wydaje regulamin porządkowy PEF, zatwierdzany przez ministra właściwego do spraw zdrowia.

Art. 31.

1. Prawo wykonywania zawodu wygasa w przypadku:

- 1) śmierci;
- 2) zrzeczenia się prawa wykonywania zawodu;
- 3) utraty prawa wykonywania zawodu w wyniku prawomocnego orzeczenia przez sąd fizjoterapeutów lub orzeczonego przez sąd środka karnego polegającego na zakazie wykonywania zawodu;
- 4) utraty obywatelstwa polskiego, obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo cofnięcia zezwolenia na osiedlenie się;

- 5) cofnięcia statusu rezydenta długoterminowego UE w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 463 i 1004);
 - 6) utraty pełnej zdolności do czynności prawnych;
 - 7) upływu czasu, na jaki zostało przyznane – jeżeli na wniosek osoby ubiegającej się zostało przyznane na czas określony.
2. Jeżeli fizjoterapeuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, mający miejsce zamieszkania lub pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zostanie pozbawiony w całości albo w części prawa wykonywania zawodu, zaświadczenie o prawie wykonywania zawodu oraz inne dokumenty świadczące o posiadaniu tego prawa tracą swoją ważność z dniem pozbawienia go w całości albo w części prawa wykonywania zawodu.

Art. 32.

1. Fizjoterapeuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, która posiada uprawnienia do wykonywania zawodu fizjoterapeuty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska, Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może tymczasowo i okazjonalnie wykonywać zawód fizjoterapeuty, jeżeli złoży do Krajowej Rady Fizjoterapeutów:
 - 1) pisemne oświadczenie o zamiarze tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) dokument potwierdzający obywatelstwo;
 - 3) zaświadczenie wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, stwierdzające, że zgodnie z prawem wykonuje w tym państwie zawód fizjoterapeuty oraz że w chwili składania oświadczenia nie obowiązuje go zakaz, nawet tymczasowy, wykonywania tego zawodu fizjoterapeuty;
 - 4) w przypadku gdy zawód fizjoterapeuty nie jest regulowany w państwie siedziby usługodawcy zaświadczenie o wykonywaniu tego zawodu przez co najmniej 2 lata w okresie ostatnich 10 lat albo dokument potwierdzający kształcenie regulowane;
 - 5) dokumenty potwierdzające kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty.
2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, składa się przed rozpoczęciem po raz pierwszy wykonywania zawodu fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i ponawia w każdym roku, w którym fizjoterapeuta zamierza wykonywać zawód w sposób tymczasowy i okazjonalny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Fizjoterapeuta, o którym mowa w ust. 1, przedkłada Krajowej Radzie Fizjoterapeutów dokumenty określone w ust. 1 pkt 2–5 przed rozpoczęciem wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po raz pierwszy oraz każdorazowo w przypadku istotnej zmiany zawartych w nich informacji.
4. Fizjoterapeuta, o którym mowa w ust. 1, z chwilą złożenia oświadczenia oraz dokumentów, o których mowa w ust. 1, zostaje wpisany do rejestru osób uprawnionych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty tymczasowo i okazjonalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
5. Rejestr, o którym mowa w ust. 4, prowadzi Krajowa Rada Fizjoterapeutów, w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2014 r. poz. 1114). Rejestr zawiera następujące dane:
 - 1) imię (imiona) i nazwisko;

- 2) obywatelstwo;
 - 3) miejsce i datę urodzenia;
 - 4) nazwę i numer oraz kraj wydania dokumentu potwierdzającego tożsamość;
 - 5) adres miejsca zamieszkania w państwie, w którym na stałe wykonuje zawód fizjoterapeuty;
 - 6) adres pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 7) nazwę i oznaczenie dokumentu potwierdzającego prawo do wykonywania zawodu fizjoterapeuty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska, Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym;
 - 8) miejsce, okres, formę i zakres świadczeń zdrowotnych udzielanych w ramach tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli ich określenie jest możliwe;
 - 9) datę wydania przez Krajową Radę Fizjoterapeutów zaświadczenia o spełnieniu obowiązku złożenia oświadczenia oraz dokumentów, o których mowa w ust. 1;
 - 10) adres do korespondencji.
6. Krajowa Rada Fizjoterapeutów dokonuje wpisu do rejestru, o którym mowa w ust. 4, oraz wydaje zaświadczenie o spełnieniu przez fizjoterapeutę obowiązku złożenia oświadczenia oraz dokumentów, o których mowa w ust. 1. Wpis do rejestru oraz wydanie zaświadczenia są bezpłatne i nie mogą powodować opóźnień lub utrudnień w tymczasowym i okazjonalnym wykonywaniu zawodu.
7. Właścicielem i administratorem rejestru, o którym mowa w ust. 4, jest Krajowa Rada Fizjoterapeutów.
8. Krajowa Rada Fizjoterapeutów udostępnia systemowi informacji w ochronie zdrowia, o którym mowa w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 113, poz. 657, z późn. zm.⁴⁾), dane objęte rejestrem, o którym mowa w ust. 4.
9. W sprawach nieuregulowanych w ust. 1-8 do tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mają zastosowanie przepisy o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej dotyczące świadczenia usług transgranicznych.

Rozdział 4

Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów oraz zaświadczenia

Art. 33.

1. Krajowa Rada Fizjoterapeutów prowadzi Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów.
2. Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów jest prowadzony w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.
3. W Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów są gromadzone dane fizjoterapeutów posiadających prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty.
4. Dane fizjoterapeutów, których prawo wykonywania zawodu wygaśło, są usuwane z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, po upływie 15 lat od dnia wygaśnięcia prawa wykonywania zawodu.
5. Właścicielem i administratorem Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów jest Krajowa Rada Fizjoterapeutów.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 174, poz. 1039 oraz z 2014 r. poz. 183, 998 i 1138.

Art. 34.

1. Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów zawiera następujące dane fizjoterapeuty:

- 1) imię (imiona) i nazwisko;
- 2) nazwisko rodowe;
- 3) imiona rodziców;
- 4) miejsce i datę urodzenia;
- 5) numer PESEL, a w przypadku jego braku – cechy dokumentu potwierdzającego tożsamość: nazwę i numer dokumentu oraz kraj wydania;
- 6) numer NIP – jeżeli został nadany;
- 7) obywatelstwo;
- 8) adres miejsca zamieszkania;
- 9) numer zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu oraz numery poprzednich zaświadczeń o prawie wykonywania zawodu z określeniem organu wydającego zaświadczenie i daty wydania;
- 10) informację o posiadaniu prawa wykonywania zawodu w innym państwie niż Rzeczpospolita Polska;
- 11) informację o ograniczeniach w wykonywaniu zawodu;
- 12) nazwę ukończonej szkoły, numer dyplomu i datę jego wydania oraz rok ukończenia tej szkoły;
- 13) datę rozpoczęcia wykonywania zawodu;
- 14) datę i rodzaj ukończonego kształcenia podyplomowego, nazwę organizatora kształcenia wydającego zaświadczenie oraz w przypadku szkolenia specjalizacyjnego – numer dyplomu oraz datę jego wystawienia;
- 15) stopień naukowy, datę jego uzyskania oraz nazwę organu nadającego stopień;
- 16) tytuł naukowy, datę jego uzyskania oraz nazwę organu nadającego tytuł;
- 17) nazwę pracodawcy oraz datę zatrudnienia i stanowisko, poczynając od daty rozpoczęcia wykonywania zawodu;
- 18) informację o zaprzestaniu wykonywania zawodu;
- 19) informację o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu;
- 20) informację o przyczynie wygaśnięcia prawa wykonywania zawodu;
- 21) informację o skreśleniu z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.

2. Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów jest jawny w zakresie następujących danych i informacji dotyczących fizjoterapeuty:

- 1) imię i nazwisko, stopień naukowy i tytuł naukowy;
- 2) informacje o nazwie pracodawcy.

Art. 35.

1. Krajowa Rada Fizjoterapeutów na wniosek osoby wpisanej do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, niezwłocznie wydaje wypis w zakresie dotyczącym tej osoby. Wydanie wypisu jest bezpłatne.
2. Krajowa Rada Fizjoterapeutów na wniosek odpowiednich władz lub organizacji państwa członkowskiego Unii Europejskiej udostępnia z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, niezbędne do uznania kwalifikacji informacje, o które wnoszą odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a które mogą mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu fizjoterapeuty na terytorium tego państwa.
3. Na wniosek upoważnionych organów udostępnia się informacje zawarte w Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów dla celów statystycznych.
4. Krajowa Rada Fizjoterapeutów udostępnia systemowi informacji w ochronie zdrowia, o którym mowa w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia, dane objęte Krajowym Rejestrem Fizjoterapeutów.

Art. 36.

Fizjoterapeuta wpisany do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, jest obowiązany do niezwłocznego zawiadomienia Krajowej Rady Fizjoterapeutów o wszelkich zmianach danych, o których mowa w art. 34 ust. 1, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności stanowiących podstawę zmiany wpisu.

Art. 37.

Krajowa Rada Fizjoterapeutów jest obowiązana przekazywać do dnia 15 stycznia każdego roku ministrowi właściwemu do spraw zdrowia informację o liczbie i strukturze zatrudnienia fizjoterapeutów wykonujących zawód na terenie poszczególnych województw, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego.

Art. 38.

1. W przypadku wątpliwości co do aktualności danych zawartych w Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów, w szczególności dotyczących wygaśnięcia prawa wykonywania zawodu z przyczyny określonej w art. 31 ust. 1 pkt 1, Krajowa Rada Fizjoterapeutów może zwrócić się do podmiotów prowadzących zbiory meldunkowe, zbiory PESEL oraz ewidencję wydanych i utraconych dowodów osobistych o przekazanie danych niezbędnych do aktualizacji rejestrów.
2. Przekazanie danych, o których mowa w ust. 1, odbywa się w trybie udostępniania danych dla podmiotów określonych w art. 46 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2010 r. Nr 217, poz. 1427, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 39.

1. Krajowa Rada Fizjoterapeutów, na wniosek fizjoterapeuty, wydaje:
 - 1) zaświadczenie stwierdzające, że fizjoterapeuta posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 2) zaświadczenie o przebiegu pracy zawodowej;
 - 3) inne zaświadczenia wymagane przez odpowiednie władze lub organizacje państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej.
2. Krajowa Rada Fizjoterapeutów określi, w drodze uchwały, wzory zaświadczeń, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, biorąc pod uwagę ich treść.

Rozdział 5

Kształcenie podyplomowe fizjoterapeutów

Art. 40.

1. Fizjoterapeuta ma obowiązek stałego aktualizowania swojej wiedzy i umiejętności zawodowych oraz prawo do doskonalenia zawodowego w różnych rodzajach kształcenia podyplomowego.
2. Za spełnienie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, uważa się również kształcenie podyplomowe odbywane w ramach studiów podyplomowych w dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia.

Art. 41.

1. Ustala się następujące rodzaje kształcenia podyplomowego:
 - 1) szkolenie specjalizacyjne, zwane dalej „specjalizacją”;
 - 2) kurs dokształcający;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 239, poz. 1593, z 2011 r. Nr 133, poz. 768, Nr 204, poz. 1195 i Nr 288, poz. 1689, z 2012 r. poz. 921 i 1407, z 2013 r. poz. 1650 oraz z 2014 r. poz. 301, 1741 i 1888.

- 3) samokształcenie.
2. Kształcenie podyplomowe, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, jest prowadzone w systemie stacjonarnym i niestacjonarnym.

Art. 42.

1. Specjalizacja ma na celu uzyskanie przez fizjoterapeutę specjalistycznej wiedzy i umiejętności w określonej dziedzinie fizjoterapii lub dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia oraz tytułu specjalisty w tej dziedzinie.
2. Fizjoterapeuta po odbyciu specjalizacji i zdaniu egzaminu państwowego uzyskuje tytuł specjalisty w określonej dziedzinie fizjoterapii lub dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia.
3. Fizjoterapeuta posiadający co najmniej stopień naukowy doktora i odpowiedni dorobek naukowy i zawodowy w dziedzinie, w której zamierza uzyskać tytuł specjalisty, może być zwolniony przez ministra właściwego do spraw zdrowia z obowiązku odbywania specjalizacji w części lub całości.
4. Do specjalizacji mogą przystąpić fizjoterapeuta, który:
 - 1) posiada prawo wykonywania zawodu;
 - 2) pracował w zawodzie co najmniej przez 2 lata w okresie ostatnich 5 lat;
 - 3) został dopuszczony do specjalizacji po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego.
5. Państwowy egzamin specjalizacyjny organizuje i przeprowadza CEM w miejscach i terminach ustalonych przez dyrektora CEM. Do przeprowadzenia państwowego egzaminu specjalizacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 26 ust. 4, 7–10, art. 27, art. 28 ust. 1–3 i 7–10 i art. 29.
6. Do egzaminu może przystąpić osoba, która:
 - 1) złożyła wniosek w tej sprawie do dyrektora CEM;
 - 2) ukończyła szkolenie specjalizacyjne i przedstawi zaświadczenie o jego ukończeniu;
 - 3) przedstawi dowód uiszczenia opłaty egzaminacyjnej;
 - 4) przedstawi dokument potwierdzający tożsamość.
7. Państwowy egzamin specjalizacyjny jest przeprowadzany w formie egzaminu testowego i egzaminu ustnego, w kolejności ustalonej przez dyrektora CEM, obejmujących zakres odbytego szkolenia specjalizacyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem procedur diagnostycznych i leczniczych, z wyłączeniem wykonywania inwazyjnych zabiegów i procedur medycznych.
8. Egzamin jest przeprowadzany w formie testu, gdy do państwowego egzaminu specjalizacyjnego w danej dziedzinie w sesji zostanie dopuszczonych co najmniej 50 osób.
9. Fizjoterapeuta przystępujący do egzaminu państwowego, o którym mowa w ust. 2, jest obowiązany do wniesienia opłaty egzaminacyjnej w wysokości nie wyższej niż 10% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, do dnia 15 stycznia każdego roku. Dokument potwierdzający wniesienie opłaty egzaminacyjnej dołącza się do wniosku. Opłata stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 43.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia uznaje tytuł specjalisty uzyskany przez fizjoterapeutę w państwach członkowskich Unii Europejskiej za równoważny tytułowi specjalisty w określonej dziedzinie fizjoterapii albo dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia w Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli zakres programu kształcenia odbytego w państwach członkowskich Unii Europejskiej odpowiada zakresowi programu kształcenia wymaganemu do uzyskania tytułu specjalisty w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Jeżeli zakres programu kształcenia odbytego w państwach członkowskich Unii Europejskiej nie odpowiada zakresowi programu kształcenia wymaganemu do uzyskania tytułu specjalisty w danej dziedzinie fizjoterapii albo dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia w Rzeczypospolitej Polskiej, minister właściwy do spraw zdrowia może uznać tytuł specjalisty uzyskany w państwach członkowskich Unii Europejskiej za równoważny tytułowi specjalisty w danej dziedzinie fizjoterapii albo dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia w Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z zasadami określonymi w przepisach dotyczących zasad uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 44.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia może, w ramach środków budżetu państwa, których jest dysponentem, dofinansować koszty związane ze szkoleniem specjalizacyjnym fizjoterapeutów.
2. Wyboru organizatora kształcenia prowadzącego specjalizację dofinansowywaną ze środków publicznych dokonuje minister właściwy do spraw zdrowia, stosując przepisy o zamówieniach publicznych.
3. Fizjoterapeuta w tym samym czasie może odbywać tylko jedną specjalizację dofinansowywaną ze środków publicznych.
4. Fizjoterapeuta, który odbył specjalizację dofinansowywaną ze środków publicznych, może ubiegać się o dopuszczenie do kolejnej specjalizacji dofinansowywanej ze środków publicznych po upływie 5 lat od dnia zakończenia poprzedniej specjalizacji. Fizjoterapeuta składa organizatorowi kształcenia oświadczenie o odbytych przez siebie specjalizacjach dofinansowywanych ze środków publicznych.
5. Przepis ust. 4 stosuje się do fizjoterapeuty, który przerwał i nie ukończył specjalizacji dofinansowywanej ze środków publicznych albo trzykrotnie nie zdał egzaminu państwowego.
6. W przypadku gdy środki określone w ust. 2 stanowią dla pracodawców będących przedsiębiorcami, pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, będzie ona udzielana jako pomoc de minimis zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 360/2012 z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis przyznawanej przedsiębiorcom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym (Dz. Urz. UE L 114 z 26.04.2012, str. 8).
7. Pomoc, o której mowa w ust. 6, może być udzielana pracodawcy będącemu przedsiębiorcą, jeżeli wartość brutto tej pomocy łącznie z wartością innej pomocy de minimis, otrzymanej przez tego pracodawcę w okresie obejmującym bieżący rok kalendarzowy i poprzedzające go 2 lata kalendarzowe, nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość 200 000 euro brutto.

Art. 45.

1. Kurs dokształcający ma na celu pogłębienie i aktualizację wiedzy i umiejętności zawodowych fizjoterapeuty.
2. Do kursu dokształcającego może przystąpić fizjoterapeuta, który:
 - 1) posiada prawo wykonywania zawodu;
 - 2) został zakwalifikowany do odbycia kursu dokształcającego przez organizatora kształcenia.
3. Kurs dokształcający może kończyć się egzaminem teoretycznym, przeprowadzanym w formie pisemnej lub ustnej, albo egzaminem praktycznym.
4. Rodzaj egzaminu i formę egzaminu teoretycznego ustala organizator kształcenia, z uwzględnieniem dziedziny, w jakiej prowadzony jest kurs dokształcający.

Art. 46.

1. Cele, treści i warunki realizacji samokształcenia ustala osoba wykonująca zawód fizjoterapeuty.
 2. Samokształcenie odbywa się przez udokumentowany:
 - 1) udział w posiedzeniach szkoleniowych i kursach towarzystwa naukowego, stowarzyszenia zawodowego lub samorządu zawodowego,
 - 2) udział w warsztatach szkoleniowych i innych formach szkoleń organizowanych przez pracodawców,
 - 3) udział w internetowych programach edukacyjnych,
 - 4) udział w kongresach, zjazdach, konferencjach lub sympozjach naukowych,
 - 5) przygotowanie i wygłoszenie referatu na posiedzeniu szkoleniowym towarzystwa naukowego, stowarzyszenia zawodowego lub przedstawienie komunikatu albo plakatu na tym posiedzeniu,
 - 6) przygotowanie i wygłoszenie referatu na kongresie, zjeździe, konferencji lub sympozjum naukowym lub przedstawienie komunikatu albo plakatu,
 - 7) indywidualną prenumeratę fachowego czasopisma medycznego indeksowanego przez filadelfijski Instytut Informacji Naukowej lub Index Copernicus,
 - 8) przygotowanie rozprawy doktorskiej lub habilitacyjnej,
 - 9) opublikowanie jako autor lub współautor:
 - a) książki naukowej,
 - b) książki popularnonaukowej,
 - c) artykułu naukowego oryginalnego,
 - d) artykułu o charakterze pogładowym, rozdziału w książce naukowej lub popularnonaukowej,
 - e) artykułu popularnonaukowego, programu multimedialnego lub komunikatu z badań naukowych,
 - f) tłumaczenia książki lub artykułu naukowego lub popularnonaukowego
- z zakresu fizjoterapii.

Art. 47.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Fizjoterapeutów, określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) szczegółowe warunki i tryb organizacji kształcenia podyplomowego fizjoterapeutów, w tym:
 - a) warunki i tryb przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego,
 - b) wzory dokumentacji przebiegu kształcenia,
 - c) tryb zwolnienia z obowiązku odbywania specjalizacji w części lub całości,
 - 2) warunki i tryb przeprowadzania egzaminu państwowego, o którym mowa w art. 42 ust. 2, w tym:
 - a) liczbę członków państwowej komisji egzaminacyjnej oraz jej zadania,
 - b) wzór dyplomu potwierdzającego uzyskanie tytułu specjalisty oraz wzór zaświadczenia potwierdzającego ukończenie kursu dokształcającego,
 - 3) wysokość opłaty za egzamin państwowy, o której mowa w art. 42 ust. 10,
 - 4) warunki i tryb przeprowadzania egzaminu po kursie dokształcającym, w tym kwalifikacje członków komisji egzaminacyjnej

– kierując się obowiązkiem zapewnienia właściwej jakości i dostępności kształcenia podyplomowego, z zachowaniem jasnych i obiektywnych kryteriów oceny oraz biorąc pod uwagę koszty związane z przeprowadzaniem egzaminu państwowego.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Fizjoterapeutów, określi, w drodze rozporządzenia, dziedziny fizjoterapii oraz dziedziny mające zastosowanie w ochronie zdrowia, w których może być prowadzona specjalizacja, uwzględnia-

jąc konieczność zapewnienia prawidłowego przebiegu kształcenia podyplomowego oraz przydatność poszczególnych rodzajów kształcenia podyplomowego w zakresie zapewnienia realizacji opieki zdrowotnej.

Art. 48.

1. Organizatorami kształcenia mogą być:
 - 1) uczelnie, szkoły prowadzące działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych;
 - 2) inne podmioty po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru podmiotów prowadzących kształcenie podyplomowe, zwanego dalej „rejestrem”, będącego rejestrem działalności regulowanej.
2. Kształcenie podyplomowe prowadzone przez przedsiębiorcę jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm.⁶⁾).
3. Warunkami prowadzenia kształcenia podyplomowego są:
 - 1) posiadanie programu kształcenia, o którym mowa w art. 51 ust. 1 lub 2;
 - 2) zapewnienie kadry dydaktycznej o kwalifikacjach odpowiednich dla danego rodzaju kształcenia, zgodnych ze wskazaniami określonymi w programie kształcenia;
 - 3) zapewnienie bazy dydaktycznej odpowiedniej do realizacji programu kształcenia, w tym dla szkolenia praktycznego, zgodnej ze wskazaniami określonymi w programie kształcenia;
 - 4) posiadanie wewnętrznego systemu oceny jakości kształcenia, uwzględniającego narzędzia oceny jakości kształcenia oraz metody tej oceny.

Art. 49.

1. Podmiot inny niż wymieniony w art. 48 ust. 1 pkt 1, zamierzający wykonywać działalność w zakresie kształcenia podyplomowego, składa wniosek o wpis do rejestru, zawierający następujące dane:
 - 1) oznaczenie wnioskodawcy, adres jego miejsca zamieszkania lub siedziby oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
 - 2) formę organizacyjno-prawną wnioskodawcy;
 - 3) numer wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego albo ewidencji działalności gospodarczej – w przypadku podmiotu podlegającego obowiązkowi właściwego wpisu;
 - 4) określenie rodzaju, dziedziny i systemu kształcenia;
 - 5) miejsce prowadzenia kształcenia, w odniesieniu do zajęć teoretycznych i praktycznych.
2. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, wnioskodawca składa oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

 - 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru podmiotów prowadzących kształcenie podyplomowe są kompletne i zgodne z prawdą;
 - 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie kształcenia podyplomowego, określone w ustawie z dnia ... r. o zawodzie fizjoterapeuty (Dz. U. poz. ...).”
3. Oświadczenie powinno również zawierać:
 - 1) oznaczenie wnioskodawcy, adres jego miejsca zamieszkania lub siedziby;
 - 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;
 - 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania wnioskodawcy ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 675, 983, 1036, 1238, 1304, 1650 oraz z 2014 r. poz. 822, 1133, 1138, 1146 i 1885.

4. Wpis do rejestru podlega opłacie.
5. Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 4, wynosi 6% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłaty nagród z zysku za ubiegły rok, ogłaszanego, w drodze obwieszczenia, przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, obowiązującego w dniu złożenia wniosku o wpis, zaokrąglonego w górę do pełnego złotego.
6. Opłata, o której mowa w ust. 4, stanowi przychód Krajowej Rady Fizjoterapeutów.
7. Organ prowadzący rejestr odmawia wpisu wnioskodawcy do rejestru, w przypadku gdy:
 - 1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące wnioskodawcy wykonywania działalności objętej wpisem;
 - 2) organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, wykreślono z rejestru na podstawie ust. 8 pkt 1, 4 lub 5 w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku.
8. Wpis organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, do rejestru podlega wykreśleniu w przypadku:
 - 1) złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 2, niezgodnego ze stanem faktycznym;
 - 2) wydania prawomocnego orzeczenia zakazującego organizatorowi kształcenia wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru;
 - 3) likwidacji lub ogłoszenia upadłości organizatora kształcenia;
 - 4) rażącego naruszenia warunków wymaganych do wykonywania działalności objętej wpisem, o których mowa w art. 48 ust. 3;
 - 5) niezastosowania się do zaleceń pokontrolnych, o których mowa w art. 55 ust. 12 pkt 1;
 - 6) złożenia przez organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, wniosku o wykreślenie z rejestru.
9. W przypadkach, o których mowa w ust. 8 pkt 1, 4 i 5, wykreślenie z rejestru następuje po uprzednim podjęciu przez organ prowadzący rejestr uchwały o zakazie wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru.
10. Organizator kształcenia, o którym mowa w art. 47 ust. 1 pkt 2, którego wykreślono z rejestru na podstawie ust. 8 pkt 1, 4 lub 5, może uzyskać ponowny wpis do tego rejestru nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia podjęcia uchwały o wykreśleniu.

Art. 50.

1. Organem prowadzącym rejestr jest Krajowa Rada Fizjoterapeutów.
2. Rejestr jest prowadzony w systemie informatycznym.
3. Do rejestru wpisuje się dane, o których mowa w art. 49 ust. 1, z wyjątkiem adresu zamieszkania, jeżeli jest on inny niż adres siedziby.
4. Organizator kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, jest obowiązany zgłaszać organowi prowadzącemu rejestr zmiany danych, o których mowa w art. 49 ust. 1, w terminie 14 dni od dnia powstania tych zmian.
5. Do uchwał Krajowej Rady Fizjoterapeutów w sprawie wpisu, odmowy wpisu, zakazu wykonywania działalności i wykreślenia wpisu z rejestru stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego dotyczące decyzji administracyjnych.
6. Od uchwał, o których mowa w ust. 5, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw zdrowia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem Krajowej Rady Fizjoterapeutów w terminie 30 dni od dnia doręczenia uchwały.

Art. 51.

1. Specjalizacja jest prowadzona na podstawie programów kształcenia sporządzanych dla danego rodzaju i danej dziedziny lub zakresu przez zespoły programowe powołane przez

dyrektora Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego w celu ich opracowania. Programy kształcenia, z wyjątkiem programów kursów doksztalcających, są opracowywane w porozumieniu z Krajową Radą Fizjoterapeutów. Programy te zatwierdza minister właściwy do spraw zdrowia.

2. Program kształcenia kursu doksztalcającego opracowuje organizator kształcenia zgodnie ze strukturą określoną w ust. 4.
3. Program kształcenia powinien zawierać treści programowe zgodne z aktualnym stanem wiedzy medycznej.
4. Program kształcenia zawiera w szczególności:
 - 1) założenia organizacyjno-programowe określające rodzaj, cel i system kształcenia, czas jego trwania, sposób organizacji, sposób sprawdzania efektów kształcenia, wykaz umiejętności zawodowych stanowiących przedmiot kształcenia;
 - 2) plan nauczania określający moduły kształcenia teoretycznego i wymiar godzinowy zajęć teoretycznych oraz placówki szkolenia praktycznego i wymiar godzinowy szkolenia praktycznego;
 - 3) programy poszczególnych modułów kształcenia zawierające:
 - a) wykaz umiejętności, które powinny zostać nabyte w wyniku kształcenia,
 - b) treści nauczania,
 - c) kwalifikacje kadry dydaktycznej,
 - d) wskazówki metodyczne.
5. Programy kształcenia są zamieszczane na stronach internetowych Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego.

Art. 52.

1. W przypadku aktualizacji programu kształcenia Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego udostępnia na stronach internetowych zaktualizowany program kształcenia oraz informuje o tym wpisanych do ewidencji organizatorów kształcenia prowadzących kształcenie na podstawie dotychczasowego programu.
2. Prowadzenie kształcenia podyplomowego w sposób nieuwzględniający dokonanej aktualizacji programu stanowi rażące naruszenie warunków wymaganych do wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru organizatorów kształcenia.
3. Kształcenie podyplomowe rozpoczęte i niezakończone przed aktualizacją programu kształcenia może być prowadzone na podstawie poprzedniego programu jedynie do dnia zakończenia danej edycji kształcenia.

Art. 53.

1. Organizator kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, informuje Krajową Radę Fizjoterapeutów o planowanych terminach rozpoczęcia i zakończenia kształcenia podyplomowego 2 razy w ciągu roku – do dnia 30 czerwca i do dnia 31 grudnia, na kolejnych 6 miesięcy.
2. Organizator kształcenia:
 - 1) informuje Krajową Radę Fizjoterapeutów o planowanych terminach rozpoczęcia i zakończenia kształcenia podyplomowego 2 razy w ciągu roku – do dnia 30 czerwca i do dnia 31 grudnia, na kolejnych 6 miesięcy;
 - 2) przekazuje do Krajowej Rady Fizjoterapeutów harmonogram kształcenia podyplomowego, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1 i 2, na co najmniej 7 dni przed rozpoczęciem tego kształcenia.
3. Organizator kształcenia corocznie do dnia 10 stycznia przedkłada Krajowej radzie Fizjoterapeutów sprawozdania z prowadzonej działalności w zakresie kształcenia podyplomowego w roku poprzednim.

Art. 54.

Organizator kształcenia jest obowiązany:

- 1) przechowywać dokumentację przebiegu kształcenia podyplomowego, w tym protokoły przebiegu egzaminów lub innych form zakończenia kształcenia, przez okres 10 lat od dnia zakończenia kształcenia;
- 2) prowadzić rejestr wydanych zaświadczeń o odbyciu określonego rodzaju kształcenia podyplomowego.

Art. 55.

1. Krajowa Rada Fizjoterapeutów jest uprawniona do kontroli organizatorów kształcenia wpisanych do rejestru.
2. Kontroli podlega:
 - 1) zapewnienie bazy dydaktycznej odpowiedniej do realizacji programu kształcenia, w tym dla szkolenia praktycznego;
 - 2) zgodność danych objętych wpisem do rejestru.
3. Kontrola, o której mowa w ust. 1, jest wykonywana przez przedstawicieli Krajowej Rady Fizjoterapeutów.
4. Osoby, o których mowa w ust. 3, wykonując czynności kontrolne za okazaniem imiennego upoważnienia, mają prawo:
 - 1) wstępu do pomieszczeń dydaktycznych;
 - 2) wglądu do prowadzonej przez organizatora kształcenia dokumentacji przebiegu kształcenia;
 - 3) żądania od organizatora kształcenia ustnych i pisemnych wyjaśnień;
 - 4) badania opinii uczestników kształcenia i kadry dydaktycznej.
5. Z przeprowadzonych czynności kontrolnych sporządza się protokół zawierający:
 - 1) nazwę i adres siedziby organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2;
 - 2) miejsce realizacji programu kształcenia;
 - 3) datę rozpoczęcia i zakończenia czynności kontrolnych;
 - 4) imiona i nazwiska osób wykonujących te czynności;
 - 5) opis stanu faktycznego;
 - 6) datę i miejsce sporządzenia protokołu;
 - 7) informację o braku zastrzeżeń albo informację o odmowie podpisania protokołu przez organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, oraz o przyczynie tej odmowy.
6. Protokół podpisują osoby wykonujące czynności kontrolne oraz organizator kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2.
7. Jeżeli po sporządzeniu protokołu, a przed jego podpisaniem, organizator kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, zgłosi umotywowane zastrzeżenia co do faktów stwierdzonych w trakcie kontroli i opisanych w protokole, osoby wykonujące czynności kontrolne są obowiązane zbadać dodatkowo te fakty i uzupełnić protokół.
8. Odmowa podpisania protokołu przez organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, nie stanowi przeszkody do podpisania protokołu przez osoby wykonujące czynności kontrolne.
9. Jeden egzemplarz protokołu przekazuje się organizatorowi kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2.
10. Osoby wykonujące czynności kontrolne są obowiązane do zachowania w tajemnicy informacji na temat organizacji i prowadzenia kształcenia podyplomowego oraz wyników prowadzonego postępowania.

11. Organizator kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, ma prawo, w terminie 7 dni od dnia otrzymania protokołu, wniesienia zastrzeżeń co do sposobu przeprowadzenia czynności kontrolnych oraz ustaleń zawartych w protokole.
12. Na podstawie ustaleń zawartych w protokole Krajowa Rada Fizjoterapeutów:
 - 1) przekazuje organizatorowi kształcenia wystąpienie pokontrolne, które wskazuje stwierdzone nieprawidłowości oraz zawiera zalecenia pokontrolne mające na celu ich usunięcie, określając termin wykonania zaleceń pokontrolnych;
 - 2) wykreśla organizatora kształcenia, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 2, z rejestru – w przypadku stwierdzenia okoliczności, o których mowa w art. 49 ust. 8 pkt 1, 4 lub 5.

Rozdział 6

Samorząd fizjoterapeutów

Art. 56.

Samorząd fizjoterapeutów tworzą zamieszkali na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej fizjoterapeuci wpisani do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.

Art. 57.

1. Do zadań samorządu należy w szczególności:
 - 1) sprawowanie pieczy nad należyтым wykonywaniem zawodu fizjoterapeuty;
 - 2) reprezentowanie fizjoterapeutów oraz ochrona ich interesów zawodowych;
 - 3) działanie na rzecz stałego podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez fizjoterapeutów;
 - 4) udział w ustalaniu standardów i zasad oceny pracy w fizjoterapii;
 - 5) integrowanie środowiska fizjoterapeutów;
 - 6) edukacja zdrowotna i promocja zdrowia.
2. Samorząd wykonuje swoje zadania w szczególności przez:
 - 1) stwierdzanie i przyznawanie prawa wykonywania zawodu;
 - 2) prowadzenie rejestrów na podstawie przepisów ustawy;
 - 3) opiniowanie i przedstawianie wniosków w sprawie warunków wykonywania zawodu;
 - 4) opiniowanie i wnioskowanie w sprawach kształcenia zawodowego;
 - 5) opiniowanie projektów aktów normatywnych w zakresie dotyczącym ochrony zdrowia i zasad organizacji opieki zdrowotnej;
 - 6) opiniowanie programów kształcenia zawodowego;
 - 7) orzekanie w zakresie odpowiedzialności zawodowej;
 - 8) prowadzenie działalności edukacyjnej, naukowej lub badawczej;
 - 9) udzielanie informacji na temat uznawania kwalifikacji zawodowych, uregulowań prawnych dotyczących ochrony zdrowia, ubezpieczeń społecznych oraz zasad etyki zawodowej w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu;
 - 10) współpracę z towarzystwami naukowymi, szkołami wyższymi i jednostkami badawczo-rozwojowymi w kraju i za granicą;
 - 11) współpracę z organami administracji publicznej, samorządami i organizacjami fizjoterapeutów za granicą oraz samorządem innych zawodów medycznych w kraju;
 - 12) organizowanie i prowadzenie instytucji samopomocowych i innych form pomocy materialnej dla fizjoterapeutów;
 - 13) zarządzanie majątkiem własnym;
 - 14) prowadzenie działalności wydawniczej;
 - 15) uznawanie kwalifikacji fizjoterapeutów będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, zamierzających wykonywać zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

16) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach.

Art. 58.

1. Członkowie samorządu mają prawo:

- 1) wybierać i być wybierani do organów Krajowej Izby Fizjoterapeutów, z zastrzeżeniem art. 60 ust. 2–4 i art. 61;
- 2) korzystać z pomocy Krajowej Izby Fizjoterapeutów w zakresie podnoszenia kwalifikacji zawodowych oraz ochrony właściwych warunków wykonywania zawodu;
- 3) korzystać z ochrony i pomocy prawnej Krajowej Izby Fizjoterapeutów;
- 4) korzystać z innych świadczeń Krajowej Izby Fizjoterapeutów i działalności samopomocowej.

2. Członkowie samorządu są obowiązani:

- 1) postępować zgodnie z zasadami etyki zawodowej oraz zasadami wykonywania zawodu;
- 2) sumiennie wykonywać obowiązki zawodowe;
- 3) przestrzegać uchwał organów Krajowej Izby Fizjoterapeutów;
- 4) regularnie opłacać składkę członkowską;
- 5) aktualizować dane w Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów.

Art. 59.

1. Organami Krajowej Izby Fizjoterapeutów są:

- 1) Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów;
- 2) Krajowa Rada Fizjoterapeutów;
- 3) Komisja Rewizyjna;
- 4) Wyższy Sąd Dyscyplinarny;
- 5) Sąd Dyscyplinarny;
- 6) Rzecznik Dyscyplinarny.

2. Członkami organów samorządu mogą być tylko fizjoterapeuci wpisani do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.

3. Kadencja organów samorządu trwa 4 lata, jednak organy są obowiązane działać do czasu ukonstytuowania się nowo wybranych organów.

4. Wyboru zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dokonuje się na okres kadencji Rzecznika Dyscyplinarnego. Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego pełni funkcję do czasu wyboru nowego zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

5. Tę samą funkcję w organach samorządu można pełnić nie dłużej niż przez 2 następujące po sobie kadencje; pełnienie danej funkcji dłużej niż przez 24 miesiące w danej kadencji przyjmuje się za pełnienie jej przez pełną kadencję.

Art. 60.

1. Wybory do organów Krajowej Izby Fizjoterapeutów odbywają się w głosowaniu tajnym.

2. W wyborach przeprowadzanych w trakcie Krajowego Zjazdu Fizjoterapeutów uczestniczą wyłącznie delegaci na dany zjazd.

3. Do pełnienia funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego, jego zastępcy oraz członków Sądu Dyscyplinarnego i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego mogą kandydować fizjoterapeuci wykonujący zawód nieprzerwanie co najmniej od 10 lat.

4. Członkowie Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, Komisji Rewizyjnej, Rzecznik Dyscyplinarny i jego zastępcy nie mogą być członkami innego organu samorządu, z wyjątkiem Krajowego Zjazdu Fizjoterapeutów.

5. W przypadku wygaśnięcia mandatu Rzecznika Dyscyplinarnego przed upływem kadencji lub niemożności sprawowania funkcji do czasu wyboru nowego rzecznika funkcję tę pełni jeden z zastępców wyznaczony przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

6. Funkcji zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego nie można pełnić w przypadkach, o których mowa w art. 62 ust. 1 pkt 1–4 i 6–8.
7. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego zostaje zawieszony w pełnieniu swojej funkcji w przypadku wszczęcia przeciwko niemu postępowania w sprawie umyślnego popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego lub postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.

Art. 61.

1. Czynne prawo wyborcze przysługuje wszystkim członkom Krajowej Izby Fizjoterapeutów, z wyjątkiem członków:
 - 1) wobec których orzeczono zakaz pełnienia funkcji z wyboru w organach samorządu na podstawie art. 104 ust. 1 pkt 5 lub zawieszonych w prawie wykonywania zawodu na podstawie art. 104 ust. 1 pkt 7 lub
 - 2) wobec których sąd orzekł prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych lub środek karny polegający na zakazie wykonywania zawodu albo sąd lub prokurator wydał postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia wykonywania zawodu.
2. Bierne prawo wyborcze przysługuje wszystkim członkom Krajowej Izby Fizjoterapeutów, z wyjątkiem członków:
 - 1) zawieszonych w prawie wykonywania zawodu na podstawie art. 18 ust. 4 lub
 - 2) wobec których sąd orzekł prawomocnie środek karny pozbawienia praw publicznych lub środek karny polegający na zakazie wykonywania zawodu albo sąd lub prokurator wydał postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia wykonywania zawodu, lub
 - 3) skazanych prawomocnym wyrokiem sądu za popełnione umyślnie przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, lub
 - 4) ukaranych jedną z kar wymienionych w art. 104 ust. 1 pkt 2–8– do czasu upływu terminu zatarcia kary lub upływu terminu, na który został orzeczony środek zabezpieczający.
3. Bierne prawo wyborcze nie przysługuje członkom Krajowej Izby Fizjoterapeutów, którzy za okres co najmniej jednego roku w okresie ostatnich pięciu lat przed wyborami nie wykonali obowiązku opłacenia składki członkowskiej, do dnia opłacenia tej składki.

Art. 62.

1. Mandat w organie Krajowej Izby Fizjoterapeutów przed upływem kadencji wygasa wskutek:
 - 1) wykreślenia z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów;
 - 2) odwołania przez organ, który dokonał wyboru;
 - 3) ukarania jedną z kar wymienionych w art. 104 ust. 1 pkt 2–8;
 - 4) zawieszenia w prawie wykonywania zawodu na podstawie art. 18 ust. 4;
 - 5) odwołania składu organu;
 - 6) prawomocnego orzeczenia przez sąd środka karnego pozbawienia praw publicznych lub środka karnego polegającego na zakazie wykonywania zawodu albo prawomocnego orzeczenia przez sąd środka zabezpieczającego polegającego na zawieszeniu w wykonywaniu zawodu;
 - 7) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za popełnione umyślnie przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego;
 - 8) niewykonania obowiązku opłacenia składki członkowskiej za okres jednego roku;
 - 9) zrzeczenia się mandatu;
 - 10) śmierci.
2. Mandat w organie Krajowej Izby Fizjoterapeutów ulega zawieszeniu w razie:

- 1) wszczęcia przeciwko osobie go sprawującej postępowania w sprawie umyślnego popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego;
- 2) niewykonywania obowiązków przez okres dłuższy niż 3 miesiące.
3. Mandat członków Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, Rzecznika Dyscyplinarnego ulega zawieszeniu również w przypadku wszczęcia przeciwko osobie go sprawującej postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.
4. O zawieszeniu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, decyduje Krajowa Rada Fizjoterapeutów, wskazując okres zawieszenia.
5. W przypadku zawieszenia Krajowa Rada Fizjoterapeutów może wskazać osobę, która będzie pełniła obowiązki zawieszonego przez czas określony nie dłuższy niż 12 miesięcy.

Art. 63.

1. Członkowie organów Krajowej Izby Fizjoterapeutów pełnią swoje obowiązki nieodpłatnie.
2. Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów ustala wykaz funkcji w organach Krajowej Izby Fizjoterapeutów, których pełnienie może być wynagradzane.
3. Krajowa Rada Fizjoterapeutów ustala zasady wynagradzania i wysokość wynagrodzenia osób pełniących obowiązki na stanowiskach określonych w ust. 2.

Art. 64.

1. Na wniosek Krajowej Rady Fizjoterapeutów albo jej Prezesa pracodawca jest obowiązany zwolnić od pracy pracownika będącego członkiem organu Krajowej Izby Fizjoterapeutów lub wykonującego czynności na rzecz Krajowej Izby Fizjoterapeutów, bez prawa do wynagrodzenia.
2. Krajowa Rada Fizjoterapeutów określa zasady i tryb kompensacji wynagrodzenia przez organy samorządu na czas zwolnień od pracy, o których mowa w ust. 1, oraz tryb zwrotu kosztów podróży i innych uzasadnionych wydatków poniesionych przez członka w związku z wykonywaniem czynności na rzecz Krajowej Izby Fizjoterapeutów, biorąc pod uwagę przepisy wydane na podstawie art. 77⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Art. 65.

1. W sprawach wynikających z przepisów prawa organy kolegialne Krajowej Izby Fizjoterapeutów podejmują uchwały. Po podjęciu uchwały organy Krajowej Izby Fizjoterapeutów są obowiązane do niezwłocznego sporządzenia jej tekstu na piśmie.
2. Uchwały, o których mowa w ust. 1, są podejmowane zwykłą większością głosów, w obecności co najmniej połowy członków danego organu.
3. W sprawach wynikających z przepisów prawa organy samorządu mają prawo do używania wizerunku orła, określonego na podstawie przepisów o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych.

Art. 66.

1. Organy kolegialne Krajowej Izby Fizjoterapeutów podejmujące daną uchwałę są obowiązane przekazywać ministrowi właściwemu do spraw zdrowia, w terminie 21 dni od dnia ich podjęcia, uchwały dotyczące:
 - 1) regulaminu wyborów do organów Krajowej Izby Fizjoterapeutów;
 - 2) regulaminów organów Krajowej Izby Fizjoterapeutów;
 - 3) wyborów osób na funkcje w organach Krajowej Izby Fizjoterapeutów;
 - 4) reprezentowania Krajowej Izby Fizjoterapeutów przez osoby pełniące funkcje w ich organach.
2. Minister właściwy do spraw zdrowia może zaskarżyć do Sądu Najwyższego pod zarzutem niezgodności z prawem uchwałę organu Krajowej Izby Fizjoterapeutów w terminie 3 mie-

sięcy od dnia jej otrzymania. Do rozpoznania skargi stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 121, i 827 oraz z 2015 r. poz. 4) o postępowaniu nieprocesowym.

3. Sąd Najwyższy utrzymuje zaskarżoną uchwałę w mocy albo ją uchyla i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania właściwemu organowi Krajowej Izby Fizjoterapeutów, ustalając wytyczne co do sposobu jej załatwienia.
4. Minister właściwy do spraw zdrowia w celu realizacji uprawnienia, o którym mowa w ust. 2, lub w przypadku nienadesłania uchwały, o której mowa w ust. 1, ma prawo zwrócić się do organu Krajowej Izby Fizjoterapeutów z żądaniem przekazania podjętej przez ten organ uchwały. Organ Krajowej Izby Fizjoterapeutów przekazuje uchwałę w terminie 14 dni od dnia otrzymania żądania.
5. Minister właściwy do spraw zdrowia może zwrócić się do Krajowego Zjazdu Fizjoterapeutów lub do Krajowej Rady Fizjoterapeutów o podjęcie uchwały w sprawie należącej do właściwości samorządu.
6. Wniosek, o którym mowa w ust. 5, powinien rozpatrzyć najbliższy Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów, a Krajowa Rada Fizjoterapeutów – na najbliższym posiedzeniu, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia jego wpływu.
7. Przepisów ust. 1–6 nie stosuje się do uchwał:
 - 1) podejmowanych w postępowaniu w zakresie odpowiedzialności zawodowej fizjoterapeutów;
 - 2) do których na podstawie odrębnych przepisów stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego odnoszące się do decyzji administracyjnych.

Art. 67.

Krajowa Rada Fizjoterapeutów przesyła ministrowi właściwemu do spraw zdrowia, w terminie do dnia 31 maja, sprawozdanie z działalności samorządu fizjoterapeutów za rok ubiegły.

Art. 68.

Najwyższym organem samorządu jest Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów.

Art. 69.

1. W Krajowym Zjeździe Fizjoterapeutów biorą udział delegaci wybrani przez zgromadzenia wojewódzkie fizjoterapeutów, zwane dalej „zgromadzeniami wojewódzkimi”, oraz z głosem doradczym, niebędący delegatami, członkowie ustępujących organów samorządu.
2. W zgromadzeniu wojewódzkim uczestniczą fizjoterapeuci zamieszkali na obszarze danego województwa.
3. Jeżeli liczba fizjoterapeutów w danym województwie przekracza 300 osób, wyboru delegatów na Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów dokonują zebrania rejonowe zgromadzenia wojewódzkiego.
4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, Krajowa Rada Fizjoterapeutów dokonuje podziału na rejon w danym województwie.
5. Zasady przeprowadzania wyborów delegatów na Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów oraz liczbę tych delegatów z poszczególnych województw określa Krajowa Rada Fizjoterapeutów.
6. Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów zwołuje Krajowa Rada Fizjoterapeutów.

Art. 70.

Do zadań Krajowego Zjazdu Fizjoterapeutów należy:

- 1) wybór Prezesa Krajowej Rady Fizjoterapeutów, zwanego dalej „Prezesem”;

- 2) wybór Krajowej Rady Fizjoterapeutów, Komisji Rewizyjnej, Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego oraz Rzecznika Dyscyplinarnego i jego zastępców;
- 3) uchwalanie wytycznych działania samorządu i jego organów;
- 4) określenie zasad przeprowadzania wyborów do organów samorządu, liczby członków tych organów oraz trybu ich odwoływania, a także zasad podejmowania uchwał przez organy samorządu;
- 5) rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań Krajowej Rady Fizjoterapeutów, Komisji Rewizyjnej, Sądu Dyscyplinarnego, Wyższego Sądu Dyscyplinarnego i Rzecznika Dyscyplinarnego;
- 6) kodyfikowanie zasad etyki fizjoterapeutów;
- 7) ustalanie podstawowych zasad gospodarki finansowej samorządu.

Art. 71.

1. Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów zwołuje Krajowa Rada Fizjoterapeutów:
 - 1) z własnej inicjatywy;
 - 2) na wniosek prezydium Krajowej Rady Fizjoterapeutów;
 - 3) na wniosek Komisji Rewizyjnej;
 - 4) na wniosek co najmniej 1/10 członków Krajowej Izby Fizjoterapeutów.
2. Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów powinien być zwołany nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia wpływu wniosku o jego zwołanie i obraduje nad sprawami, dla których został zwołany.

Art. 72.

1. Krajową Radę Fizjoterapeutów stanowią Prezes i członkowie wybrani przez Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów.
2. Prezydium Krajowej Rady Fizjoterapeutów stanowią Prezes i wybrani przez Krajową Radę Fizjoterapeutów wiceprezesi, sekretarz, skarbnik i członkowie.
3. Prezydium Krajowej Rady jest organem wykonawczym Krajowej Rady Fizjoterapeutów i zdaje jej sprawę ze swojej działalności.
4. Prezydium działa w imieniu Krajowej Rady Fizjoterapeutów w sprawach określonych jej uchwałą, z wyjątkiem uchwalania budżetu.

Art. 73.

Do zakresu działania Krajowej Rady Fizjoterapeutów należy:

- 1) reprezentowanie samorządu wobec organów państwowych i samorządowych, sądów, organów Narodowego Funduszu Zdrowia, instytucji i organizacji;
- 2) wykonywanie uchwał Krajowego Zjazdu Fizjoterapeutów;
- 3) udzielanie opinii o projektach aktów prawnych oraz przedstawianie wniosków dotyczących unormowań prawnych z zakresu ochrony zdrowia;
- 4) opiniowanie programu studiów wyższych i studiów podyplomowych oraz programów specjalizacji z zakresu fizjoterapii;
- 5) uchwalanie budżetu Krajowej Rady Fizjoterapeutów i zatwierdzanie sprawozdań z jego wykonania oraz rozpatrywanie wniosków Komisji Rewizyjnej;
- 6) wybór Prezesa oraz Rzecznika Dyscyplinarnego, jeżeli ich mandat wygaś w okresie pomiędzy Krajowymi Zjazdami Fizjoterapeutów;
- 7) wybór przewodniczącego Zespołu Wizytatorów, jego zastępcy i członków;
- 8) koordynowanie doskonalenia zawodowego fizjoterapeutów;
- 9) uchwalanie regulaminów:
 - a) działalności samorządu i jego organów,
 - b) zakresu i zasad działania wizytatorów,
- 10) ustalanie zasad gospodarki finansowej samorządu;

- 11) określanie wysokości składki członkowskiej i zasad jej podziału oraz wysokości opłat manipulacyjnych;
- 12) wykonywanie innych zadań określonych w ustawie oraz przepisach odrębnych.

Art. 74.

Do zakresu działania Komisji Rewizyjnej należy kontrola działalności finansowej i gospodarczej Krajowej Rady Fizjoterapeutów.

Art. 75.

1. Sąd Dyscyplinarny rozpatruje sprawy dyscyplinarne fizjoterapeutów, wniesione przez Rzecznika Dyscyplinarnego.
2. Od orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego służy odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.

Art. 76.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

- 1) uchwała regulaminy wewnętrzne Sądu Dyscyplinarnego i Wyższego Sądu Dyscyplinarnego;
- 2) rozpatruje odwołania od orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego.

Art. 77.

Rzecznik Dyscyplinarny:

- 1) przygotowuje postępowanie dyscyplinarne i wykonuje czynności oskarżyciela przed Sądem Dyscyplinarnym i Wyższym Sądem Dyscyplinarnym;
- 2) prowadzi działalność prewencyjną w zakresie wykroczeń zawodowych i postępowania sprzecznego z zasadami etyki zawodowej.

Art. 78.

Samorząd może prowadzić działalność gospodarczą.

Art. 79.

Działalność samorządu jest finansowana:

- 1) ze składek członkowskich
- 2) z dochodów z innych źródeł, a w szczególności z dotacji, subwencji, darowizn i spadków;
- 3) z działalności gospodarczej.

Art. 80.

Nieopłacone w terminie składki członkowskie i koszty postępowania w przedmiocie odpowiedzialności dyscyplinarnej podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 7 **Odpowiedzialność zawodowa**

Art. 81.

1. Członkowie samorządu podlegają odpowiedzialności zawodowej za naruszenie zasad etyki zawodowej lub przepisów dotyczących wykonywania zawodu, zwane dalej „przewinieniem zawodowym”.
2. Odpowiedzialności zawodowej, o której mowa w ust. 1, podlegają także obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej wykonujący czasowo i okazjonalnie zawód fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Ilekroć w przepisach niniejszego rozdziału jest mowa a sądzie dyscyplinarnym bez bliższego określenia rozumie się przez to Sąd Dyscyplinarny i Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

Art. 82.

Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej o ten sam czyn toczy się niezależnie od postępowania karnego w sprawie o przestępstwo, postępowania w sprawie o wykroczenie lub postępowania dyscyplinarnego wszczętego w jednostce organizacyjnej, w której przepisy szczególne przewidują takie postępowanie. Może jednak być ono zawieszone do czasu ukończenia postępowania karnego w sprawie o przestępstwo lub postępowania w sprawie o wykroczenie.

Art. 83.

1. Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej obejmuje:
 - 1) czynności sprawdzające;
 - 2) postępowanie wyjaśniające;
 - 3) postępowanie przed sądem dyscyplinarnym;
 - 4) postępowanie wykonawcze.
2. Celem czynności sprawdzających jest zbadanie okoliczności koniecznych do ustalenia, czy istnieją podstawy do wszczęcia postępowania wyjaśniającego. W trakcie czynności sprawdzających nie przeprowadza się dowodu z opinii biegłego ani czynności wymagających spisania protokołu, z wyjątkiem przesłuchania w charakterze świadka osoby składającej skargę na fizjoterapeutę.
3. Celem postępowania wyjaśniającego jest ustalenie, czy został popełniony czyn mogący stanowić przewinienie zawodowe, wyjaśnienie okoliczności sprawy, a w przypadku stwierdzenia znamion przewinienia zawodowego – ustalenie osoby obwinionej oraz zebranie, zabezpieczenie i w niezbędnym zakresie utrwalenie dowodów dla sądu dyscyplinarnego.
4. Celem postępowania przed sądem dyscyplinarnym jest pociągnięcie do odpowiedzialności sprawcy przewinienia zawodowego oraz ujawnienie okoliczności sprzyjających popełnieniu przewinień zawodowych, a także zapobieganie im oraz umacnianie poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego.
5. Celem postępowania wykonawczego jest wykonanie orzeczeń zapadłych w toku postępowania przed sądem dyscyplinarnym.

Art. 84.

1. Stronami postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej są pokrzywdzony oraz osoba obwiniona.
2. W postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym stroną jest również Rzecznik Dyscyplinarny, zwany dalej „Rzecznikiem”, albo jego zastępca.
3. W postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej zastępca Rzecznika wykonuje prawa i obowiązki Rzecznika.

Art. 85.

1. Pokrzywdzonym jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przewinienie zawodowe.
2. Pokrzywdzony może ustanowić nie więcej niż dwóch pełnomocników spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych.
3. W razie śmierci pokrzywdzonego jego prawa w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, w tym prawo dostępu do informacji medycznej oraz dokumentacji medycznej, może wykonywać małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w

tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu.

Art. 86.

1. Za osobę obwinioną uważa się fizjoterapeutę, wobec którego w toku postępowania wyjaśniającego Rzecznik wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu lub przeciwko któremu skierował do Sądu Dyscyplinarnego wniosek o ukaranie.
2. Osoba obwiniona może ustanowić nie więcej niż dwóch obrońców spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych.
3. W czasie postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, na uzasadniony wniosek osoby obwinionej, sąd dyscyplinarny ustanawia jej obrońcę z urzędu spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych.
4. W przypadku gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności osoby obwinionej i nie ma ona obrońcy z wyboru, sąd dyscyplinarny ustanawia jej obrońcę z urzędu spośród fizjoterapeutów. W postępowaniu wyjaśniającym sąd ustanawia obrońcę na wniosek Rzecznika.
5. Jeżeli organ prowadzący postępowanie uzna za niezbędne ustanowienie obrońcy ze względu na okoliczności utrudniające obronę, sąd dyscyplinarny ustanawia dla osoby obwinionej obrońcę z urzędu spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych.

Art. 87.

1. Organ prowadzący postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej przeprowadza dowody na wniosek stron lub z urzędu.
2. Jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zasięga się opinii biegłego lub specjalisty.
3. W celu wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego osoby obwinionej powołuje się dwóch biegłych lekarzy psychiatrów.
4. Nie stanowi naruszenia tajemnicy zawodowej składanie przez fizjoterapeutę zeznań lub wyjaśnień w trakcie postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.

Art. 88.

1. Jeżeli w postępowaniu w sprawie odpowiedzialności zawodowej świadek, biegły lub specjalista bez usprawiedliwienia nie stawiał się na wezwanie Rzecznika lub na rozprawę przed sądem dyscyplinarnym albo bezpodstawnie odmawia zeznań, Rzecznik lub sąd dyscyplinarny może zwrócić się do sądu rejonowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby wezwanej o:
 - 1) nałożenie kary za nieusprawiedliwione niestawiennictwo albo za odmowę zeznań;
 - 2) przymusowe sprowadzenie świadka, biegłego lub specjalisty.
2. Świadek, biegły lub specjalista nie podlega karze, o której mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli nie był uprzedzony o skutkach niestawiennictwa albo odmowy złożenia zeznań.
3. Jeżeli świadek, biegły lub specjalista nie może stawić się z powodu przeszkody zbyt trudnej do usunięcia, sąd dyscyplinarny zleca jego przesłuchanie członkowi wyznaczonemu ze swego składu. Strony mają prawo brać udział w tej czynności.

Art. 89.

1. Nie można pociągnąć do odpowiedzialności zawodowej osoby obwinionej, dopóki popełnienie przewinienia zawodowego nie zostało udowodnione i stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu dyscyplinarnego.
2. Wszelkie wątpliwości, których w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej nie da się usunąć, należy tłumaczyć na korzyść osoby obwinionej.
3. Organy prowadzące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej kształtują swoje przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych

swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Art. 90.

1. Postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej nie wszczyna się, jeżeli:
 - 1) czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia;
 - 2) czyn nie stanowi przewinienia zawodowego albo przepisy ustawy stanowią, że sprawca nie popełnia przewinienia zawodowego;
 - 3) osoba obwiniona zmarła;
 - 4) nastąpiło ustanie karalności;
 - 5) postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się;
 - 6) szkodliwość społeczna czynu jest znikoma.
2. Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej umarza się, jeżeli wystąpią przesłanki wymienione w ust. 1.
3. W razie śmierci osoby obwinionej przed ukończeniem rozpoczętego postępowania przed sądem dyscyplinarnym toczy się ono nadal, jeżeli w terminie 2 miesięcy od dnia jej zgonu zażąda tego jej małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek lub osoba pozostająca we wspólnym pożyciu. W takim przypadku sąd dyscyplinarny może wydać tylko orzeczenie uniewinniające albo w braku przesłanek dla wydania tego rodzaju orzeczenia – umorzyć postępowanie.

Art. 91.

1. Nie można wszcząć postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, jeżeli od chwili popełnienia czynu upłynęły 3 lata.
2. Bieg przedawnienia przerywa każda czynność Rzecznika.
3. Karalność przewinienia zawodowego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat.
4. Jeżeli czyn, o którym mowa w ust. 1, stanowi jednocześnie przestępstwo, ustanie karalności przewinienia zawodowego następuje nie wcześniej niż ustanie karalności przestępstwa.

Art. 92.

1. Rzecznik niezwłocznie po otrzymaniu informacji wskazującej na możliwość popełnienia przewinienia zawodowego jest obowiązany wydać postanowienie o wszczęciu bądź o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego. Postanowienie doręcza się stronom.
2. Jeżeli zachodzi potrzeba, można zażądać uzupełnienia w określonym terminie danych zawartych w informacji lub dokonać sprawdzenia faktów w tym zakresie. W tym wypadku postanowienie o wszczęciu albo o odmowie wszczęcia postępowania należy wydać najpóźniej w terminie miesiąca od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 1.
3. Pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania wyjaśniającego.
4. Stronom przysługuje zażalenie na postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.
5. Uprawnionym do złożenia zażalenia przysługuje prawo przejrzenia akt.
6. Zażalenie wnosi się do Sądu Dyscyplinarnego za pośrednictwem Rzecznika w terminie 14 dni od dnia otrzymania odpisu postanowienia.
7. Sąd Dyscyplinarny rozpoznaje zażalenie oraz orzeka w składzie trzyosobowym.

8. Uchylając postanowienie o umorzeniu postępowania wyjaśniającego albo o odmowie jego wszczęcia, Sąd Dyscyplinarny wskazuje powody uchylecia, a w miarę potrzeby – także okoliczności, które należy wyjaśnić, lub czynności, które należy przeprowadzić. Wskazania te są wiążące dla Rzecznika.

Art. 93.

W toku postępowania wyjaśniającego Rzecznik powinien dążyć do szczegółowego wyjaśnienia sprawy. W tym celu może przesłuchiwać pokrzywdzonego i inne osoby w charakterze świadków, powoływać i przesłuchiwać biegłych lub specjalistów, jak również przeprowadzać inne dowody. W przypadkach niecierpiących zwłoki, w szczególności wtedy, gdy mogłoby to spowodować zatarcie śladów lub dowodów przewinienia zawodowego, Rzecznik może przesłuchać fizjoterapeutę w charakterze osoby obwinionej, przed wydaniem postanowienia o przedstawieniu zarzutów, jeżeli zachodzą warunki do sporządzenia takiego postanowienia.

Art. 94.

Jeżeli zebrany w postępowaniu wyjaśniającym materiał dowodowy wskazuje na fakt popełnienia przewinienia zawodowego, Rzecznik wydaje postanowienie o przedstawieniu fizjoterapeucie zarzutów.

Art. 95.

1. Jeżeli postępowanie wyjaśniające nie dostarczyło podstaw do sporządzenia wniosku o ukaranie, Rzecznik wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania bez konieczności uprzedniego zaznajomienia osoby obwinionej z materiałami postępowania wyjaśniającego i bez postanowienia o zamknięciu postępowania.
2. W postanowieniu o umorzeniu postępowania wskazuje się przyczyny umorzenia.
3. Jeżeli umorzenie następuje po wydaniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, postanowienie o umorzeniu zawiera także imię i nazwisko osoby obwinionej oraz określenie zarzucanego jej czynu.

Art. 96.

1. Jeżeli istnieją podstawy do sporządzenia wniosku o ukaranie, Rzecznik zawiadamia osobę obwinioną lub jej obrońców o terminie końcowego zaznajomienia z materiałami postępowania wyjaśniającego wraz z pouczeniem o możliwości uprzedniego przejrzania akt.
2. W terminie 14 dni od dnia zaznajomienia osoby obwinionej z materiałami postępowania wyjaśniającego może ona składać wnioski o uzupełnienie postępowania.
3. Termin zaznajomienia osoby obwinionej z materiałami postępowania wyjaśniającego powinien być tak wyznaczony, aby od doręczenia zawiadomienia o nim osobie obwinionej i jej obrońcom upłynęło co najmniej 14 dni.
4. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo osoby obwinionej lub jej obrońcy nie wstrzymuje dalszego postępowania.
5. Jeżeli nie zachodzi potrzeba uzupełnienia postępowania wyjaśniającego, Rzecznik wydaje postanowienie o jego zamknięciu.
6. Rzecznik, w terminie 14 dni od dnia wydania postanowienia o zamknięciu postępowania wyjaśniającego, składa do Sądu Dyscyplinarnego wnioski o ukaranie.

Art. 97.

1. Postępowanie wyjaśniające prowadzone przez Rzecznika powinno być zakończone w terminie 6 miesięcy od dnia uzyskania informacji, o której mowa w art. 92 ust. 1.
2. W uzasadnionym przypadku Sąd Dyscyplinarny może przedłużyć okres postępowania wyjaśniającego na dalszy czas określony, nie dłuższy niż 6 miesięcy.

3. W przypadku niezakończenia postępowania wyjaśniającego w terminie 12 miesięcy akta sprawy przekazuje się Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu, który może przedłużyć postępowanie wyjaśniające na dalszy czas określony. W przedmiocie przedłużenia postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeka w składzie trzyosobowym.

Art. 98.

1. W przypadku gdy zebrane w postępowaniu wyjaśniającym lub przeprowadzone przed sądem dyscyplinarnym dowody wskazują z dużym prawdopodobieństwem, że osoba obwiniona popełniła przewinienie zawodowe, a rodzaj tego przewinienia wskazuje, że wykonywanie przez osobę obwinioną zawodu zagraża bezpieczeństwu pacjentów lub grozi popełnieniem kolejnego przewinienia zawodowego, Sąd Dyscyplinarny może wydać postanowienie o tymczasowym zawieszeniu prawa wykonywania zawodu przez osobę obwinioną na okres nieprzekraczający 12 miesięcy.
2. Postanowienie o tymczasowym zawieszeniu prawa wykonywania zawodu Sąd Dyscyplinarny może wydać z urzędu lub na wniosek Rzecznika. Jest ono natychmiast wykonalne.
3. Sąd Dyscyplinarny niezwłocznie przekazuje postanowienie o tymczasowym zawieszeniu prawa wykonywania zawodu je Prezesowi.
4. Jeżeli do upływu okresu tymczasowego zawieszenia prawa wykonywania zawodu w sprawie zawieszonego fizjoterapeuty nie zapadnie prawomocne orzeczenie sądu dyscyplinarnego, sąd ten z urzędu bada zasadność dalszego tymczasowego zawieszenia prawa wykonywania zawodu.
5. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 1, osobie obwinionej przysługuje zażalenie w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia. Zażalenie wnosi się do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego za pośrednictwem Sądu Dyscyplinarnego. Zażalenie nie wstrzymuje natychmiastowej wykonalności postanowienia.
6. W przedmiocie zażalenia na postanowienie o tymczasowym zawieszeniu prawa wykonywania zawodu Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeka w składzie trzyosobowym.

Art. 99.

1. Sprawy w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej rozpoznają Sąd Dyscyplinarny i Wyższy Sąd Dyscyplinarny.
2. Właściwy do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji jest Sąd Dyscyplinarny.

Art. 100.

1. Postępowanie przed sądem dyscyplinarnym odbywa się na rozprawie jawnej.
2. Sąd dyscyplinarny może wyłączyć jawność rozprawy, jeżeli jawność mogłaby:
 - 1) naruszyć tajemnicę zawodową;
 - 2) wywołać zakłócenie spokoju lub porządku publicznego;
 - 3) obrażać dobre obyczaje;
 - 4) ujawnić okoliczności, które ze względu na ważny interes państwa powinny być zachowane w tajemnicy;
 - 5) naruszyć ważny interes prywatny.
3. Sąd dyscyplinarny wyłącza jawność rozprawy także na wniosek pokrzywdzonego.

Art. 101.

1. Sąd Dyscyplinarny orzeka w składzie trzyosobowym.
2. Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeka w składzie pięcioosobowym, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej.
3. W składzie orzekającym sądu dyscyplinarnego może uczestniczyć, bez prawa głosu, jeden z członków sądu, wyznaczony w charakterze sędziego rezerwowego.

Art. 102.

Członkowie sądów dyscyplinarnych w zakresie orzekania podlegają przepisom powszechnie obowiązującego prawa.

Art. 103.

1. Sąd dyscyplinarny umarza postępowanie w przypadku:
 - 1) stwierdzenia po rozpoczęciu przewodu sądowego okoliczności wymienionych w art. 90 ust. 1 pkt 3–6;
 - 2) gdy osoba obwiniona w chwili popełnienia czynu była niepoczytalna.
2. W razie ujawnienia okoliczności wymienionych w art. 90 ust. 1 pkt 1 i 2 sąd dyscyplinarny wydaje orzeczenie uniewinniające osobę obwinioną.

Art. 104.

1. Sąd dyscyplinarny może orzec następujące kary:
 - 1) upomnienie;
 - 2) naganę;
 - 3) karę pieniężną;
 - 4) zakaz pełnienia funkcji kierowniczych w podmiotach leczniczych na okres od 1 roku do 5 lat;
 - 5) zakaz pełnienia funkcji z wyboru w organach samorządu na okres od 1 roku do 5 lat;
 - 6) ograniczenie zakresu czynności w wykonywaniu zawodu na okres od 6 miesięcy do 2 lat;
 - 7) zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres od 1 roku do 5 lat;
 - 8) pozbawienie prawa wykonywania zawodu.
2. Sąd dyscyplinarny, orzekając karę przewidzianą w ust. 1 pkt 6 albo 7, może dodatkowo orzec karę wymienioną w ust. 1 pkt 4.

Art. 105.

1. W przypadku orzeczenia kar przewidzianych w art. 104 ust. 1 pkt 4–8 sąd dyscyplinarny może zarządzić opublikowanie orzeczenia.
2. W przypadku obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej wykonujących czasowo i okazjonalnie zawód fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej sąd dyscyplinarny orzeka kary, o których mowa w art. 104 ust. 1 pkt 1–3.

Art. 106.

1. Karę pieniężną orzeka się w wysokości od 1 000 zł do 10 000 zł na cel społeczny związany z ochroną zdrowia.
2. Karę pieniężną orzeka się samoistnie lub obok kar wymienionych w art. 104 ust. 1 pkt 4–7.

Art. 107.

Orzekając karę ograniczenia zakresu czynności w wykonywaniu zawodu, sąd dyscyplinarny określa szczegółowo czynności, których fizjoterapeuta nie może wykonywać.

Art. 108.

1. Zawieszenie prawa wykonywania zawodu orzeka się w miesiącach i latach.
2. Bieg kary rozpoczyna się z dniem uprawomocnienia się orzeczenia.
3. Na poczet kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu zalicza się okres tymczasowego zawieszenia prawa wykonywania zawodu.
4. Kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu pociąga za sobą skreślenie z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.

5. Fizjoterapeuta, wobec którego została orzeczona kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu może ubiegać się ponownie o uzyskanie tego prawa po upływie 10 lat od dnia uprawnomocnienia się orzeczenia, w którym wymierzona została kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu fizjoterapeuty.

Art. 109.

1. Ogłoszenie orzeczenia sądu dyscyplinarnego jest jawne.
2. Po ogłoszeniu orzeczenia przewodniczący składu orzekającego przytacza ustnie jego główne motywy.
3. Przewodniczący składu orzekającego może wyłączyć jawność ogłoszenia głównych motywów orzeczenia w razie zaistnienia przesłanek określonych w art. 100 ust. 2.

Art. 110.

1. Orzeczenie sądu dyscyplinarnego zawiera:
 - 1) oznaczenie sądu dyscyplinarnego, który je wydał, oraz sędziów, Rzecznika i protokolanta;
 - 2) datę oraz miejsce rozpoznania sprawy i wydania orzeczenia;
 - 3) imię, nazwisko oraz numer prawa wykonywania zawodu osoby obwinionej;
 - 4) opis i kwalifikację prawną zarzucanego czynu;
 - 5) rozstrzygnięcie w przedmiocie postępowania;
 - 6) postanowienie o kosztach postępowania;
 - 7) rozstrzygnięcie co do kary, a w razie potrzeby – co do zaliczenia na jej poczet tymczasowego zawieszenia w prawie wykonywania zawodu, w przypadku orzeczenia skazującego.
2. Uzasadnienie orzeczenia zawiera:
 - 1) wskazanie, jakie fakty sąd dyscyplinarny uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;
 - 2) wskazanie podstawy prawnej orzeczenia;
 - 3) przytoczenie okoliczności, które sąd dyscyplinarny miał na względzie przy wymiarze kary.
3. Orzeczenie sądu dyscyplinarnego wraz z pisemnym uzasadnieniem oraz pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia odwołania sąd dyscyplinarny doręcza stronom w terminie 30 dni od dnia jego ogłoszenia, z zastrzeżeniem art. 116 ust. 2.

Art. 111.

1. W razie ukarania osoby obwinionej ponosi ona koszty postępowania, chyba że sąd dyscyplinarny postanowi inaczej.
2. W razie uniewinnienia osoby obwinionej lub umorzenia postępowania koszty postępowania ponosi Krajowa Izba Fizjoterapeutów.
3. Osobie obwinionej przysługuje zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.
4. Zażalenie wnosi się do sądu dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie.

Art. 112.

1. Od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego stronom przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.
2. Odwołanie, o którym mowa w ust. 1, wnosi się za pośrednictwem Sądu Dyscyplinarnego.
3. Cofnięcie odwołania przez składającą je stronę przed rozpoczęciem rozprawy odwoławczej wiąże Wyższy Sąd Dyscyplinarny, który pozostawia odwołanie bez rozpoznania, o

ile nie zachodzą przesłanki z art. 439 § 1 pkt 1, 2 i 5–10 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm⁷⁾).

Art. 113.

1. Odwołanie co do winy uważa się za zwrócone przeciwko całości orzeczenia.
2. Odwołanie co do kary uważa się za zwrócone przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze.

Art. 114.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymuje w mocy, uchyla albo zmienia orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego.

Art. 115.

Jeżeli sąd dyscyplinarny uzna, że przyczyną popełnienia przewinienia zawodowego był stan zdrowia osoby obwinionej, występuje do Krajowej Rady Fizjoterapeutów z wnioskiem o przeprowadzenie postępowania przewidzianego w art. 18.

Art. 116.

1. Orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego kończące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej są prawomocne z chwilą ogłoszenia.
2. Orzeczenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego doręcza się stronom wraz z pisemnym uzasadnieniem w terminie 2 miesięcy od dnia jego ogłoszenia.

Art. 117.

1. Od prawomocnego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, wydanego w drugiej instancji, kończącego postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej stronom, ministrowi właściwemu do spraw zdrowia i Prezesowi przysługuje kasacja do Sądu Najwyższego w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia. Strony, minister właściwy do spraw zdrowia i Prezes wnoszą kasację do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego.
2. Kasacja może być wniesiona z powodu uchybień wymienionych w art. 439 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego lub innego rażącego naruszenia prawa. Kasacja może być wniesiona również z powodu niewspółmierności kary.
3. Kasację w stosunku do tej samej osoby obwinionej i od tego samego orzeczenia każdy uprawniony może wnieść tylko raz.
4. Niedopuszczalne jest uwzględnienie kasacji na niekorzyść osoby obwinionej wniesionej po upływie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651, z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280, Nr 240, poz. 1430 i 1431 i Nr 279, poz. 1645, z 2012 r. poz. 886, 1091, 1101, 1327, 1426, 1447 i 1529, z 2013 r. poz. 480, 765, 849, 1247, 1262, 1282, 1436 i 1650, z 2014 r. poz. 85, 384, 694, 1375 i 1556 oraz z 2015 r. poz. 21.

5. W kasacji należy podać, na czym polega zarzucane uchybienie.
6. Kasacja powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę będącego adwokatem albo radcą prawnym albo pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym.

Art. 118.

Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej zakończone prawomocnym orzeczeniem sądu dyscyplinarnego wznawia się, jeżeli:

- 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
- 2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznane przedtem temu sądowi, wskazujące na to, że:
 - a) osoba obwiniona nie popełniła czynu albo jej czyn nie stanowił przewinienia zawodowego lub nie podlegał karze,
 - b) sąd ten umorzył postępowanie, błędnie przyjmując popełnienie przez osobę obwinioną zarzucanego jej czynu.

Art. 119.

Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej zakończone prawomocnym orzeczeniem sądu dyscyplinarnego można wznowić w przypadku uchylenia lub istotnej zmiany treści prawomocnego orzeczenia, z powodu którego zostało ono umorzone w trybie art. 103 ust. 1.

Art. 120.

Czyn, o którym mowa w art. 118 pkt 1, musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3–11 lub w art. 22 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Art. 121.

1. Wznowienie postępowania może nastąpić na wniosek strony lub z urzędu.
2. Wniosek o wznowienie postępowania na korzyść osoby obwinionej może złożyć w razie jej śmierci osoba, o której mowa w art. 85 ust. 3.
3. Postępowanie wznawia się z urzędu tylko w razie ujawnienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.
4. Wznowienie nie może nastąpić z przyczyn wymienionych w ust. 3, jeżeli były one przedmiotem rozpoznania w trybie kasacji.
5. Niedopuszczalne jest wznowienie postępowania z urzędu na niekorzyść osoby obwinionej po upływie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Art. 122.

1. W kwestii wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym sądem dyscyplinarnym orzeka w innym składzie sąd dyscyplinarny, który wydał orzeczenie kończące prawomocnie postępowanie.
2. W kwestii wznowienia postępowania sąd dyscyplinarny orzeka na posiedzeniu bez udziału stron, chyba że przewodniczący sądu lub sąd postanowią inaczej.

Art. 123.

Wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Do wniosku dołącza się odpowiednią liczbę jego odpisów dla stron postępowania.

Art. 124.

1. Na postanowienie oddalające wnioszek o wznowienie postępowania lub pozostawiające go bez rozpoznania przysługuje zażalenie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, z tym że zażalenie na postanowienie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego rozpoznaje ten sąd w innym składzie.
2. Orzekając o wznowieniu postępowania, Sąd Dyscyplinarny uchyla zaskarżone orzeczenie i ponownie rozpatruje sprawę w innym składzie, a Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania. Od orzeczenia o wznowieniu postępowania środek odwoławczy nie przysługuje.
3. Uchylając zaskarżone orzeczenie, Wyższy Sąd Dyscyplinarny może uniewinnić osobę obwinioną, jeżeli nowe fakty lub dowody wskazują na to, że orzeczenie to jest oczywiście niesłuszne, albo też postępowanie umorzyć.

Art. 125.

1. Fizjoterapeuta, który w wyniku wznowienia postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej albo kasacji został uniewinniony, przysługuje roszczenie o odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, na skutek wykonania względem niej w całości albo w części kary, która została zmieniona albo uchylona w wyniku wznowienia postępowania albo kasacji.
2. Roszczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują w stosunku do Krajowej Izby Fizjoterapeutów.
3. W sprawach roszczeń, o których mowa w ust. 1, orzeka sąd powszechny.
4. Roszczenia, o których mowa w ust. 1, ulegają przedawnieniu z upływem roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wydanego w wyniku wznowienia postępowania albo kasacji.

Art. 126.

Prawomocne orzeczenie wydane przez Sąd Dyscyplinarny sąd ten doręcza wraz z uzasadnieniem stronom, ministrowi właściwemu do spraw zdrowia i Prezesowi.

Art. 127.

Prawomocne ukaranie karami wymienionymi w art. 104 ust. 1 pkt 7 i 8 stanowi podstawę do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika albo umowy cywilnoprawnej, na podstawie której fizjoterapeuta wykonuje zawód.

Art. 128.

Na wniosek osoby obwinionej prawomocne orzeczenie uniewinniające ją w sprawie z zakresu odpowiedzialności zawodowej podlega opublikowaniu.

Art. 129.

1. Krajowa Rada Fizjoterapeutów prowadzi rejestr ukaranych fizjoterapeutów, w którym dokonuje się wpisu o ukaraniu. Rejestr jest jawny dla osób, które wykazą interes prawny.
2. Wpis o ukaraniu obejmuje następujące dane:
 - 1) numer kolejny;
 - 2) datę wpisu;
 - 3) imiona i nazwisko;
 - 4) datę i miejsce urodzenia,
 - 5) imię ojca;
 - 6) imię matki;
 - 7) numer prawa wykonywania zawodu;
 - 8) numer w Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów;

- 9) oznaczenie orzeczenia;
- 10) datę orzeczenia;
- 11) nazwę orzekającego sądu;
- 12) rodzaj orzeczonej kary;
- 13) datę uprawomocnienia orzeczenia;
- 14) datę wykonania kary;
- 15) datę zatarcia ukarania;
- 16) adnotacje o orzeczeniach wydanych w trybie art. 98.

Art. 130.

1. Zatarcie ukarania następuje z urzędu:

- 1) po upływie roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu karą wymienioną w art. 104 ust. 1 pkt 1,
 - 2) po upływie 3 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu karą wymienioną w art. 104 ust. 1 pkt 2,
 - 3) po upływie 3 lat od dnia wykonania orzeczenia o ukaraniu karami wymienionymi w art. 104 ust. 1 pkt 3–6,
 - 4) po upływie 5 lat od dnia wykonania orzeczenia o ukaraniu karą wymienioną w art. 104 ust. 1 pkt 7,
 - 5) po upływie 15 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu karą wymienioną w art. 104 ust. 1 pkt 8
- jeżeli fizjoterapeuta nie zostanie w tym czasie ponownie ukarany lub nie zostanie wszczęte przeciwko nim postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.

2. Zatarcie ukarania następuje przez usunięcie z rejestru ukaranych fizjoterapeutów wpisu o ukaraniu.

Art. 131.

Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Fizjoterapeutów, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i tryb prowadzenia rejestru ukaranych fizjoterapeutów,
 - 2) sposób i tryb wykonania prawomocnych orzeczeń sądów dyscyplinarnych
- kierując się potrzebą respektowania praw uczestników postępowania oraz specyfiką i złożonością postępowań w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.

Art. 132.

W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej stosuje się odpowiednio przepisy:

- 1) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego dotyczące postępowania uproszczonego; nie stosuje się przepisów o oskarżycielu prywatnym, powódzie cywilnym, przedstawicielu społecznym, o postępowaniu przygotowawczym oraz środkach przymusu, z wyjątkiem przepisów o karze pieniężnej;
- 2) rozdziałów I–III i art. 53 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.⁸⁾).

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr

Rozdział 8

Przepisy karne

Art. 133.

Kto bez wymaganego prawa wykonywania zawodu udziela świadczeń z zakresu fizjoterapii, podlega karze grzywny.

Art. 134.

Jeżeli sprawca czynu określonego w art. 133 działa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub wprowadza w błąd, co do posiadania takiego prawa, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 135.

Kto zatrudnia do udzielania świadczeń z zakresu fizjoterapii osobę nieposiadającą prawa wykonywania zawodu wymaganego do udzielenia tych świadczeń, podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

Art. 136.

Postępowanie w sprawach o czyn określony w art. 133 toczy się według przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395, z późn. zm.⁹⁾).

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Art. 137.

W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.¹⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 100 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Przewodniczący Rady Funduszu zaprasza do udziału w posiedzeniach Rady, w charakterze obserwatorów, przedstawicieli: Naczelnej Rady Lekarskiej, Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych, Naczelnej Rady Aptekarskiej, Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych oraz Krajowej Rady Fizjoterapeutów.”;

2) w art. 106 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

152, poz. 1018 i 1021, Nr 182, poz. 1228, Nr 225, poz. 1474 i Nr 240, poz. 1602, z 2011 r. Nr 17, poz. 78, Nr 24, poz. 130, Nr 39, poz. 202, Nr 48, poz. 245, Nr 72, poz. 381, Nr 94, poz. 549, Nr 117, poz. 678, Nr 133, poz. 767, Nr 160, poz. 964, Nr 191, poz. 1135, Nr 217, poz. 1280 i Nr 233, poz. 1381, z 2012 r. poz. 611, z 2013 r. poz. 849, 905, 1036 i 1247 oraz z 2014 r. poz. 538.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 765 oraz z 2014 r. poz. 486, 579, 786 i 969.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 216, poz. 1367, Nr 225, poz. 1486, Nr 227, poz. 1505, Nr 234, poz. 1570 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 22, poz. 120, Nr 26, poz. 157, Nr 38, poz. 299, Nr 92, poz. 753, Nr 97, poz. 800, Nr 98, poz. 817, Nr 111, poz. 918, Nr 118, poz. 989, Nr 157, poz. 1241, Nr 161, poz. 1278 i Nr 178, poz. 1374, z 2010 r. Nr 50, poz. 301, Nr 107, poz. 679, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 165, poz. 1116, Nr 182, poz. 1228, Nr 205, poz. 1363, Nr 225, poz. 1465, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1723 i 1725, z 2011 r. Nr 45, poz. 235, Nr 73, poz. 390, Nr 81, poz. 440, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 113, poz. 657, Nr 122, poz. 696, Nr 138, poz. 808, Nr 149, poz. 887, Nr 171, poz. 1016, Nr 205, poz. 1203 i Nr 232, poz. 1378 oraz z 2012 r. poz. 123, 476, 1016, 1342 i 1548, z 2013 r. poz. 154, 879, 983, 1290, 1623 i 1646 oraz z 2014 r. poz. 24, 295, 496, 567, 619, 773, 1004, 1136, 1138, 1146, 1175, 1188, 1491 i 1831.

„4. Przewodniczący rady oddziału wojewódzkiego Funduszu zaprasza do udziału w posiedzeniach rady oddziału wojewódzkiego Funduszu, w charakterze obserwatorów, przedstawicieli właściwej okręgowej rady lekarskiej, okręgowej rady pielęgniarek i położnych i okręgowej rady aptekarskiej, Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych oraz Krajowej Rady Fizjoterapeutów.”.

Art. 138.

W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r. poz. 572, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 9b po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, standardy kształcenia dla kierunku studiów: fizjoterapia uwzględniając wymogi dotyczące kształcenia i szkolenia przygotowujące do wykonywania zawodu fizjoterapeuty.”.

Art. 139.

W ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 113, poz. 657, z późn. zm.¹²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 3 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) Krajowa Rada Fizjoterapeutów, na podstawie ustawy z dnia ... 2011 r. o zawodzie fizjoterapeuty (Dz. U. poz. ...), w zakresie danych przetwarzanych w Krajowym Rejestrze Fizjoterapeutów oraz rejestrze osób uprawnionych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty tymczasowo i okazjonalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;”;

2) w art. 30 po ust. 2 pkt dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W Systemie Monitorowania Kształcenia Pracowników Medycznych są przetwarzane również dane objęte rejestrem podmiotów prowadzących kształcenie podypłomowe, o którym mowa w art. 50 ustawy z dnia ... 2011 r. o zawodzie fizjoterapeuty.”.

Art. 140.

Osoby, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy spełniają łącznie warunki określone w art. 19 ust. 1 pkt 1-5 stają się fizjoterapeutami w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 141.

1. Osoby, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy spełniły warunki, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1-5, wpisuje się do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, na wniosek złożony nie później niż w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, złożą wniosek o wpis do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą nie później niż w terminie 30 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, pod rygorem utraty prawa wykonywania zawodu fizjoterapeuty.

Art. 142.

Osoby, które do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy spełniły warunki, o których mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1-5, mogą wykonywać zawód fizjoterapeuty w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy bez uzyskania wpisu do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.

Art. 143.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 742 i 1544, z 2013 r. poz. 675, 829 i 1650, z 2014 r. poz. 7, 768, 1004, 1146, 1198.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 174, poz. 1039 oraz z 2014 r. poz. 183, 998 i 1138.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia powołuje Komitet Organizacyjny, zwany dalej „Komitetem”.
2. W skład Komitetu powołuje się wskazanych przez właściwe organy ogólnopolskich stowarzyszeń zrzeszających fizjoterapeutów, działających co najmniej przez 2 lata poprzedzające dzień wejścia w życie niniejszej ustawy.
3. Do zadań Komitetu należy:
 - 1) rozpoznawanie wniosków o wpis i dokonywanie wpisów do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów;
 - 2) zorganizowanie i zwołanie pierwszych zgromadzeń wojewódzkich oraz w przypadku, o którym mowa w art. 69 ust. 3, dokonanie podziału na rejony i zorganizowanie oraz zwołanie pierwszych zebranych rejonowych zgromadzenia wojewódzkiego;
 - 3) opracowanie projektu regulaminu wyboru delegatów na pierwszy Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów oraz opracowanie projektu regulaminu pierwszego Krajowego Zjazdu Fizjoterapeutów.
4. Zgromadzenia wojewódzkie i zebrania rejonowe zgromadzenia wojewódzkiego są zwoływane nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.
5. W zgromadzeniach i zebraniach, o których mowa w ust. 4, uczestniczą fizjoterapeuci wpisani do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów najpóźniej na 7 dni przed rozpoczęciem zgromadzenia wojewódzkiego lub zebrania rejonowego zgromadzenia wojewódzkiego.
6. Obsługę organizacyjną Komitetu zapewnia urząd obsługujący ministra właściwego do spraw zdrowia.
7. Działalność Komitetu finansuje się z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia.
8. Komitet ulega rozwiązaniu z dniem określonym w art. 144 ust. 2.

Art. 144.

1. Minister właściwy do spraw zdrowia zwołuje pierwszy Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów w terminie nieprzekraczającym 60 dni od dnia zamknięcia ostatniego zgromadzenia wojewódzkiego lub zebrania rejonowego zgromadzenia wojewódzkiego.
2. Z dniem ukonstytuowania się pierwszego Krajowego Zjazdu Fizjoterapeutów organy samorządu przejmują wszystkie swoje kompetencje, o których mowa w niniejszej ustawie.

Art. 145.

Ustawa wchodzi w życie z dniem

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie celu ustawy.

Celem projektu ustawy o zawodzie fizjoterapeuty jest uregulowanie zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty, w tym kształcenia, uzyskiwania prawa od wykonywania zawodu i zasad odpowiedzialności zawodowej. Brak tych regulacji w dotychczasowym stanie prawnym wywołuje szereg negatywnych skutków, takich jak nieodwracalne zmiany w organizmie pacjenta i uszczerbek na zdrowiu, które w konsekwencji mogą doprowadzić do inwalidztwa pacjenta, przez:

- 1) niewłaściwe dokonywanie oceny stanu osoby, która ma być poddawana zabiegom fizjoterapeutycznym oraz niewłaściwe wykonywanie badań czynnościowych niezbędnych do programowania i kontrolowania procesu fizjoterapii może prowadzić do błędnej diagnozy fizjoterapeutycznej, a tym samym do niewłaściwego programowania fizjoterapii,
- 2) niewłaściwe kształtowanie, nieskuteczne podtrzymywanie czy przywracanie sprawności i wydolności osób w różnym wieku utraconej lub obniżonej wskutek różnych chorób bądź urazów, np. zamiast zmniejszać przykurcze stawowe u pacjentów dochodzi do ich pogłębiania, do podwichnięcia stawów itd.,
- 3) niewłaściwe wykonywanie zabiegów fizjoterapeutycznych oraz nieumiejętne dostosowywanie swych działań do nadrzędnych celów rehabilitacji w ramach funkcjonowania zespołów rehabilitacyjnych może zakłócić efektywność procesu leczenia oraz może prowadzić do dodatkowych powikłań wynikających z nieprawidłowego wykonywania zabiegów fizykoterapeutycznych, np. poparzeń,
- 4) niewłaściwe dobranie do potrzeb pacjenta wyrobów medycznych będących przedmiotami ortopedycznymi i środkami pomocniczymi może utrudniać funkcje ruchowe, pogłębiając patologiczne objawy, i obniżać jakość życia pacjenta.

Za podjęciem niniejszej inicjatywy ustawodawczej przemawia również to, że już 26 państw członkowskich Unii Europejskiej podjęło decyzję o uregulowaniu w swoich ustawodawstwach zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty jako zawodu regulowanego. Zawód regulowany w rozumieniu przepisów prawa wspólnotowego to taki zawód, którego podjęcie lub wykonywanie w danym kraju uzależnione jest od warunków określonych w przepisach prawnych danego państwa. Uwarunkowane to jest specyfiką wykonywania tych zawodów polegającą na udzielaniu w sposób osobisty usług o wyjątkowym charakterze społecznym. Wymaga to od osób wykonujących takie zawody szczególnych cech psychofizycznych i moralnych oraz wysokich, stale podnoszonych kwalifikacji zawodowych. Ponadto, z uwagi na charakter otrzymywanych w toku wykonywania zawodu informacji, osoby wykonujące zawód fizjoterapeuty powinny przestrzegać tajemnicy zawodowej oraz mieć jasno określone zasady odpowiedzialności zawodowej.

2. Przedstawienie stanu obecnego.

Zawód fizjoterapeuta zaliczany jest w klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy do grupy „Inni specjaliści ochrony zdrowia”, oznaczonej symbolem 2283, obok m.in. farmaceuty, dietetyka czy logopedy (rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 sierpnia 2014 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz. U. poz. 1145)).

Zawód fizjoterapeuty można obecnie wykonywać po ukończeniu studiów wyższych na kierunku „fizjoterapia”. Obecnie szkolenie organizowane jest na zasadach określonych rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 30 września 2002 r. w sprawie uzyskiwania tytułu specjalisty w dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 173, poz. 1419, z późn. zm.). Studia I stopnia kończą się uzyskaniem tytułu licencjata i umożliwiają pracę w zawodzie fizjoterapeuty. Można także kontynuować kształcenie na studiach II stopnia, które trwają 2 lata i kończą się uzyskaniem tytułu magistra, z możliwością kontynuowania kształcenia na studiach doktoranckich.

3. Różnice między dotychczasowym a przewidywanym stanem prawnym.

Niniejszą ustawą proponuje się uregulowanie zasad wykonywania zawodu fizjoterapeuty, w tym kształcenia, uzyskiwania prawa od wykonywania zawodu i zasad odpowiedzialności zawodowej, a także utworzenie samorządu zawodowego fizjoterapeutów. Zgodnie z art. 17 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej dla utworzenia samorządu zawodowego wymagana jest forma ustawy. Celem tworzenia samorządu zawodowego jest potrzeba sprawowania pieczy nad należytym wykonywaniem zawodu przez jego członków w granicach interesu publicznego.

W obecnym stanie prawnym zawody medyczne i pokrewne, które działają w formie samorządu zawodowego to: lekarze, pielęgniarki i położne, farmaceuci, diagnosty laboratoryjni i psychologowie. Zorganizowanie fizjoterapeutów w formie samorządu zawodowego, wiąże się z rolą jaką pełnią w społeczeństwie i zaliczeniem tego zawodu do zawodów zaufania publicznego, o których mowa w art. 17 ust. 1 Konstytucji RP. W doktrynie prawa uznaje się, że po pierwsze zawodom tym "społeczeństwo przypisuje wymóg posiadania bardzo wysokich umiejętności fachowych, zwykle ukończenia wyższych studiów oraz odbycia dalszych szkoleń (aplikacja, specjalizacja)" (zob. P. Sarnecki, *Pojęcie zawodu zaufania publicznego (art. 17 ust. 1 Konstytucji) na przykładzie adwokatury* (w:) L. Garlicki (red.), *Konstytucja, wybory, parlament*, Warszawa 2000, s. 157). Po drugie zawody te mają bezpośredni wpływ na losy jednostek i społeczeństwa, są powołane do ochrony podstawowych wartości społecznych, legitymują się swoistym powołaniem społecznym, nieograniczającym się do wytwarzania określonych przedmiotów (zob. M. Michalik, *Społeczne przesłanki, swoistość i funkcje etyki zawodowej* (w:) A. Sarapata (red.), *Etyka...*, s.

11). Organizacja samorządu fizjoterapeutów, uregulowana w rozdziale 6 niniejszej ustawy, jest w dużej mierze zbliżona do samorządu diagnostów laboratoryjnych.

Proponuje się, aby prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej posiadała osoba mogąca wykazać się określonymi w ustawie kwalifikacjami.

Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy wykaz czynności zawodowych fizjoterapeuty i wymagany poziom wykształcenia niezbędny do ich wykonywania.

Zawód fizjoterapeuty polegać ma w szczególności na:

- samodzielnej kwalifikacji pacjenta do podania zabiegom fizjoterapeutycznym, w tym wykonywaniu badań czynnościowych, niezbędnych do programowania i kontrolowania procesu fizjoterapii,
- dobieraniu i dostosowywaniu do potrzeb pacjenta zabiegów fizjoterapeutycznych (w tym masażu), wyrobów ortopedycznych i pomocniczych wyrobów medycznych oraz nauczaniu prawidłowego posługiwania się nimi,
- prowadzeniu dokumentacji medycznej oraz wydawaniu opinii odnośnie stanu osób poddawanych fizjoterapii.

Fizjoterapeuta będzie mógł również prowadzić prace naukowo-badawcze w zakresie swoich kwalifikacji, działać na rzecz popularyzacji zachowań prozdrowotnych oraz ma prawo do nauczania zawodu fizjoterapeuty.

W trakcie wykonywania zawodu fizjoterapeuta nie będzie mógł przekraczać swoich uprawnień służących zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu, profilaktyce i poprawie zdrowia wynikających z procesu leczenia, z wyjątkiem szczególnych sytuacji gdy zwłoka w udzieleniu świadczenia mogłaby spowodować stan nagłego zagrożenia zdrowotnego.

W przypadku osób będących obywatelami państwa członkowskiego UE wykonujących zawód fizjoterapeuty Krajowa Izba Fizjoterapeutów będzie mogła wymagać udokumentowania posiadanego wykształcenia, również pod kątem zgodności uprawnień z polskimi przepisami.

Proponuje się, aby fizjoterapeuta miał prawo wglądu do dokumentacji medycznej pacjenta oraz do uzyskania od podmiotu udzielającego świadczeń zdrowotnych pełnej informacji o stanie zdrowia pacjenta. Fizjoterapeuta obowiązany będzie do informowania pacjenta, jego przedstawiciela ustawowego, osoby bliskiej lub opiekuna o jego prawach.

Fizjoterapeuta będzie miał obowiązek, w przypadku stwierdzenia naruszenia zasad wykonywania tego zawodu, przekazać swoje uwagi osobie naruszającej oraz w przypadku nieskuteczności tych uwag zawiadomić Rzecznika Dyscyplinarnego.

Funkcje kontrolne w zakresie wykonywania zawodu fizjoterapeuty pełnić będzie Krajowa Rada Fizjoterapeutów poprzez upoważnionych fizjoterapeutów, którzy mają m.in. prawo do:

- żądania dokumentacji (w tym medycznej) i informacji oraz wyjaśnień,
- dostępu do pomieszczeń, w których wykonywana jest działalność lecznicza,
- udziału w czynnościach związanych z działalnością fizjoterapeuty,

po czym sporządzane jest wystąpienie powizytacyjne zawierające opis i wnioski pokontrolne.

W przypadku naruszenia zasad etyki zawodowej lub uchybień w wykonywaniu zawodu fizjoterapeuty Krajowa Rada Fizjoterapeutów powiadomi Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej.

Fizjoterapeuta, który nie wykonuje zawodu łącznie przez okres dłuższy niż 5 lat w okresie ostatnich 6 lat, a zamierza wrócić do jego wykonywania, obowiązany będzie zawiadomić o tym Krajową Radę Fizjoterapeutów i odbyć w wyznaczonym przez nią miejscu, czasie szkolenie trwające nie dłużej niż 6 miesięcy. Przeszkolenie to może również odbyć się na podstawie umowy o pracę u pracodawcy, który zatrudnia albo ma zamiar zatrudnić fizjoterapeutę. Ramowy program przeszkolenia, sposób i czas trwania oraz tryb zaliczenia określi w drodze uchwały Krajowa Rada Fizjoterapeutów.

W przypadku uzasadnionego podejrzenia całkowitej lub częściowej niezdolności fizjoterapeuty do wykonywania zawodu ze względu na stan zdrowia Krajowa Rada Fizjoterapeutów powoła komisję medyczną złożoną ze specjalistów odpowiednich dziedzin medycyny, która wydaje orzeczenie w przedmiocie niezdolności fizjoterapeuty do wykonywania zawodu. Na podstawie orzeczenia komisji Krajowa Rada Fizjoterapeutów podejmie uchwałę o zawieszeniu albo ograniczeniu prawa wykonywania zawodu na okres trwania niezdolności.

Fizjoterapeuta, którego postępowanie dotyczy, będzie miał obowiązek stawienia się przed komisją oraz ma prawo do uczestnictwa z prawem zabrania głosu w posiedzeniu Krajowej Rady Fizjoterapeutów w trakcie rozpatrywania jego sprawy. Postępowanie w obu przypadkach będzie miało charakter poufny i odbywać się będzie z zachowaniem przepisów ustawy o ochronie danych osobowych.

Jeśli fizjoterapeuta odmówi poddania się badaniu przez komisję lub Krajowa Rada Fizjoterapeutów na podstawie wyników postępowania wyjaśniającego uzna, że dalsze wykonywanie zawodu lub niektórych czynności przez fizjoterapeutę ze względu na jego stan zdrowia jest niemożliwe, Krajowa Rada Fizjoterapeutów podejmie uchwałę o zawieszeniu lub ograniczeniu wykonywania zawodu.

Fizjoterapeuta w stosunku do którego podjęto uchwałę o zawieszeniu lub ograniczeniu prawa wykonywania zawodu przysługuje prawo wniesienia odwołania od tejże uchwały do ministra właściwego do spraw zdrowia w terminie 14 dni od jej otrzymania lub wystąpić do

Krajowej Rady Fizjoterapeutów o uchylenie uchwały, jeżeli ustaną przyczyny zawieszenia lub ograniczenia.

Proponuje się, aby prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty przysługiwało osobie, która spełnia następujące warunki:

- 1) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 2) jej stan zdrowia pozwala na wykonywanie zawodu fizjoterapeuty;
- 3) posługuje się językiem polskim w stopniu wystarczającym do wykonywania zawodu – niezbędny zakres znajomości języka zostanie określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw zdrowia;
- 4) wykazuje się nienaganną postawą etyczną;
- 5) posiada wskazane szczegółowo w projekcie dyplomy i świadectwa potwierdzające zdobycie odpowiednich kwalifikacji do wykonywania zawodu fizjoterapeuty;
- 6) złożyła z wynikiem pozytywnym Państwowy Egzamin Fizjoterapii.

Zgodnie z przepisami projektu ustawy, podstawą wpisu do **Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów** i otrzymania dokumentu „Prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty” będzie uchwała Krajowej Rady Fizjoterapeutów stwierdzająca prawo wykonywania zawodu, podejmowana na wniosek zainteresowanego. Wniosek wraz załącznikami zawierającymi dane potwierdzające spełnienie, określonych w projekcie ustawy, warunków do wykonywania zawodu, w tym: orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania zawodu, oświadczenie o znajomości języka polskiego, kopie dyplomów potwierdzających posiadanie odpowiednich kwalifikacji zawodowych lub kopie decyzji o uznaniu kwalifikacji.

Stwierdzenie prawa wykonywania zawodu podlegać będzie opłacie stanowiącej dochód Krajowej Izby Fizjoterapeutów. Wysokość opłaty nie może być wyższa niż 10 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok, a jest ustalana w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zdrowia. Nieuiszczenie opłaty będzie skutkowało zwrotem wniosku.

Do uchwał Krajowej Rady Fizjoterapeutów w sprawach stwierdzenia prawa wykonywania zawodu znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego dotyczące decyzji administracyjnych. Tym samym, tak jak ma to miejsce w przypadku każdej decyzji administracyjnej, w projekcie przewidziano możliwość wniesienia skargi do sądu administracyjnego od ostatecznych uchwał podjętych w przedmiocie stwierdzenia i przyznania prawa wykonywania zawodu. Skargę może wnieść także minister właściwy do spraw zdrowia, a

jeżeli sam jej nie wniósł, może wziąć udział w postępowaniu sądowym na prawach przysługujących prokuratorowi.

Proponuje się, aby osoby posiadające co najmniej tytuł zawodowy licencjata fizjoterapii, przed uzyskaniem prawa wykonywania zawodu był obowiązkane przystąpić do **Państwowego Egzaminu Fizjoterapii (PEF)**, który jest przeprowadzany przez Centrum Egzaminów Medycznych. PEF odbywa się przed Komisją Egzaminacyjną powoływaną przez dyrektora CEM, dwa razy do roku. Egzamin przeprowadzany jest w formie testu składającego się z 200 pytań. Kwestie związane z organizacją PEF, w tym m.in. wykaz dziedzin oraz zakres problematyki uwzględnianej przy opracowywaniu pytań testowych, tryb powoływania członków Komisji Egzaminacyjnej, tryb unieważniania PEF, projekt ustawy przekazuje do uregulowania ministrowi właściwemu do spraw zdrowia w drodze rozporządzenia.

Egzamin co do zasady będzie bezpłatny, jednakże osoba, która podchodzi do niego po raz czwarty albo kolejny, wnosi opłatę egzaminacyjną w wysokości nie wyższej niż 10% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za ubiegły rok. Opłata ta stanowić będzie dochód budżetu państwa.

Osoba zdająca PEF będzie mogła wnieść w terminie 3 dni od dnia przystąpienia do egzaminu merytoryczne **zastrzeżenia do zadania testowego**. Zastrzeżenia składa się do dyrektora CEM a rozpatruje je, w terminie nie dłuższym niż 3 dni od ostatecznego dnia do ich wniesienia, komisja powołana przez dyrektora CEM. W skład komisji wchodzić powinny osoby, których wiedza, doświadczenie i autorytet dają rękojmię prawidłowego rozpatrzenia wniesionych zastrzeżeń. W przypadku uznania zastrzeżenia komisja unieważni zadanie objęte zastrzeżeniem. Za unieważnione pytanie nie przyznaje się punktów, w związku z czym obniżona zostaje maksymalna możliwa do uzyskania liczba punktów z testu.

Prawo wykonywania zawodu wygasać będzie w przypadku:

- 1) śmierci;
- 2) zrzeczenia się prawa wykonywania zawodu;
- 3) utraty prawa wykonywania zawodu w wyniku prawomocnego orzeczenia przez sąd fizjoterapeutów lub orzeczonego przez sąd środka karnego polegającego na zakazie wykonywania zawodu;
- 4) utraty obywatelstwa polskiego, obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo cofnięcia zezwolenia na osiedlenie się;
- 5) cofnięcia statusu rezydenta długoterminowego WE w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach;
- 6) utraty pełnej zdolności do czynności prawnych;
- 7) upływu czasu, na jaki zostało przyznane – jeżeli na wniosek osoby ubiegającej się zostało przyznane na czas określony.

Obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy posiadają uprawnienia do wykonywania zawodu fizjoterapeuty w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż Rzeczpospolita Polska, Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, projekt ustawy przyznaje **prawo do tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu fizjoterapeuty**, pod warunkiem złożenia do Krajowej Rady Fizjoterapeutów odpowiednich dokumentów m.in. potwierdzających obywatelstwo i kwalifikacje zawodowe. W tym trybie fizjoterapeuta jest wpisywany do rejestru osób uprawnionych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty tymczasowo i okazjonalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, prowadzonego przez Krajową Radę w systemie teleinformatycznym. Wpis do rejestru oraz wydanie zaświadczenia będą bezpłatne i nie mogą powodować opóźnień lub utrudnień w tymczasowym i okazjonalnym wykonywaniu zawodu.

W rozdziale 4 projektu uregulowane zostały zasady prowadzenia Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów oraz wydawania zaświadczeń.

Proponuje się, aby Krajowy Rejestr Fizjoterapeutów był prowadzony przez Krajową Radę Fizjoterapeutów, która jest jego właścicielem i administratorem, w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. W rejestrze tym gromadzone będą dane fizjoterapeutów posiadających prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty, w tym m.in.: numer zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu, informację o posiadaniu prawa wykonywania zawodu w innym państwie niż Rzeczpospolita Polska, informację o ograniczeniach w wykonywaniu zawodu, dane dotyczące uzyskanych dyplomów, stopni i tytułów naukowych, nazwę pracodawcy oraz datę zatrudnienia i stanowisko, poczynając od daty rozpoczęcia wykonywania zawodu, a ponadto informacje o: zaprzestaniu wykonywania zawodu, zawieszeniu prawa wykonywania zawodu, przyczynie wygaśnięcia prawa wykonywania zawodu, skreśleniu z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów.

Rejestr będzie jawny wyłącznie w zakresie danych dotyczących imienia i nazwiska, stopnia i tytułu naukowego fizjoterapeuty oraz nazwy jego pracodawcy. Fizjoterapeuta wpisany w Rejestrze będzie miał prawo do uzyskania bezpłatnego wypisu w zakresie dotyczącym jego osoby. Ponadto dane zawarte w Krajowym Rejestrze będą mogły być udostępniane:

- na wniosek odpowiednich władz lub organizacji państwa członkowskiego Unii Europejskiej w zakresie niezbędnym do uznania kwalifikacji, które mogą mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu fizjoterapeuty na terytorium tego państwa,

- na wniosek upoważnionych organów informacje w zakresie niezbędnym dla celów statystycznych,
- systemowi informacji w ochronie zdrowia, o którym mowa w ustawie z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia, wszystkie dane objęte Krajowym Rejestrem.

Projekt nakłada na fizjoterapeutów obowiązek niezwłocznego informowania Krajowej Rady o zmianie danych wpisanych w Rejestrze, natomiast w celu sprawdzenia prawdziwości tych danych Krajowa Rada może zwrócić się do podmiotów prowadzących zbiory meldunkowe, zbiory PESEL oraz ewidencję wydanych i utraconych dowodów osobistych o przekazanie danych niezbędnych do aktualizacji rejestrów.

Krajowa Rada Fizjoterapeutów na wniosek fizjoterapeuty, w oparciu o dane zawarte w Krajowym Rejestrze, wyda:

- 1) zaświadczenie stwierdzające, że fizjoterapeuta posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zaświadczenie o przebiegu pracy zawodowej;
- 3) inne zaświadczenia wymagane przez odpowiednie władze lub organizacje państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej.

W związku z nałożonym na fizjoterapeutów obowiązkiem stałego aktualizowania swojej wiedzy i umiejętności zawodowych w projekcie zostały określone rodzaje kształcenia podyplomowego, które będą uznane za realizację tego obowiązku, są to:

- 1) szkolenie specjalizacyjne, które ma na celu uzyskanie przez fizjoterapeutę specjalistycznej wiedzy i umiejętności w określonej dziedzinie fizjoterapii lub dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia oraz tytułu specjalisty w tej dziedzinie;
- 2) kurs dokształcający, który ma na celu pogłębienie i aktualizację wiedzy i umiejętności zawodowych fizjoterapeuty;
- 3) samokształcenie, którego cele, treści i warunki realizacji ustala sam fizjoterapeuta, może odbywać się przez m.in. udokumentowany udział w posiedzeniach szkoleniowych i kursach towarzystwa naukowego, stowarzyszenia zawodowego lub samorządu zawodowego, warsztatach szkoleniowych i innych formach szkoleń organizowanych przez pracodawców, opublikowanie jako autor lub współautor książki naukowej, indywidualną prenumeratę fachowego czasopisma medycznego indeksowanego przez filadelfijski Instytut Informacji Naukowej lub Index Copernicus.

Do specjalizacji będzie mógł przystąpić fizjoterapeuta, który: posiada prawo wykonywania zawodu, pracował w zawodzie co najmniej przez 2 lata w okresie ostatnich 5

lat, został dopuszczony do specjalizacji po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego.

Z obowiązku odbywania specjalizacji, w części lub całości, będzie mógł zostać zwolniony, przez ministra właściwego do spraw zdrowia fizjoterapeuta posiadający co najmniej stopień naukowy doktora i odpowiedni dorobek naukowy i zawodowy w dziedzinie, w której zamierza uzyskać tytuł specjalisty.

Egzamin specjalizacyjny, składający się z części teoretycznej i praktycznej, będzie organizować i przeprowadzać CEM.

Minister właściwy do spraw zdrowia będzie mógł, w ramach środków budżetu państwa, których jest dysponentem, dofinansować koszty związane ze szkoleniem specjalizacyjnym fizjoterapeutów, dokonuje wtedy wyboru organizatora kształcenia prowadzącego specjalizację. Fizjoterapeuta w tym samym czasie będzie mógł odbywać tylko jedną specjalizację dofinansowywaną ze środków publicznych.

Do kursu doksztalającego będzie mógł przystąpić fizjoterapeuta, który posiada prawo wykonywania zawodu oraz został zakwalifikowany do odbycia kursu doksztalającego przez organizatora kształcenia. Kurs może kończyć się egzaminem teoretycznym, przeprowadzanym w formie pisemnej lub ustnej, albo egzaminem praktycznym, jego rodzaj i formę ustala organizator kształcenia.

Organizatorami kształcenia podyplomowego zgodnie z projektem ustawy mogą być:

- 1) uczelnie, szkoły prowadzące działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych oraz podmioty lecznicze;
- 2) inne podmioty po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru podmiotów prowadzących kształcenie podyplomowe, zwanego dalej „rejestrem”, będącego rejestrem działalności regulowanej.

Do najistotniejszych cech każdego samorządu zawodowego, które znalazły swoje odzwierciedlenie w przepisach niniejszej ustawy, należy zaliczyć przede wszystkim:

- autonomiczność podmiotów, które wykonują pewien rodzaj władzy, zobowiązane do dbałości o interesy członków korporacji,
- przymusowość zrzeszania się, która oznacza, iż warunkiem wykonywania danego zawodu jest przynależność do określonej profesji,
- utworzenie samorządu zawodowego zależy od państwa, które to poprzez wydanie odpowiednich norm, sprawuje także kontrolę samodzielnego działania podmiotu w zakresie udzielonego upoważnienia kompetencyjnego,
- samorządy pełnią rolę pośrednika między administracją państwową a osobami wykonującymi określone zawody, ograniczając bezpośredni wpływ administracji na niektóre grupy zawodowe.

W przedmiotowym projekcie ustawie zakres spraw przekazanych przez państwo na rzecz samorządu obejmuje m.in.:

- przymusowe reprezentowanie interesów zawodu wobec władz państwowych,
- nadzór nad należyтым wykonywaniem zawodu,
- dopuszczanie do wykonywania zawodu i prowadzenie rejestru osób posiadających prawo wykonywania zawodu,
- czuwanie nad etyką wykonywania zawodu,
- doskonalenie zawodowe i określenie programów kształcenia w zawodzie,
- sądownictwo dyscyplinarne.

Szczególną uwagę warto zwrócić na postawione przed samorządem fizjoterapeutów zadanie, polegające na edukacji zdrowotnej i promocji zdrowia, a realizowane m.in. poprzez prowadzenie działalności edukacyjnej, naukowej lub badawczej, prowadzenie działalności wydawniczej czy współpracę z towarzystwami naukowymi i jednostkami badawczo-rozwojowymi. Jest to przykład na to, że celem utworzenia samorządu fizjoterapeutów nie jest wyłącznie ochrona interesów własnej grupy zawodowej, ale także działanie na rzecz społeczeństwa i szeroko pojętej ochrony zdrowia.

Jednostką organizacyjną samorządu, posiadającą osobowość prawną, będzie Krajowa Izba Fizjoterapeutów z siedzibą w Warszawie. Działalność samorządu finansowana będzie przede wszystkim ze składek członkowskich oraz działalności gospodarczej, którą samorząd może prowadzić bez żadnych ograniczeń, ale także subwencji, dotacji, darowizn i spadków.

Nadzór nad działalnością samorządu będzie sprawować minister właściwy do spraw zdrowia, któremu w projekcie przyznano następujące uprawnienia:

- może wnieść skargę do sądu administracyjnego od ostatecznych uchwał podjętych w przedmiocie stwierdzenia i przyznania prawa wykonywania zawodu lub wziąć udział w toczącym się w tym przedmiocie postępowaniu,
- zatwierdza programy kształcenia specjalizacyjnego,
- może zaskarżyć do Sądu Najwyższego, pod zarzutem niezgodności z prawem, uchwałę organu Krajowej Izby Fizjoterapeutów,
- ma prawo zwrócić się do organu Krajowej Izby Fizjoterapeutów z żądaniem przekazania podjętej przez ten organ uchwały,
- może zwrócić się do Krajowego Zjazdu Fizjoterapeutów lub do Krajowej Rady Fizjoterapeutów o podjęcie uchwały w sprawie należącej do właściwości samorządu,
- może wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego od prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego kończącego postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej.

Samorząd będą tworzyć wszystkie osoby posiadające prawo wykonywania zawodu po warunkiem spełnienia dwóch ustawowych przesłanek tj.: zamieszkania na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej i wpisu do Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, a przynależność do samorządu jest obowiązkowa. Członkostwo w samorządzie wiązać się będzie z obowiązkiem podporządkowania uchwałom organów Krajowej Izby Fizjoterapeutów, w tym przede wszystkim postępowanie zgodnie z uchwalonymi przez Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów zasadami etyki zawodowej, których naruszenie jest podstawą do pociągnięcia członka samorządu do odpowiedzialności dyscyplinarnej. Do podstawowych obowiązków członka samorządu należeć będzie także opłacanie składki członkowskiej, która stanowi jedno ze źródeł finansowania działalności korporacji. Sankcją za nieopłacanie składki członkowskiej przez okres co najmniej roku, będzie pozbawienie biernego prawa wyborczego do organów Krajowej Izby.

Korzyści jakie płyną z członkostwa w korporacji zawodowej, oprócz realizacji interesu całej grupy zawodowej i osiągania korzyści, których nie mogliby uzyskać indywidualnie poszczególni członkowie grupy, to przede wszystkim pomoc w podnoszeniu kwalifikacji zawodowych, wsparcie materialne, prawne i inne formy samopomocy prowadzone przez samorząd. Członkowie samorządu mają zapewniony wpływ na działalność samorządu dzięki prawu do wybierania i bycia wybieranym do organów Krajowej Izby Fizjoterapeutów.

Proponuje się, aby organy samorządu były wybierane na 4-letnią kadencję w głosowaniu tajnym, które odbywa się w trakcie Krajowego Zjazdu Fizjoterapeutów, przy czym tej samej funkcji w organach nie można pełnić dłużej niż przez dwie następujące po sobie kadencje. W celu zapewnienia ciągłości funkcjonowania organów samorządu wprowadzono zasadę ich działania do czasu powołania/ukonstytuowania się nowych. Ponadto w projekcie wprowadzono zakaz pełnienia przez jedną osobę funkcji w różnych organach, za wyjątkiem członkostwa w Krajowym Zjeździe. Zakaz ten nie dotyczy członków Krajowej Rady.

Organy kolegialne podejmują decyzje w drodze uchwał, zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy członków danego organu, które następnie sporządzane są w formie pisemnej i mogą zostać opatrzone pieczęcią z wizerunkiem orła.

Projekt nakłada obowiązek przekazywania ministrowi właściwemu do spraw zdrowia, w terminie 21 dni od podjęcia, uchwał dotyczących: regulaminów wyborów do organów samorządu fizjoterapeutów, regulaminów określających zasady funkcjonowania organów, wyboru członków organów i zasad reprezentacji Krajowej Izby. Uchwały te mogą zostać zaskarżone przez ministra właściwego do spraw zdrowia do Sądu Najwyższego, pod zarzutem ich niezgodności z prawem. Sąd Najwyższy postanowieniem, bądź utrzymuje zaskarżoną uchwałę w mocy, bądź uchyla i przekazuje właściwemu organowi ze wskazaniem prawidłowych rozwiązań, które powinny być wprowadzone w uchwale, aby uniknąć jej sprzeczności z prawem.

Zasadą wprowadzoną w projekcie jest, że członkowie organów korporacji pełnią swoje funkcje nieodpłatnie, jednakże Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów może określić wykaz

stanowisk, za które wynagrodzenie przysługuje (wysokość i zasady przyznawania tego wynagrodzenia ustala Krajowa Rada Fizjoterapeutów).

Aby umożliwić pełne zaangażowanie członków samorządu w jego działalność i wyeliminować ewentualne kolizje z ich działalnością zawodową, pracodawcy zostali zobowiązani do udzielenia zwolnienia od pracy na czas wykonywania czynności na rzecz samorządu, jeżeli taki wniosek przedstawi im Krajowa Rada lub jej Prezes.

Krajowa Rada Fizjoterapeutów będzie określać zasady kompensacji utraconego wynagrodzenia za czas zwolnienia od pracy oraz zwrotu poniesionych kosztów podróży i innych uzasadnionych wydatków członków organów, z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju (Dz. U. Nr 236, poz. 1990, z późn. zm.).

Jednostką samorządu fizjoterapeutów będzie Krajowa Izba Fizjoterapeutów, która działa przez swoje organy, którymi są: Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów, Krajowa Rada Fizjoterapeutów, Komisja Rewizyjna, Wyższy Sąd Dyscyplinarny, Sąd Dyscyplinarny i Rzecznik Dyscyplinarny.

Krajowy Zjazd Fizjoterapeutów to najwyższy organ samorządu, do którego kompetencji należy przede wszystkim: wybór pozostałych organów i zatwierdzanie sprawozdań w ich działalności, uchwalanie zasad etyki zawodowej, określanie wytycznych działania samorządu, ustalanie zasad gospodarki finansowej. W Krajowym Zjeździe uczestniczą członkowie samorządu, nazwani w projekcie delegatami, wskazani przez fizjoterapeutów zamieszkałych na terenie poszczególnych województw. Przyjęcie bezpośredniego uczestnictwa wszystkich członków samorządu w Krajowym Zjeździe, z uwagi na znaczną liczbę fizjoterapeutów, byłoby niewykonalne ze względów organizacyjnych i prowadziło do paraliżu decyzyjnego tego organu. Dlatego też w projekcie przyjęto, że wszyscy fizjoterapeuci zamieszkujący dane województwo, jako „zgromadzenie wojewódzkie”, wybierają swojego delegata/delegatów, który reprezentuje ich na Krajowym Zjeździe. Jeżeli liczba fizjoterapeutów na obszarze województwa przekracza 300, Krajowa Rada może dokonać dalszego podziału takiego „okręgu wyborczego” na rejony. Uprawnienia w zakresie zwoływania zwyczajnych i nadzwyczajnych Krajowych Zjazdów, a także określania zasad wyboru delegatów oraz ich liczby posiada Krajowa Rada.

Do najważniejszych funkcji Krajowej Rady Fizjoterapeutów należeć będzie wykonywanie uchwał Krajowego Zjazdu oraz reprezentowanie samorządu „na zewnątrz” (wobec organów państwowych, sądów, Narodowego Funduszu Zdrowia, instytucji i organizacji). Do jej kompetencji należeć będzie ponadto:

- 1) w zakresie kształcenia i doskonalenia zawodowego fizjoterapeutów:
 - opiniowanie programu studiów wyższych i podyplomowych z zakresu fizjoterapii oraz programów specjalizacji,
 - koordynowanie doskonalenia zawodowego;

2) w zakresie gospodarki finansowej samorządu:

- uchwalanie budżetu Krajowej Rady i zatwierdzanie sprawozdań z jego wykonania,
- rozpatrywanie wniosków Komisji Rewizyjnej,
- ustalanie zasad gospodarki finansowej samorządu,
- określanie wysokości składki członkowskiej i zasad jej podziału oraz wysokości opłat manipulacyjnych;

3) w zakresie funkcjonowania organów samorządu:

- wybór Prezesa Krajowej Rady oraz Rzecznika Dyscyplinarnego jeżeli ich mandat wygaś w okresie pomiędzy Krajowymi Zjazdami,
- wybór przewodniczącego, jego zastępcy oraz członków Zespołu Wizytatorów,
- uchwalanie regulaminów działalności samorządu i jego organów oraz zakresu i zasad działania wizytatorów.

Organem wykonawczym Krajowej Rady będzie Prezydium, w którego skład wchodzi: Prezes i wybrani przez Krajową Radę wiceprezesa, sekretarz, skarbnik i członkowie. Prezydium działa w imieniu Krajowej Rady, w granicach określonych uchwałą Krajowej Rady, z wyjątkiem uchwalania budżetu. Prezydium odpowiada przed Krajową Radą i ma obowiązek składać jej sprawozdanie ze swojej działalności.

Kontrolę działalności finansowej i gospodarczej Krajowej Rady Fizjoterapeutów sprawować będzie Komisja Rewizyjna.

W przedmiocie odpowiedzialności zawodowej fizjoterapeutów orzekać będzie Sąd Dyscyplinarny od którego orzeczeń przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, natomiast Rzecznik Dyscyplinarny przygotowuje postępowanie i wykonuje czynności oskarżyciela.

Członkowie samorządu, w tym także obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej wykonujący czasowo i okazjonalnie zawód fizjoterapeuty na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlegać będą odpowiedzialności zawodowej za naruszenie zasad etyki zawodowej lub przepisów dotyczących wykonywania zawodu.

Postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej zostało podzielone w projekcie na cztery fazy:

- 1) czynności sprawdzające – ich celem jest zbadanie okoliczności koniecznych do ustalenia, czy istnieją podstawy do podjęcia dalszych działań, w ich trakcie dokonuje się przede wszystkim przesłuchania osoby składającej skargę na fizjoterapeutę;
- 2) postępowanie wyjaśniające – w jego trakcie powinno nastąpić ustalenie, czy został popełniony czyn mogący stanowić przewinienie zawodowe, wyjaśnienie

okoliczności sprawy, a w przypadku stwierdzenia znamion przewinienia zawodowego – ustalenie osoby obwinionej oraz zebranie i zabezpieczenie dowodów;

3) postępowanie przed sądem dyscyplinarnym – rozprawa;

4) postępowanie wykonawcze – jego celem jest wykonanie orzeczeń zapadłych w toku postępowania przed sądem dyscyplinarnym.

Stronami postępowania będą: pokrzywdzony, osoba obwiniona oraz Rzecznik Dyscyplinarny lub jego zastępca jako oskarżyciel.

Pokrzywdzonym, zgodnie z projektem ustawy, jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone przez przewinienie fizjoterapeuty. W postępowaniu nie musi on działać osobiście, może ustanowić nie więcej niż dwóch pełnomocników, spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych. W razie śmierci pokrzywdzonego postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej toczyć się będzie dalej, a w jego miejsce jako strony może wstąpić małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo, powinowaty w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu.

Za osobę obwinioną uważa się fizjoterapeutę, wobec którego w toku postępowania wyjaśniającego Rzecznik wydał postanowienie o przedstawieniu zarzutu lub przeciwko któremu skierował do Sądu Dyscyplinarnego wniosek o ukaranie.

Obwiniony będzie mógł ustanowić nie więcej niż dwóch obrońców spośród fizjoterapeutów, adwokatów lub radców prawnych. Na jego uzasadniony wniosek sąd dyscyplinarny będzie mógł też ustanowić obrońcę z urzędu. Obligatoryjnie obrońca będzie ustanawiany przez sąd dyscyplinarny gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość co do poczytalności osoby obwinionej i nie ma ona obrońcy z wyboru.

Podstawowe zasady postępowania dyscyplinarnego wprowadzone w projekcie ustawy zostały zapożyczone z kodeksu postępowania karnego, w tym w szczególności:

- domniemania niewinności - nie można pociągnąć do odpowiedzialności zawodowej osoby obwinionej, dopóki popełnienie przewinienia zawodowego nie zostało udowodnione i stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu dyscyplinarnego,
- *in dubio pro reo*, zawierająca nakaz rozstrzygania na korzyść oskarżonego wątpliwości, których nie da się usunąć,
- swobodnej oceny dowodów - organy prowadzące postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej kształtują swoje przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wprowadzony w projekcie katalog warunków decydujących o dopuszczalności postępowania dyscyplinarnego, także został oparty na katalogu przesłanek procesowych procedury karnej. I tak

postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej nie wszczyna się a wszczęte umarza, jeżeli:

- 1) czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia;
- 2) czyn nie stanowi przewinienia zawodowego albo przepisy ustawy stanowią, że sprawca nie popełnia przewinienia zawodowego;
- 3) osoba obwiniona zmarła;
- 4) nastąpiło ustanie karalności;
- 5) postępowanie w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się;
- 6) szkodliwość społeczna czynu jest znikoma.

Nie można wszcząć postępowania w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej, jeżeli od chwili popełnienia czynu upłynęły 3 lata, bieg tego terminu przerywa każda czynność Rzecznika. Niezależnie od tego karalność przewinienia zawodowego ustaje po upływie 5 lat od jego popełnienia.

Postępowanie wyjaśniające wszczynać będzie, niezwłocznie po otrzymaniu informacji wskazującej na możliwość popełnienia przewinienia zawodowego i prowadzić Rzecznik Dyscyplinarny. W tej fazie postępowania Rzecznik wydaje postanowienia, na które przysługuje stronom zażalenie do Sądu Dyscyplinarnego.

W toku postępowania wyjaśniającego Rzecznik przeprowadzać będzie wszelkie dowody, które doprowadzą do szczegółowego wyjaśnienia sprawy i podjęcia decyzji o przedstawieniu zarzutów lub umorzeniu postępowania, w tym: przesłuchiwać pokrzywdzonego i inne osoby w charakterze świadków, powoływać i przesłuchiwać biegłych lub specjalistów. Jeżeli zachodzą warunki do sporządzenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów, w przypadkach niecierpiących zwłoki, Rzecznik może także przesłuchać fizjoterapeutę w charakterze osoby obwinionej.

Postępowanie wyjaśniające może zakończyć się:

- 1) sporządzeniem wniosku o ukaranie i jego przekazaniem do Sądu Dyscyplinarnego w ciągu 14 dni od zamknięcia postępowania;

Przed sporządzeniem wniosku i zamknięciem postępowania wyjaśniającego obwiniony i jego obrońcy będą mogli zaznajomić się z materiałami postępowania i przejrzeć akta, po czym mogą złożyć wniosek o uzupełnienie postępowania.

- 2) umorzeniem postępowania - jeżeli brak podstaw do sporządzenia wniosku o ukaranie.

Postępowanie przed Sądem Dyscyplinarnym odbywać się będzie na rozprawie jawnej, prowadzonej przez trzysobowy skład orzekający. Jawność rozprawy będzie mogła zostać wyłączona w przypadkach wskazanych w projekcie.

Sąd dyscyplinarny będzie mógł orzec następujące kary:

- 1) upomnienie;
- 2) nagane;
- 3) karę pieniężną - od 1 000 zł do 10 000 zł z przeznaczeniem na cel społeczny związany z ochroną zdrowia;
- 4) zakaz pełnienia funkcji kierowniczych w podmiotach leczniczych na okres od 1 roku do 5 lat;
- 5) zakaz pełnienia funkcji z wyboru w organach samorządu na okres od 1 roku do 5 lat;
- 6) ograniczenie zakresu czynności w wykonywaniu zawodu na okres od 6 miesięcy do 2 lat – sąd w orzeczeniu obowiązany jest szczegółowo określić te czynności;
- 7) zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres od 1 roku do 5 lat – pociąga za sobą skreślenie z Krajowego Rejestru Fizjoterapeutów, o ponowne uzyskanie tego prawa fizjoterapeuta może ubiegać się dopiero po upływie 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia ;
- 8) pozbawienie prawa wykonywania zawodu.

W razie ukarania osoby obwinionej poniesie ona koszty postępowania, natomiast w przypadku wydania wyroku uniewinniającego lub umorzenia postępowania koszty ponosi Krajowa Izba Fizjoterapeutów.

Stronom postępowania przyznaje się prawo wniesienia odwołania od orzeczeń Sądu Dyscyplinarnego do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymuje w mocy, uchyla albo zmienia orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego.

W projekcie przewidziano także możliwość wniesienia kasacji do Sądu Najwyższego.

W projekcie przewiduje się wydanie 9 aktów wykonawczych, z których najważniejsze to te które mają zostać wydane na podstawie art. 5 (zakres czynności fizjoterapeuty), art. 47 (dziedziny specjalizacji) i art. 9b ust. 1b ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym (standardy kształcenia w fizjoterapii).

4. Oczekiwane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne

Należy zakładać, że wejście w życie projektowanej ustawy spowoduje pozytywne skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne.

Zasadniczym pozytywnym skutkiem prawnym będzie uregulowanie na poziomie przepisów rangi ustawowej zasad wykonywania jednego z zawodów, które należą do kategorii zawodów zaufania publicznego. Za niedopuszczalne na dłuższą metę należy uznać regulowanie tej materii w przepisach aktu wykonawczego. W związku z tym, że projektowana ustawa

kreuje również organizację i zadania samorządu zawodowego, niezbędne jest zagwarantowanie zasad funkcjonowania tego samorządu w przepisach projektowanej ustawy.

Za pożądany pozytywny społeczny efekt projektowanej regulacji należy uznać zagwarantowanie pacjentom fizjoterapeutów najwyższej jakości świadczeń zdrowotnych poprzez ustalenie zasad wykonywania zawodu, a jednocześnie ujednoliconych standardów kształcenia osób zamierzających wykonywać zawód fizjoterapeuty, eliminując tym samym zagrożenie dla pacjentów w postaci funkcjonowania na rynku usług medycznych osób nieposiadających dostatecznych kwalifikacji.

Niewątpliwym bardzo pozytywnym efektem dla pracodawców będzie ułatwienie prowadzenia polityki zatrudnienia przez jasne, transparentne dla wszystkich podmiotów rynku pracy, określenie w ustawie kwalifikacji niezbędnych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty.

Zakłada się, że wejście w życie projektowanej ustawy wpłynie na konkurencyjność gospodarki. Ustawa przyczyni się do aktywizacji osób wykonujących zawód fizjoterapeuty w kierunku podnoszenia kwalifikacji, co wpłynie na wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw zatrudniających wysokiej klasy specjalistów. Ponadto zakłada się, że ustawa przyczyni się do rozwoju małych przedsiębiorstw specjalizujących się doskonaleniem zawodowym kadr medycznych. Będzie to także istotny impuls do ubiegania się o środki z funduszy strukturalnych na rozwój i doskonalenie kadr medycznych w regionach.

Jednocześnie ustawa stworzy instrument służący ochronie rynku usług medycznych przed niekontrolowanym napływem profesjonalistów z innych państw, którzy nie spełniają kryteriów określonych w ustawie.

Należy zakładać, że faza organizacji samorządu fizjoterapeutów będzie wiązała się z koniecznością wydatkowania określonej puli środków z budżetu państwa. Wysokość tych środków obecnie trudna jest do określenia. Wydaje się jednak, że nie będzie to kwota wyższa niż 1 000 000 złotych.

Poza tą kwotą projekt nie będzie powodował zwiększenia wydatków budżetu państwa, jednostek samorządu terytorialnego.

Jednocześnie przewiduje się, że koszt przeprowadzenia Państwowego Egzaminu Fizjoterapii dla jednego fizjoterapeuty będzie zbliżony do egzaminów przewidzianych dla lekarzy i lekarzy dentyków, tj. Lekarskiego Egzaminu Państwowego (Lekarskiego Egzaminu Końcowego) i Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Państwowego (Lekarsko-Dentystycznego Egzaminu Końcowego). Egzaminy te będą przeprowadzane przez Centrum Egzaminów Medycznych. Przewidywany koszt takich egzaminów to ok. 700 zł na osobę.

5. Konsultacje społeczne

Należy zakładać, że zgodnie z art. 34 ust. 3 regulaminu Sejmu Marszałek Sejmu przed skierowaniem do pierwszego czytania skieruje niniejszy projekt ustawy do konsultacji w trybie i na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

W ocenie projektodawców projekt powinien zostać przesłany do szerokich konsultacji społecznych, w szczególności do: Sekretariatu Ochrony Zdrowia KK NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Federacji Związków Zawodowych Ochrony Zdrowia, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Pracowników Diagnostyki Medycznej i Fizjoterapii, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Fizjoterapii, Polskiego Towarzystwa Fizjoterapii, Zarządu Krajowej Sekcji Niewidomych Masażystów i Fizjoterapeutów, Polskiego Towarzystwa Rehabilitacji, Młodzieżowego Europejskiego Stowarzyszenia Fizjoterapeutów, Polskiego Towarzystwa Medycyny Ratunkowej, Krajowej Izby Diagnostów Laboratoryjnych, Naczelnej Izby Aptekarskiej, Naczelnej Izby Lekarskiej, Naczelnej Izby Pielęgniarek i Położnych oraz do właściwych konsultantów krajowych.

6. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej.

Przedmiot projektu ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OŚWIADCZENIE

My niżej podpisani oświadczamy, że w dniu 27 lutego 2015 roku w Warszawie przystępujemy do Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej ds. Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty, którego pełna nazwa brzmi „Ustawa o zawodzie Fizjoterapeuty”.

Pełnomocnikiem Komitetu będzie pan Ernest Wiśniewski, zamieszkały w Warszawie
a zastępcą pełnomocnika będzie pan Artur Koper, zamieszkały w
PESEL

Lp.	Imię i Nazwisko	Adres zamieszkania	Nr ewidencyjny PESEL	Podpis
1	JULITA STAJACHA POPUWICZ			
2	ANIEŻKA TREDOWICZ			
3	KATARZYNA ROSZKOWSKA			
4	KAMILA WIŚNIEWSKA			
5	JOANNA RUSZKOWSKA			
6	Beata Smolanecki			
7	Agnieszka Stypiec			
8	Micheł Prandzy			
9	Anna Komopka			
10	Marcin Kubiak			
11	Hecconika Krzepkowska			
12	Tomasz March			
13	MACEK KOSZELA			
14	Antoni Cichoci			
15	Artur Burlawicz			

16. ARTUR KOPER

17. ERNEST WIŚNIEWSKI

Komitet Inicjatywy Ustawodawczej do spraw Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty

Wykaz obywateli, którzy udzielają poparcia projektowi ustawy:

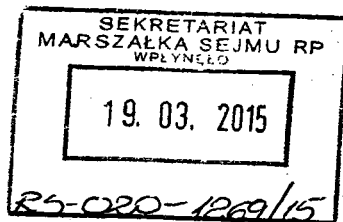
Ustawa o zawodzie Fizjoterapeuty

Lp.	Imię (imiona) i nazwisko	Adres zamieszkania (miejscowość, ulica, nr domu, nr lokalu)	Nr ewidencyjny PESEL	Podpis
1	Angelina Laszczyńska			Angelina
2	Jagoda Kornasiewicz			Kornasiewicz
3	Agata Kuska			Kuska
4	Manila Kasch			Kasch
5	MAŁGOSIA EWA HUMBOWSKA			Humbowska
6	Wioletta Kasper			Kasper
7	ROPIA OLSKA			Olaska
8	PAULINA PULCENNA			Pulcenna
9	Anna Latajko			Latajko
10	Jedynka Gondol			Gondol

Warszawa, dn. 19 marca 2015 r.

Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Ul. Wiejska 4/6/8, 00-902 Warszawa

ZAWIADOMIENIE

W imieniu obywatelskiego Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej do spraw Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty zawiadamiamy, że został utworzony **Komitet Inicjatywy Ustawodawczej do spraw Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty** z siedzibą w Warszawie (04-088), ul. Majdańska 12.

Pełnomocnikiem Komitetu jest pan Ernest Wiśniewski,

Zastępcą Pełnomocnika Komitetu jest pan Artur Koper

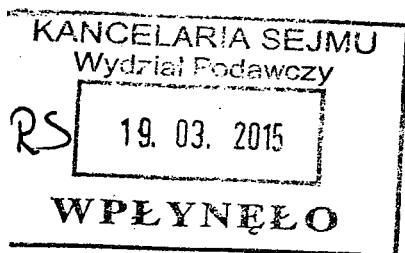
Z poważaniem

Pełnomocnik Komitetu

Zastępca Pełnomocnika Komitetu

Ernest Wiśniewski

Artur Koper

POSTANOWIENIE NR 10
MARSZAŁKA SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
z dnia 31 marca 2015 r.

o przyjęciu zawiadomienia o utworzeniu Komitetu Inicjatywy
Ustawodawczej do spraw Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty

Na podstawie art. 6 ust. 4 ustawy z dnia 24 czerwca 1999 r. o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli (Dz. U. Nr 62, poz. 688 z późn. zm.) postanawiam o przyjęciu zawiadomienia o utworzeniu Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej do spraw Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty.

MARSZAŁEK SEJMU

R.S.
Radosław Sikorski

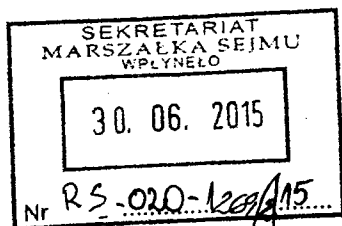
DIREKTOR
Biura Prasowego i Spraw Pracowniczych
M. Marasiewicz
Mieczysław Talaga-Sławoj

[Handwritten signature]

Warszawa, dn. 30 czerwca 2015 r.

Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Ul. Wiejska 4/6/8, 00-902 Warszawa

ZAWIADOMIENIE

W imieniu obywatelskiego Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej do spraw Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty zawiadamiamy o przekazaniu w dniu dzisiejszym, do Biura Podawczego Marszałka Sejmu, zebranych podpisów poparcia Obywateli RP, pod Projektem Ustawy o Zawodzie Fizjoterapeuty.

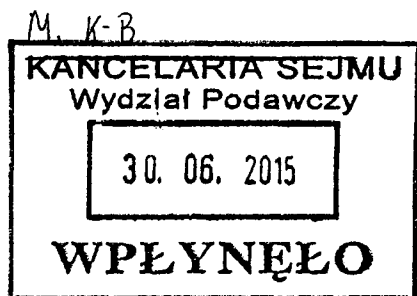
Z wyrazami szacunku

Pełnomocnik Komitetu

Ernest Wiśniewski

Zastępca Pełnomocnika Komitetu

Artur Koper

MARSZAŁEK SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
BPSP-020-3 (10)/15

Warszawa, 7 lipca 2015 r.

Pan
Ernest WIŚNIEWSKI
Pełnomocnik
Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej
do spraw Projektu Ustawy o zawodzie
Fizjoterapeuty

Zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1999 r. o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli (Dz. U. z 1999 r. Nr 62, poz. 688 z późn. zm.) zawiadamiam, że wniesiony w dniu 30 czerwca 2015 r. projekt ustawy o zawodzie fizjoterapeuty zostanie skierowany do pierwszego czytania w Sejmie.

Jednocześnie pragnę nadmienić, iż w myśl art. 14 ust. 1 ustawy o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli w pracach nad projektem ustawy Komitet reprezentuje przedstawiciel lub osoba uprawniona do jego zastępstwa, powołana w trybie określonym w art. 5 ust. 3 i art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy.

Małgorzata Kidawa-Błońska

WICEDYREKTOR
Biura Prawnego i Spraw Pracowniczych

Krzysztof Jacek Woś

SZEF
KANCLARZ SEJMU

Łech Czapla

**SZEF
KANCELARII SEJMU**
BPSP-020-3(9)/15

Warszawa, 7 lipca 2015 r.

**Pani
Małgorzata KIDAWA-BŁOŃSKA
Marszałek Sejmu**

Oczekuję Pani Murowick

Uprzejmie informuję, iż po wniesieniu w dniu 30 czerwca 2015 r. do Marszałka Sejmu, przez Pełnomocnika Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej do spraw Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty, projektu ww. ustawy wraz z załączonym wykazem podpisów obywateli udzielających poparcia przedłożonemu projektowi, Biuro Prawne i Spraw Pracowniczych sprawdziło czy projekt jest tożsamy z projektem przyjętym przez Marszałka Sejmu postanowieniem z dnia 31 marca 2015 r. oraz czy została złożona wymagana liczba podpisów.

Na podstawie § 8 ust. 1 i 2 zarządzenia Szefa Kancelarii Sejmu z dnia 25 września 2000 r. w sprawie określenia trybu postępowania w Kancelarii Sejmu dotyczącego inicjatywy ustawodawczej obywateli powołano zespół liczący do sprawdzenia prawidłowości złożonych podpisów. Zespół w dniach od 30 czerwca do 3 lipca 2015 r. dokonał następujących ustaleń: wykaz podpisów obywateli zawiera 14 444 strony znajdujące się w 29 teczkach; ogółem zweryfikowano 104 297 podpisów znajdujących się na pierwszych 10 500 stron (22 teckach), z których 103 719 uznano za złożone prawidłowo, natomiast 578 podpisów złożono wadliwie. Wobec powyższego uznać należy, że spełniony został wymóg złożenia co najmniej 100 000 podpisów osób udzielających poparcia projektowi ustawy.

Przy sprawdzaniu prawidłowości udzielenia poparcia projektowi ustawy badano czy dostarczone wykazy podpisów spełniają wymogi zawarte w art. 9 ust. 2 ustawy o wykonywaniu inicjatywy ustawodawczej przez obywateli (Dz. U. z 1999 r. Nr 62, poz. 688 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą”, tj. czy zawierają: imię (imiona), nazwisko, adres zamieszkania (ze wskazaniem nazwy miejscowości, nazwy ulicy, numeru domu oraz numeru mieszkania), a także numer ewidencyjny PESEL i podpis osoby udzielającej poparcia projektowi ustawy. Ponadto sprawdzano, czy każda strona wykazu zawiera nazwę Komitetu oraz tytuł projektu ustawy, której obywatel udziela poparcia.

Na podstawie przeprowadzonych czynności ustalono, iż projekt wraz załączonymi wykazami podpisów został złożony w przewidzianym ustawą terminie, treść przedłożonego projektu nie została zmieniona w stosunku do projektu przyjętego przez Marszałka Sejmu w dniu 31 marca 2015 r., a do projektu załączono wymaganą liczbę prawidłowo złożonych podpisów osób udzielających poparcia projektowi ustawy. Wobec powyższego, zgodnie z art. 10 ust. 3 ustawy, istnieje podstawa do skierowania projektu ustawy do pierwszego czytania w Sejmie i zawiadomienia o tym Pełnomocnika Komitetu.

z upoważnieniem: Dr. Janina

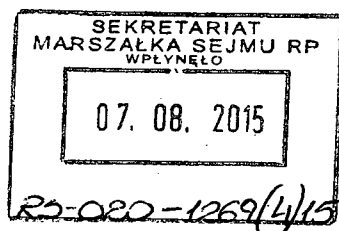
Lech Czapla
Lech Czapla

Komitet Inicjatywy Ustawodawczej ds. Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty

Warszawa, dn. 07 sierpnia 2015 r.

Małgorzata Kidawa-Błońska

Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej
Ul. Wiejska 4/6/8, 00-902 Warszawa

Szanowna Pani Marszałek,

W imieniu obywatelskiego Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej do spraw Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty uprzejmie informujemy, że w czasie prac nad projektem w Sejmie RP Komitet będzie reprezentowany przez Pełnomocnika Komitetu mgr Ernesta Wiśniewskiego i/lub jego zastępców to jest mgr Tomasza Marka, dr Agnieszkę Stępień, dr hab. Macieja Krawczyka.

Z poważaniem

Z wyrazami szacunku

Pełnomocnik Komitetu

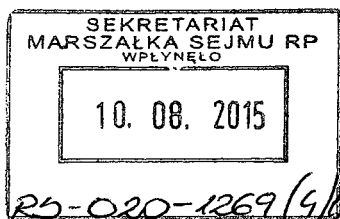
Ernest Wiśniewski

Komitet Inicjatywy Ustawodawczej ds. Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty

Warszawa, dn. 07 sierpnia 2015 r.

Małgorzata Kidawa-Błońska

Marszałek Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej
Ul. Wiejska 4/6/8, 00-902 Warszawa

Szanowna Pani Marszałek,

W imieniu obywatelskiego **Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej do spraw Projektu Ustawy o zawodzie Fizjoterapeuty** uprzejmie informujemy, że w czasie prac nad projektem w Sejmie RP Komitet będzie reprezentowany przez Pełnomocnika Komitetu mgr Ernesta Wiśniewskiego i/lub jego zastępców to jest mgr Tomasza Marka, dr Agnieszkę Stępień, dr hab. Macieja Krawczyka.

Z poważaniem

Z wyrazami szacunku

Pełnomocnik Komitetu

A handwritten signature in black ink, which appears to read 'Ernest Wiśniewski'.

Ernest Wiśniewski

Warszawa, 23 lipca 2015 r.

BAS-WAPEiM-1558/15

Pani
Małgorzata Kidawa-Błońska
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej obywatelskiego projektu
ustawy o zawodzie fizjoterapeuty (przedstawiciel Komitetu Inicjatywy
Ustawodawczej: Pan Ernest Wiśniewski)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy określa zasady wykonywania zawodu fizjoterapeuty, uzyskiwania prawa wykonywania zawodu oraz kształcenia podyplomowego fizjoterapeutów. Projekt określa też organizację i zadania samorządu fizjoterapeutów oraz prawa i obowiązki jego członków, a także zasady odpowiedzialności zawodowej tej grupy zawodowej (art. 1 projektu).

Zgodnie z art. 2 projektu zawód fizjoterapeuty ma być samodzielnym zawodem medycznym, który będzie mogła wykonywać osoba spełniająca wymagania określone projektowaną ustawą. Wykonywanie zawodu fizjoterapeuty będzie polegało na udzielaniu określonych świadczeń zdrowotnych określonych w art. 4 projektu.

Projekt przewiduje zmianę ustaw: z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2012 r., poz. 572, ze zm.) oraz z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. Nr 113, poz. 657, ze zm.). Projekt zawiera przepisy karne.

W projekcie nie określono, kiedy ma on wejść w życie (zgodnie z art. 145 projektu „ustawa wchodzi w życie z dniem....”).

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Ze względu na przedmiot projektu ustawy należy wskazać:

1. Przepisy traktatowe ustanawiające swobody rynku wewnętrznego. W szczególności należy uwzględnić art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii

Europejskiej (TfUE) ustanawiający swobodę przepływu pracowników wewnątrz Unii. Przepis ten zakłada zniesienie wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową między pracownikami państw członkowskich w zakresie zatrudnienia, wynagrodzenia i innych warunków pracy. Artykuł 49 TfUE zakazuje stosowania ograniczeń swobody przedsiębiorczości wobec obywateli jednego państwa członkowskiego UE na terytorium innego państwa członkowskiego UE. Swoboda przedsiębiorczości obejmuje podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej prowadzonej na własny rachunek, jak również zakładanie i zarządzanie przedsiębiorstwami, na warunkach określonych przez ustawodawstwo państwa przyjmującego dla własnych obywateli. W końcu, art. 56 TfUE zakazuje stosowania ograniczeń w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Unii w odniesieniu do obywateli państw członkowskich mających swe przedsiębiorstwo w państwie członkowskim innym niż państwo odbiorcy świadczenia.

2. Dyrektywę 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.9.2005 r., str. 22, ze zm., dalej „dyrektywa”). Dyrektywa, w zakresie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji zawodowych konkretyzuje postanowienia art. 45, 49 i 56 TfUE. Przedmiot projektu uzasadnia jej szersze omówienie.

Cel dyrektywy określa jej art. 1, który postanawia, że ustanawia ona zasady, na podstawie których każde państwo członkowskie, które uzależnia dostęp do zawodu regulowanego lub jego wykonywanie na swoim terytorium od posiadania szczególnych kwalifikacji zawodowych (przyjmujące państwo członkowskie) uznaje, dla celów dostępu do tego zawodu i jego wykonywania, kwalifikacje zawodowe uzyskane w innym lub innych państwach członkowskich (rodzime państwo członkowskie), które umożliwiają posiadaczowi wymienionych kwalifikacji wykonywanie w tych państwach tego samego zawodu. Zgodnie z dyrektywą, zawodem regulowanym jest działalność zawodowa lub zespół działalności zawodowych, których podjęcie, wykonywanie lub sposób wykonywania wymaga, bezpośrednio lub pośrednio, na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych, posiadania specjalnych kwalifikacji zawodowych. W szczególności używanie tytułu zawodowego zastrzeżonego na mocy przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dla osób posiadających odpowiednie kwalifikacje zawodowe stanowi sposób wykonywania działalności zawodowej. Natomiast kwalifikacje zawodowe to, zgodnie z dyrektywą, kwalifikacje potwierdzone dokumentem stwierdzającym posiadanie kwalifikacji, kompetencji lub doświadczenia zawodowego (art. 3 ust. 1 lit. a i b dyrektywy). Zgodnie z art. 4 dyrektywy,

uznanie kwalifikacji przez przyjmujące państwo członkowskie pozwala beneficjentom na uzyskanie w tym państwie dostępu do tego samego zawodu, w odniesieniu do którego posiadają kwalifikacje w rodzimym państwie członkowskim oraz wykonywanie tego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim na tych samych warunkach, jakie obowiązują obywateli przyjmującego państwa członkowskiego

W odniesieniu do tzw. zawodów sektorowych (np. pielęgniarka, lekarz, położna, dentysta, weterynarz, architekt), dyrektywa ustanawia zasadę automatycznego uznawania kwalifikacji (rozdział III tytułu III dyrektywy). Zasada ta nie ma natomiast zastosowania do zawodów objętych ogólnym systemem uznawania kwalifikacji zawodowych (tzw. systemem ogólnym). Do zawodów objętych system ogólnym stosuje się pozostałe przepisy dyrektywy. Zgodnie z motywem 11 preambuły do dyrektywy, w przypadku zawodów objętych systemem ogólnym, państwa członkowskie zachowują prawo do określania minimalnego poziomu kwalifikacji wymaganego dla zagwarantowania właściwej jakości usług świadczonych na ich terytorium. Jednakże zgodnie z art. 10, 39 i 43 TfUE państwa przyjmujące nie powinny wymagać od obywateli z innych państw członkowskich, którzy zdobyli określone kwalifikacje w tych państwach, uzyskania takich samych kwalifikacji określonych przez państwa przyjmujące wyłącznie w ramach ich własnych systemów szkolnictwa. W konsekwencji, w przytoczonym motywie preambuły do dyrektywy postanowiono, że należy ustanowić zasadę zgodnie z którą każde przyjmujące państwo członkowskie, w którym dany zawód jest zawodem regulowanym, powinno uwzględnić kwalifikacje zdobyte w innym państwie członkowskim oraz ustalić, czy kwalifikacje te odpowiadają kwalifikacjom, których ono wymaga.

Dyrektywę stosuje się do wszystkich obywateli państw członkowskich zamierzających wykonywać zawód regulowany w państwie członkowskim innym niż to, w którym uzyskali kwalifikacje zawodowe, zarówno jako osoba pracująca na własny rachunek, w tym jako osoba wykonująca wolny zawód, jak też jako pracownik najemny. Dyrektywę stosuje się również wobec wszystkich obywateli państw członkowskich, którzy odbyli praktyki zawodowe poza rodzimym państwem członkowskim (art. 2 ust. 1 dyrektywy).

Przepisy dyrektywy odnoszące się do zawodów objętych systemem ogólnym zostały implementowane do prawa polskiego ustawą z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 63, poz. 394 oraz z 2013 r. poz. 1650; dalej: ustawa horyzontalna).

3. Przepisy unijne dotyczące pomocy państwa, tj.:
 - o rozporządzenie Komisji nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do

pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 1), zwane dalej „rozporządzeniem nr 1407/2013”,

- decyzję Komisji nr 2012/21 z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie stosowania art. 106 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do wykonywania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (Dz. Urz. L 7 z 11.1.2012, str. 3), zwane dalej „decyzją nr 2012/21” oraz
- rozporządzenie Komisji nr 360/2012 z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy *de minimis* przyznawanej przedsiębiorstwom wykonującym usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym (Dz. Urz. L 114 z 26.4.2012, str. 8), zwane dalej „rozporządzeniem nr 360/2012”.

Przepisy te określają warunki, których spełnienie powoduje, że pomoc przyznawana przez państwa członkowskie przedsiębiorcom nie spełnia przesłanek z art. 107 ust. 1 TfUE i z tego powodu jest zwolniona z wymogu zgłoszenia Komisji przewidzianego w art. 108 ust. 3 TfUE. Rozporządzenie nr 1407/2013 zawiera ogólne przepisy dotyczące pomocy *de minimis*, decyzja nr 2012/21 dotyczy pomocy przyznawanej przedsiębiorcom świadczącym usługi w ogólnym interesie gospodarczym, natomiast rozporządzenie nr 360/2012 odnosi się do pomocy *de minimis* przyznawanej przedsiębiorcom świadczącym usługi w ogólnym interesie gospodarczym.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Ponieważ przepisy dyrektywy nie zaliczyły zawodu fizjoterapeuty do zawodów sektorowych, do których stosowana jest zasada automatycznego uznawania kwalifikacji, zawód ten jest objęty systemem ogólnym uznawania kwalifikacji zawodowych. Będzie on zawodem regulowanym w rozumieniu dyrektywy, gdyż stanowić będzie działalność zawodową, której podjęcie, wykonywanie lub sposób wykonywania wymagać będzie, na mocy przepisów polskich, posiadania specjalnych kwalifikacji. Kwalifikacje te określi projektowana ustawa. Z punktu widzenia prawa krajowego fizjoterapeuta stanowić będzie zawód regulowany w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 i 8 ustawy horyzontalnej wdrażającej dyrektywę. Projektowana ustawa ustanawia dodatkowe wymogi, w stosunku do ustawy horyzontalnej, dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych fizjoterapeutów nabytych w państwach członkowskich UE.

3.2. Artykuł 8 projektu dotyczy używania tytułu fizjoterapeuty. Zgodnie z art. 8 ust. 1 projektu, fizjoterapeuta będący obywatelem UE ma prawo używania na terytorium RP oryginalnego tytułu określającego wykształcenie,

uzyskanego w innym niż RP państwie członkowskim, lub jego skrótu. Art. 8 ust. 2 projektu postanawia, że Krajowa Rada Fizjoterapeutów (KRF) może wymagać, aby tytuł określający wykształcenie, uzyskany przez fizjoterapeutę, był używany wraz ze wskazaniem nazwy i siedziby instytucji, która ten tytuł przyznała. Stosownie natomiast do art. 8 ust. 3 projektu, jeżeli tytuł określający wykształcenie, uzyskany przez fizjoterapeutę będącego obywatelem państwa członkowskiego UE, jest tożsamy i może być mylony z tytułem określającym wykształcenie, używanym na terytorium RP, do którego fizjoterapeuta nie jest uprawniony, w szczególności, gdy jego uzyskanie wymaga na terytorium RP dodatkowego wykształcenia, którego fizjoterapeuta będący obywatelem państwa członkowskiego UE nie posiada, KRF może określić brzmienie tytułu, którym fizjoterapeuta może się posługiwać na terytorium RP.

Przepisy te należy odnieść do art. 54 dyrektywy określającego zasady używania tytułów określających wykształcenie. Postanowiono w nim, że bez uszczerbku dla art. 7 i 52¹, przyjmujące państwo członkowskie zapewnia osobom zainteresowanym prawo do używania tytułów, a także, w miarę możliwości, skróconej formy tytułów określających wykształcenie, uzyskanych w rodzimym państwie członkowskim w języku tego państwa. Przyjmujące państwo członkowskie może wymagać, aby tytuł ten był opatrzony informacją dotyczącą nazwy i siedziby instytucji albo komisji egzaminacyjnej, która go przyznała. Jeżeli tytuł określający wykształcenie używany w rodzimym państwie członkowskim może być mylony w przyjmującym państwie członkowskim z tytułem, którego uzyskanie w tym drugim państwie zależy od odbycia dodatkowego kształcenia, a osoba zainteresowana takiego kształcenia nie zdobyła, przyjmujące państwo członkowskie może wymagać od tej osoby używania tytułu określającego wykształcenie obowiązującego w rodzimym państwie członkowskim w odpowiedniej formie, określanej przez przyjmujące państwo członkowskie.

Art. 8 projektu ustawy ustalający reguły dotyczące używania tytułu zawodowego przez fizjoterapeutów, którzy uzyskali kwalifikacje w państwach członkowskich innych niż RP nie narusza art. 54 dyrektywy. Z projektu wynika, że kompetencje do formułowania nazw tytułów używanych przez zagranicznych fizjoterapeutów wykonywać będzie KRF.

3.3. W świetle projektu, prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty przysługuje osobie, która spełnia łącznie warunki określone w art. 19 projektu, przy czym z punktu widzenia zgodności tego artykułu z prawem UE istotne są wymogi dotyczące posiadania dyplomu potwierdzającego kwalifikacje oraz złożenia Państwowego Egzaminu Fizjoterapii (PEF) (art. 19 ust. 1 pkt 5 i 6

¹ Przepisy te dotyczą osoby, która po raz pierwszy przenosi się do przyjmującego państwa członkowskiego w celu świadczenia usług (art. 7) oraz używania tytułu zawodowego związanego z działalnością zawodową (art. 52).

projektu). Przepisy te uzależniają prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty od posiadania dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu, zwanego dalej „dyplomem”, potwierdzającego kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, uzyskane w państwie członkowskim UE innym niż Rzeczpospolita Polska, w Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim EFTA – stronie umowy o EOG, uznane w RP zgodnie z przepisami o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich UE oraz złożenia z wynikiem pozytywnym PEF. Jak wspomniano, wszystkie ustalone w art. 19 ust. 1 projektu warunki uzależniające prawo do wykonywania zawodu fizjoterapeuty muszą być spełnione łącznie. Prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty stwierdza, na wniosek osoby zainteresowanej, KRF w drodze uchwały. W tym celu wnioskodawca składa wniosek, w którym m.in. wskazuje datę złożenia z wynikiem pozytywnym PEF (art. 20 ust. 1 i ust. 3, art. 21 ust. 1 pkt 7 projektu).

Z powyższych przepisów wynika, że prawo do wykonywania zawodu fizjoterapeuty będzie przysługiwać osobie, która posiada uznany w trybie ustawy horyzontalnej dyplom potwierdzający kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty uzyskane w państwie członkowskim UE innym niż RP, która zdała PEF. Przepisy te należy odnieść do art. 1 i 4 dyrektywy. Stanowią one, że państwo członkowskie uzależniające dostęp do zawodu regulowanego lub jego wykonywanie na swoim terytorium od posiadania szczególnych kwalifikacji zawodowych uznaje, dla celów dostępu do tego zawodu i jego wykonywania, kwalifikacje zawodowe uzyskane w innym lub innych państwach członkowskich, które umożliwiają posiadaczowi tych kwalifikacji wykonywanie w tych państwach tego samego zawodu. Artykuł 4 ust. 1 i 2 dyrektywy określa natomiast skutki uznania kwalifikacji zawodowych. Postanowiono w nim, że uznanie kwalifikacji zawodowych przez przyjmujące państwo członkowskie pozwala beneficjentom na uzyskanie w tym państwie członkowskim dostępu do tego samego zawodu, w odniesieniu do którego posiadają kwalifikacje w rodzimym państwie członkowskim oraz wykonywanie tego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim na tych samych warunkach, jakie obowiązują obywateli przyjmującego państwa członkowskiego. Dla celów dyrektywy zawód, który wnioskodawca pragnie wykonywać w przyjmującym państwie członkowskim uznaje się za ten sam, do którego wykonywania kwalifikacje wnioskodawca posiada w rodzimym państwie członkowskim, jeżeli w obu przypadkach chodzi o porównywalną działalność.

W powyższego wynika, że art. 19 ust. 1 pkt 6 projektu jest **sprzeczny** z art. 1 i 4 dyrektywy, ponieważ nie zapewnia prawa wykonywania zawodu fizjoterapeuty osobom, których kwalifikacje do wykonywania tego zawodu, uzyskane w innym państwie członkowskim niż RP, zostały uznane w Polsce w trybie ustawy horyzontalnej. Osoby te, w świetle art. 19 ust. 1 pkt 6 projektu, muszą zdać PEF, by uzyskać prawo do wykonywania zawodu fizjoterapeuty,

niezależnie od tego, że ich kwalifikacje były już uznane w trybie ustawy horyzontalnej.

Uregulowanie w projekcie zasad przystępowania do PEF budzi wątpliwości z jeszcze innego powodu. W założeniu projektodawcy, do PEF muszą przystąpić wszystkie osoby, które chcą wykonywać w Polsce zawód fizjoterapeuty, niezależnie od tego, czy nabyły kwalifikacje zawodowe w Polsce, czy też zagranicą, a kwalifikacje te zostały uznane w trybie ustawy horyzontalnej. Tymczasem prawidłowość tego wniosku stawia pod znakiem zapytania art. 25 ust. 3 projektu, który przewiduje, że do PEF może przystąpić „osoba posiadająca co najmniej tytuł zawodowy licencjata fizjoterapii po przedstawieniu dyplomu albo zaświadczenia potwierdzającego ukończenie studiów na kierunku fizjoterapia”. W świetle tego przepisu, do PEF nie mogą przystąpić osoby, które nie posiadają, co najmniej, tytułu zawodowego licencjata fizjoterapii, lecz które ukończyły w państwach członkowskich UE studia równoważne ze studiami pierwszego stopnia na kierunku licencjata (np. na kierunku rehabilitacja), uznane w trybie ustawy horyzontalnej. Rozwiązanie takie jest niedopuszczalne z punktu widzenia przytoczonych powyżej reguł uznawania kwalifikacji zawodowych. Państwa członkowskie nie mogą wymagać od obywateli z innych państw członkowskich, którzy zdobyli kwalifikacje w tych państwach, uzyskania takich samych kwalifikacji określonych przez państwa przyjmujące wyłącznie w ramach ich własnych systemów szkolnictwa (zob. pkt 2.2 opinii). Z projektu wynika, że do PEF mogą przystąpić wyłącznie osoby posiadające, co najmniej, tytuł zawodowy licencjata fizjoterapii. A zatem do egzaminu, na zasadach dobrowolności, nie będzie mogła przystąpić osoba, która choć nie posiada tytułu zawodowego licencjata fizjoterapii, to uzyskała w państwie członkowskim innym niż RP tytuł zawodowy, który został w Polsce uznany za równoważny z tytułem zawodowym licencjata fizjoterapii. Rozwiązanie takie jest **sprzeczne** z ustalonymi w dyrektywie zasadami uznawania kwalifikacji zawodowych.

Na marginesie można odnotować, że w projekcie używany jest niezdefiniowany skrót „CEM”. Choć z uzasadnienia do projektu wynika, że zapewne chodzi o Centrum Egzaminów Medycznych, tym niemniej rozwinięcie tego skrótu powinno się znaleźć w projektowanych przepisach.

3.4. Zgodnie z art. 19 ust. 1 pkt 2 projektu, prawo wykonywania zawodu fizjoterapeuty przysługuje osobie, która posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu fizjoterapeuty. Artykuł 21 ust. 2 pkt 2 projektu stanowi, że do składanego KRF wniosku o stwierdzenie prawa wykonywania zawodu fizjoterapeuty, zainteresowana osoba ma dołączyć orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do wykonywania zawodu wydane na podstawie przepisów o przeprowadzaniu badań lekarskich pracowników oraz orzeczeń wydawanych dla celów przewidzianych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014, poz. 1502).

Zgodnie z art. 50 ust. 1 dyrektywy właściwe organy państwa członkowskiego rozpatrujące wniosek o zezwolenie na wykonywanie zawodu regulowanego mogą żądać przedstawienia dokumentów i zaświadczeń wymienionych w załączniku VII do dyrektywy. W myśl pkt 1 lit. e tego załącznika, jeżeli przyjmujące państwo członkowskie wymaga od swoich obywateli, zamierzających podjąć zawód regulowany, dokumentu dotyczącego stanu zdrowia fizycznego lub psychicznego, to państwo członkowskie uznaje jako wystarczający dowód dokument wymagany w rodzimym państwie członkowskim. Dopiero, gdy rodzime państwo członkowskie nie wydaje takich dokumentów, przyjmujące państwo członkowskie może żądać dostarczenia świadectwa wydanego przez właściwe organy takiego państwa.

Z powyższego wynika, że art. 21 ust. 2 pkt 2 projektu jest **sprzeczny** z art. 50 ust. 1 i pkt 1 lit. e załącznika VII do dyrektywy, ponieważ nie przewiduje możliwości uznania dowodu potwierdzającego brak zdrowotnych przeciwwskazań do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, wydanego przez właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego zagranicznego fizjoterapeuty.

3.5. Wątpliwości co do zgodności z prawem UE nie budzi natomiast art. 21 ust. 2 ust. 5 ustawy. Można mieć do niego natomiast uwagi legislacyjne. Artykuł ten nakłada wymóg przedstawienia, wraz z wnioskiem o stwierdzenie prawa wykonywania zawodu, dokumentu potwierdzającego znajomość języka polskiego jako obcego, wydanego przez Państwową Komisję Poświadczenia Znajomości Języka Polskiego, o której mowa w ustawie z dnia 7 października 1999 r. o języku polskim (Dz. U. z 2001 Nr 43, poz. 224 i Nr 84, poz. 455). Sformułowanie tego artykułu rodzi trudności z ustaleniem jego zakresu podmiotowego. Wynika z niego, że wymóg przedstawiania dokumentu potwierdzającego kwalifikacje językowe spoczywa na „obywatelach innego państwa niż państwo wskazane w pkt 5”. Takie sformułowanie oznacza, że odsyła on do pkt 5 zawartego art. 21 ustawy. Takie odczytanie przepisu nie daje jednak satysfakcjonujących wyników, gdyż nie wiadomo, w którym ustępie punkt ten miałby być zawarty, w 1, 2 czy też 3. Projektodawca być może chciał zastosować odesłanie do art. 19 ust. 1 pkt 5 lit. b lub c projektu, które stanowią o osobach, które nabyły uprawnienia do wykonywania zawodu fizjoterapeuty za granicą. Przyjmując takie założenie można uznać, że ustanowiony wymóg przedstawiania dokumentu potwierdzającego kwalifikacje językowe jest zgodny z art. 53 dyrektywy dotyczącym znajomości języków obcych. Postanowiono w nim, że specjaliści, których kwalifikacje podlegają uznaniu, muszą posiadać znajomość języków niezbędną do wykonywania danego zawodu w przyjmującym państwie członkowskim. Artykuł ten określa też reguły związane ze sprawdzeniem znajomości języka.

3.6. Artykuł 32 ust. 1 lit. 4 projektu uprawnia fizjoterapeutów będących obywatelami państwa członkowskiego UE, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego EFTA – strony umowy o EOG, którzy posiadają kwalifikacje do wykonywania zawodu fizjoterapeuty w państwie członkowskim UE innym niż RP, w Konfederacji Szwajcarskiej lub w państwie członkowskim EFTA – stronie umowy o EOG, do tymczasowego i okazjonalnego wykonywania zawodu fizjoterapeuty. Artykuł ustala też konieczne w tym celu wymogi, w tym, w przypadku, gdy zawód fizjoterapeuty nie jest regulowany w państwie siedziby usługodawcy – złożenia zaświadczenie o wykonywaniu tego zawodu przez co najmniej 2 lata w okresie ostatnich 10 lat albo dokumentu potwierdzającego kształcenie regulowane. Na podstawie złożonych dokumentów fizjoterapeuta zostanie wpisany do rejestru osób uprawnionych do wykonywania zawodu fizjoterapeuty tymczasowo i okazjonalnie na terytorium RP.

Proponowany art. 32 ust. 1 lit. 4 ustawy należy odnieść do art. 7 dyrektywy dotyczącego obowiązku usługodawcy do poinformowania, w formie pisemnego oświadczenia, właściwego organu przyjmującego państwa członkowskiego o przeniesieniu się z innego państwa członkowskiego w celu świadczenia usług. Zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. d dyrektywy, w przypadku świadczenia usług po raz pierwszy lub w przypadku istotnej zmiany sytuacji potwierdzonej dokumentami, państwo członkowskie może wymagać dołączenia do oświadczenia dowolnego dowodu potwierdzającego wykonywanie przez usługodawcę danej działalności przez co najmniej rok w okresie ostatnich dziesięciu lat. Artykuł 7 ust. 1 lit. d dyrektywy ogranicza zakres swojego zastosowania do przypadków, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. b dyrektywy, tj. przeniesienia się usługodawcy, jeżeli wykonywał zawód w co najmniej jednym państwie członkowskim przez co najmniej rok w okresie dziesięciu lat poprzedzających świadczenie usług, jeżeli dany zawód nie jest regulowany w państwie członkowskim siedziby. Wymóg wykonywania zawodu przez co najmniej jeden rok nie ma natomiast zastosowania, jeżeli zawód lub kształcenie i szkolenie prowadzące do wykonywania danego zawodu są regulowane (art. 5 ust. 1 lit. b zdanie drugie dyrektywy).

Zastrzeżenia z punktu widzenia zgodności z prawem UE budzi przewidziany w art. 32 ust. 1 lit. 4 projektu wymóg złożenia przez fizjoterapeutę zaświadczenia o wykonywaniu tego zawodu przez co najmniej 2 lata w okresie ostatnich 10 lat, podczas gdy dyrektywa przewiduje możliwość wymagania od usługodawcy dokumentu potwierdzającego wykonywanie przez niego danej działalności przez co najmniej rok w okresie ostatnich 10 lat. Można zatem stwierdzić, że art. 32 ust. 1 lit. 4 projektu jest **sprzeczny** z art. 7 ust. 1 lit. d dyrektywy.

3.7. Pozytywnie natomiast można ocenić ustalone w art. 43 projektu zasady uznawania przez ministra właściwego do spraw zdrowia (dalej: minister)

tytułu specjalisty, uzyskanego przez fizjoterapeutę w państwach członkowskich UE. Jeżeli zakres programu kształcenia odbytego w państwach członkowskich UE odpowiada zakresowi programu kształcenia wymaganego do uzyskania tytułu specjalisty w RP, minister uznaje tytuł specjalisty za równoważny tytułowi specjalisty w określonej dziedzinie fizjoterapii albo w dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia RP (art. 43 ust. 1 projektu). Jeżeli natomiast zakres programu kształcenia odbytego w państwach członkowskich UE nie odpowiada zakresowi programu kształcenia wymaganemu do uzyskania tytułu specjalisty w danej dziedzinie fizjoterapii albo dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia w RP, wówczas minister może uznać tytuł specjalisty uzyskany w państwach członkowskich UE za równoważny tytułowi specjalisty z danej dziedziny fizjoterapii albo dziedziny mającej zastosowanie w ochronie zdrowia w RP, zgodnie z zasadami określonymi w przepisach dotyczących uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich UE (art. 43 ust. 2 projektu). Przepisy te wyznacza m.in. dyrektywa i na poziomie prawa polskiego – ustawa horyzontalna. Art. 43 projektu odzwierciedla ustanowioną w dyrektywie regułę, zgodnie z którą przyjmujące państwo członkowskie, w którym dany zawód jest zawodem regulowanym objętym systemem ogólnym, uwzględnia kwalifikacje zdobyte w innym państwie członkowskim i ustala, czy kwalifikacje te odpowiadają kwalifikacjom, których ono wymaga.

3.8. Artykuł 44 ust. 1-2 projektu postanawia, że minister może, w ramach środków budżetu państwa, których jest dysponentem, dofinansować koszty związane ze szkoleniem specjalizacyjnym fizjoterapeutów. Wyboru organizatora kształcenia prowadzącego specjalizację dofinansowaną ze środków publicznych dokonuje minister stosując przepisy o zamówieniach publicznych. Zgodnie z art. 44 ust. 6-7 projektu, w przypadku, gdy środki publiczne stanowią dla pracodawców będących przedsiębiorstwami pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 TfUE, będzie ona udzielana jako pomoc *de minimis*, zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu nr 360/2012. Pomoc ta może być udzielana pracodawcy będącemu przedsiębiorcą, jeżeli wartość brutto tej pomocy, łącznie z wartością innej pomocy *de minimis*, otrzymanej przez tego pracodawcę w okresie obejmującym bieżący rok kalendarzowy i poprzedzające go 2 lata kalendarzowe nie przekracza kwoty stanowiącej równowartość 200 tys. euro brutto.

Przyjęcie projektowanych przepisów będzie oznaczało, że prowadzenie szkoleń specjalizacyjnych fizjoterapeutów zostanie uznane za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym, które minister będzie mógł dofinansować ze środków publicznych, których jest dysponentem i dofinansowanie to, zgodnie z wolą ustawodawcy, ma stanowić pomoc *de minimis* w rozumieniu rozporządzenia nr 360/2012. Rozwiązanie takie budzi wątpliwości ze względu na uznanie, że prowadzenie szkoleń specjalizacyjnych fizjoterapeutów stanowi

usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym. Pojęcie tego rodzaju usługi nie zostało zdefiniowane przez przepisy prawa pierwotnego ani wtórnego UE, tym niemniej przyjmuje się, że są to usługi użyteczności publicznej, czy też usługi publiczne, których świadczenie odbywa się pod kontrolą państwa, które – w związku z tym – posiada szczególne narzędzia interwencji w danym obszarze. Wskazuje się, że wspólnymi cechami tego rodzaju usług są powszechność, dostępność i określona jakość². Jako przykłady tego rodzaju usług Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje usługi w zakresie gospodarki odpadami, usługi mieszkaniowe, transport miejski, komunikację pocztową, itp.³ Rodzaje usług świadczonych w interesie publicznym, których koszty mogą być pokrywane przez państwa członkowskie z zasobów publicznych i stanowić pomoc *de minimis* określa art. 2 decyzji nr 2012/21. W świetle tego artykułu wątpliwe jest, by prowadzenie szkoleń specjalizacyjnych dla fizjoterapeutów mogło zostać uznane za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. Tym niemniej, jeżeli intencją projektodawcy jest uznanie, by dofinansowanie tego rodzaju usług stanowiło pomoc *de minimis*, dopuszczalne jest przywołanie jako podstawy rozporządzenia nr 1407/2013, które wyznacza ogólne reguły uznawania pomocy państwa jako pomocy *de minimis*.

Przy takim założeniu, i przy zmianie w art. 44 ust. 6-7 projektu odwołania do unijnych podstaw prawnych, omawiany przepis postanawiający, że pomoc przyznawana przedsiębiorcom ma mieć charakter *de minimis* można odczytać jako postanowienie programowe wyrażające intencję prawodawcy, by faktycznie przyznawana pomoc wypełniała konieczne w tym celu wymogi, które ustala. Natomiast obowiązek zapewnienia, by wymogi te były rzeczywiście wypełniane spoczywać będzie ministrze, który będzie przyznawać dofinansowanie przedsiębiorcom.

Tym niemniej przedłożona wersja projektu jest **sprzeczna** z prawem UE. Art. 44 ust. 6-7 projektu jest niezgodny z unijnymi regułami dotyczącymi przyznawania pomocy *de minimis* za wykonywanie usług świadczonych w interesie gospodarczym, gdyż prowadzenie szkoleń specjalizacyjnych dla fizjoterapeutów nie może zostać uznane za tego rodzaju usługę.

4. Konkluzja

Następujące artykuły projektu ustawy o zawodzie fizjoterapeuty są sprzeczne z dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych:

- art. 19 ust. 1 pkt 6 projektu, gdyż nie zapewnia prawa wykonywania zawodu fizjoterapeuty osobom, których kwalifikacje do wykonywania tego zawodu, uzyskane w innym państwie członkowskim UE niż RP zostały uznane w RP

² J. Kociubiński, komentarz do art. 14 w: A. Wróbel, TfUE. Komentarz. s. 271-274 wraz z cytowaną literaturą.

³ <https://uokik.gov.pl/wyjasnienia2.php#faq1019>

w trybie ustawy horyzontalnej; w świetle projektu, osoby te muszą zdać PEF by uzyskać prawo do wykonywania zawodu fizjoterapeuty,

- art. 21 ust. 2 pkt 2 projektu, ponieważ nie przewiduje możliwości uznania dowodu potwierdzającego brak zdrowotnych przeciwwskazań do wykonywania zawodu fizjoterapeuty, wydane przez właściwe organy rodzimego państwa członkowskiego zagranicznego fizjoterapeuty,
- art. 25 ust. 3 projektu, który uniemożliwi przystąpienie, na zasadach dobrowolności, do PEF osobom, które choć nie posiadają tytułu zawodowego licencjata fizjoterapii, to uzyskały w państwie członkowskim innym niż RP tytuł zawodowy, który został w Polsce uznany za równoważny z tytułem zawodowym licencjata fizjoterapii,
- art. 32 ust. 1 lit. 4 projektu, przewidujący wymóg złożenia przez fizjoterapeutę, który zamierza wykonywać w RP zawód fizjoterapeuty tymczasowo i okazjonalnie, zaświadczenia o wykonywaniu tego zawodu przez co najmniej 2 lata w okresie ostatnich 10 lat, podczas gdy dyrektywa przewiduje możliwość wymagania od usługodawcy dokumentu potwierdzającego wykonywanie przez niego danej działalności przez co najmniej rok w okresie ostatnich 10 lat.
- Art. 44 ust. 6-7 projektu jest niezgodny z unijnymi regułami dotyczącymi przyznawania pomocy *de minimis* za wykonywanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, gdyż prowadzenie szkoleń specjalizacyjnych dla fizjoterapeutów nie może zostać uznane za tego rodzaju usługę.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla